

ANTÉNY Z KARANTÉNY

almanach žakovské tvorby

Obsah

Úvod	4
Kapitola I – Antény malované aneb komunikace s výtvarným dílem.....	5
Hrabovský Petr: Úvodní slovo výtvarníka	5
Pechlátová Lucie, 3B8: Liška Bystrouška	7
Schindlerová Tereza, 2A4: Jacques-Louis David – Maratova smrt	11
Koničková Amálie Anna, 2B8: Kapitolská vlčice.....	13
Mertová Denisa, 6A8: Vincent van Gogh – Hvězdná noc	14
Klhůfková Lucie, 5B8: Salvador Dalí – Persistence paměti	17
Zimová Tereza, 2A4: Bruno Amadio – Obraz Plačícího chlapce	18
Hillová Vendula, 2A4: Zdzisław Beksiński	23
Svoboda Martin, 4B8: Loupež Caravaggiova obrazu	25
Mozdřenová Barbora, 6A8: Leonardo da Vinci – Poslední večeře	30
Michalíková Nela, 6A8: Vincent van Gogh – Ložnice v Arles	32
Vaňková Kateřina, 6A8: Vincent van Gogh – The Starry Night	38
Petr Hrabovský a studenti: Perličky z výuky na dálku.....	41
Kapitola II – Antény rozma(rné)/nité.....	45
Boglevská Adéla, 5B8: Kterak k nám koronavirus přišel.....	45
Kufová Adéla, 5B8: Koronavirus	46
Černošková Ema, 5B8: Můžu si jít nakoupit, prosím?	47
Danys Jakub, 5B8: Roušky, karanténa a co dál?	48
Sojčáková Amálie, 5B8: Vůle pevná jako beton	49
Pěšalová Aneta, 3A4: Když teenagera izolujete od světa	50
Pěšalová Aneta, 3A4: Velikonoce v časech koronaviru	51
Pěšalová Aneta, 3A4: A tohle je tečka za dálkovou výukou s paní profesorkou Böhmovou.....	53
Vališová Lucie, 4A8: Ztracená	54
Staňková Nela, 5B8: Ideál krásy.....	60
Michalíková Kateřina, 5A8: Konec svobody?	61
Staněk Ondřej, 3A4: Krysí král	62
Kapitola III – Antény v řeči vázané.....	64
Řepková Eva, 7A8: Sen o skutečnosti	64
Kozubová Pavla, 8A8: Dvě neznámé... ..	66
Kozubová Pavla, 8A8: Nevděk.....	68
Stehlíková Lucie, 8A8: Karafiát	70

Gajdečková Klára, 8A8: Nezaostříš	72
Misiačková Kristýna, 8A8: Znovuzrození	74
Kačmář Matěj, 8A8: Odyssea do nicoty.....	75
Nováková Karolína, 5A8: Jak nádherný je Lisabon	79
Bártková Amálie, 3A4: Moderní desatero	81
Kapitola IV – Trocha antiutopie na závěr.....	83
Běnková Petra, 7A8: Pravidlo 17	83

Úvod

Když na jaře přišla první vlna a první izolace, zaskočilo to nás všechny, studenty, učitele i rodiče. Každý z nás hledal vlastní způsob, jak se v tom virtuálním světě, zpočátku spíše bludišti, zorientovat a najít cestu ven.

Někdy to vypadalo, že ztrácíme kontakt, že jsme v té nové, abstraktní realitě opuštění, že na "druhé" straně nikdo nezůstal, jen ozvěna. Ale vždycky se naštěstí ukázalo, že tomu tak není.

Nikdy jsme sami nebyli, studenti nás v tom nikdy nenechali.

A tak nám na naší plavbě po tom hlubokém a nikde nekončícím oceánu internetu nikdy nechyběli parťáci, námořníci plní entuziasmu, pozitivní energie a kreativních myšlenek, a kdykoliv jsme potřebovali, byli ochotní splnit každé naše velitelské přání, hodit nám záchranný kruh, či dokonce postavit maják. A my kantoři jsme jim snad byli na oplátku vlídnými přístavy.

A tak, když se na velitelském můstku zrodila myšlenka sesbírat do školního almanachu všechny studentské literární i výtvarné úlovy, které se v době karantény zrodily či stihly i dospět, nepochybovali jsme, že se to povede a bude z čeho vybírat. Naši "námořníci" totiž vedle svých povinností dokázali pilně tvořit i doma v "kajutě" do "šuplíku". Ty jsme společně otevřeli a vyprázdnili a výsledek máte nyní před sebou a můžete v něm začít listovat, i když bohužel... zase jen virtuálně.

A proč vlastně Antény? Protože po celou dobu karantény vysílaly, blikaly a nezhasly – na obou stranách.

Kapitola I – Antény malované aneb komunikace s výtvarným dílem

Hrabovský Petr: Úvodní slovo výtvarníka

Stejně jako v jiných předmětech, nevyhnula se distanční výuka ani estetické výchově. V té výtvarné tak nejen pro vyučujícího, ale především pro žáky naší školy vyvstala nelehká výzva, s níž se obě strany barikády nakonec popasovaly se ctí. Až na ojedinělé výjimky z řad mladších i těch starších výtvarníků dopadly kreativní výtvary napříč naším studentstvem dokonce nad očekávání výborně! Nebylo to však pro nikoho vůbec snadné. Dokonce si s některými žáky vyučující estetiky byli schopni psát i po půlnoci (nebo žáci s vyučujícími?). Důvodem byl mimo jiné jejich přístup a nasazení, s jakým naši výtvarníci k zadávaným úkolům přistupovali (konzultace, odevzdávání a hodnocení zasílaných prací v různých fázích vzniku). Jestliže se po některých „slehla zem“, jiní o sobě dávali náležitě vědět – dokonce i ti, kteří výtvarnou výchovu vůbec neměli a v daném pololetí na ně vyšla výchova hudební (ti nám udělali opravdu radost)!

Tříměsíční „on-line provizorium“ ovšem nabídlo dostatek prostoru k realizaci a kreativitě, čehož mnozí využili až nečekaně svědomitě. Všechny výtvarné skupiny postupně obdržely od svých kantorů několik výtvarných úkolů a etud, jež měl každý z žáků výtvarně zpracovat a svůj výsledný výtvar pak zprostředkovat svému vyučujícímu.

A co bylo vlastně naším cílem? Mimořádná situace samotný proces výuky značně nabořovala a po mnoha stránkách zkomplikovala – prioritním cílem a smyslem estetické výchovy se tak rázem stalo (a ze situace jaksi přirozeně vyplynulo) především odreagování našich žáků prostřednictvím tvorby. Jako ta nejdůležitější se nám ukázala pohoda žáků a jejich kreativní únik do světa umění, kde by mohli „vypustit páru“ od veškerých dalších úkolů a povinností, kterými je nejen distanční výuka bez ustání zásobila. Autoři tak museli do své práce aplikovat značnou dávku kreativity, fantazie a hravosti, měli si samotný proces tvorby co nejvíce užít a vychutnat. Tomu byla podřízena také povaha zadaných výtvarných úkolů, stejně jako dostatečný čas na vlastní tvorbu.

Jedním z takových zadání byl dlouhodobější úkol – Komunikace s výtvarným dílem, jenž v sobě zahrnoval mimo vlastní výtvarno i další, širší přesah. Zadání bylo relativně prosté:

Vybrat si libovolné výtvarné dílo (díla).

Seznámit se s daným dílem a jeho autorem v co největším rozsahu (analýza díla, život autora, doba, historické souvislosti atd.).

Zjištěné informace si zaznamenat a následně z nich vycházet v tvůrčím procesu.

Na základě všech získaných informací měli žáci sepsat fiktivní příběh v libovolném rozsahu a literární formě (detektivka, román, cestování v čase – sci-fi i fantasy, důraz na dialogy, myšlenku a vtip příběhu...).

Takto sepsaný příběh si měl každý autor libovolně ilustrovat.

Jako poslední mělo následovat žákovo vlastní zhodnocení práce, celého kreativního procesu a jeho výsledku.

Milým překvapením bylo, že se tohoto úkolu většina žáků zhostila s opravdovou chutí (místy až s nadšením), což se projevilo zejména v tvorbě vlastních fiktivních příběhů, stejně jako v jejich ilustrování. Z reflexí žáků bylo již brzy znát, že si proces užívají a baví je! Jelikož nebyli stresováni omezujícím časem, mohli se do tvorby opravdu ponořit a dát žádoucí fantazii ten správný prostor. Výsledkem byly mnohdy opravdu vynikající práce, které i z češtinářského hlediska dosahovaly vysoké úrovně. Čtivých a vkusně ilustrovaných prací se tak postupně sešlo nečekaně mnoho, a to bylo tou největší odměnou nejen pro vyučujícího, ale především pro žáky samotné.

Pechlátová Lucie, 3B8: Liška Bystrouška

Bylo poledne. Slunce svítilo a jeho paprsky prohřívaly zem.

Pod starověkým hradem sedělo malé lišče. Lehký vánek mu čechral zrzavou srst obalenou prachem. Vypadalo nešťastně. Mělo sklopené uši a pohled upřený do země. Truchlilo. A nad čímže? Ztratilo se od své rodiny. Stále sice doufalo, že se pro něj matka vrátí, ale přece jen už mohla být hodně daleko.

Socha Lišky Bystroušky od Karla Vávry (1959), druhá verze sochy Adam Krhánek

Najednou lištička zaslechla šustění listů pod vahou tlap nějakého zvířete. Nastražila uši a pozorně naslouchala. Odhadovala, že to bylo zvíře středního vzrůstu. Cítila malou naději. Mohla to být liščí máma, ale čím víc se kroky blížily, tím víc si začala uvědomovat, že tlapy budou větší, než mají zrzavá zvířata.

Ozvalo se zapraskání klacků a po chvíli se vedle malé lišky objevilo ono zvíře. Skutečně bylo středního vzrůstu. Byla to tmavě šedá vlčice s bílou tlapou a koncem ocasu. Měla šedý až stříbrný pruh na hlavě, táhnoucí se od jejího čumáku až mezi oči, kde se ztrácel v šedé srsti. Její oči byly zářivě žluté a ustaraně se na osamělou lišku dívaly.

Vypadala mile a přátelsky. I přes to si ale lišče nebylo jisté, jestli může věřit neznámé vlčici, která se tu prostě objevila.

Z přemýšlení nad vlčicí ji vytrhl další zvuk. Tentokrát ale věděla, že se nejedná o zvíře, neboť ten, kdo zvuky vydával měl pouze dvě končetiny, na které došlapoval. To se dalo pomocí sluchu zjistit.

Vlčice si toho zřejmě všimla taky, protože trochu znejistěla a ostražitě se rozhlížela. Podívala se na bezbranné lišče.

„Budeš mi muset věřit,“ řekla tiše vlčice a sklonila se nad mládětem. Jemně jej popadla do tlamy a rozběhla se pryč od hradu.

Liška se nechala nést a nijak se nevzpírala, protože si myslela, že tohle je její jediná možnost. Kdyby byla zůstala na místě, dost možná by nepřežila.

Vlčice zastavila až docela hluboko v lese u jednoho z největších stromů. Pod jeho kořeny byla prohloubena díra, která byla vystlána mechem. Černosrstá šelma opatrně položila lišče do vystlané díry a porozhlédla se, aby zjistila, zda jsou samy.

Liška se mezitím pohodlně posadila a zírala na vlka. Netušila, zda udělala správně, když se jí rozhodla věřit. Byla si jen jistá, že teď už necouvne.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se vlčice, zatímco se posadila na zem.

„Nemám jméno,“ odpověděla liška.

„Nějaké ti vymyslíme... Co ti třeba jde?“ zeptala se vlčice na další otázku.

Lišče se zamyslelo. Vlastně si ani nebylo jisté, co mu jde.

„Nevím,“ odpovědělo nakonec.

„Hm... Všimla jsem si, že máš bystrá ouška. Co myslíš?“

Mládě se na ni nechápavě podívalo. Netušilo, co tím chce říct.

„Bystrá ouška... Bystrouška,“ usmála se vlčice, jako kdyby sama sebe chválila.

Nově pojmenovaná Bystrouška přikývla a poznamenala: „To je pěkné jméno.“

Po chvíli seznamování se dozvěděla, že ona vlčice nese jméno Lovkyně. Slíbila, že se bude o mládě starat, jak nejlépe jen bude moct.

Po nějaké době se skutečně ukázalo, že vlčice byla pro Bystroušku náhradní matkou. Starala se o ni jako o vlastní mládě. Učila ji lovit, vyprávěla jí příběhy, odpočívala s ní ve stínech lesa, hrála si s ní a nadevše ji milovala. Byly zkrátka nerozlučná dvojka.

Často ležely u kraje lesa a naslouchaly zvukům přírody. Liška si vždy lehala na záda a schovávala se za huňatý ocas své nynější matky. Ráda se dívala na oblohu a představovala si obláčky jako různá zvířata.

I tyto překrásné chvíle však někdy končí.

Právě v den, kdy Bystroušce byl jeden rok, se vydala se svou matkou hlouběji do lesa, aby mohla pomoci shánět potravu. Měla tímto ukázat, že se naučila vše potřebné, aby mohla později svou matku opustit.

Jenže při lovu přes cestu přeběhlo stádo muflonů právě ve chvíli, kdy se liška rozběhla ke vzdálenější kořisti. Kopyta stáda ji srazila na zem, ale překvapivě se pak jejímu tělu vyhýbala. Když už zbyl za zvířaty jen poletující prach, pokusila se Bystrouška posadit. Všechno ji bolelo. Namáhavě se rozhlédla a s hrůzou zjistila, že je tu sama. Lovkyně nikde, les se najednou zdál hustší, a dokonce ani ptáci nezpívali.

Dostala strach. Úplně zapoměla na bolest, která ji ještě před chvílí tolik sužovala. Teď už se rozhlížela ostražitě. Hbitě vyskočila na všechny čtyři a zvedla hlavu ke korunám stromů, přes které ani sluneční paprsky neprosvítaly. Hlasitě zavyla a doufala, že ji někdo uslyší. Začínala být zoufalá. Byla to v podstatě ta stejná scéna, jako když ji našla černosrstá vlčice. Zdálo se jí, jako kdyby se opakoval ten hrůzný zážitek stále dokola, jen s tím rozdílem, že je teď už starší.

Ale tohle nebylo jediné, co se opakovalo. Tak jako tehdy i nyní slyšela vzdálené kroky. Tentokrát však nepatřily žádnému zvířeti. Moc dobře poznala, že se jedná o dvounohé podivuhodné bytosti – člověka.

K lidem neměla vůbec žádnou důvěru. Naučila se jim vyhýbat a také se jich bála. Těžko říct, zda byl silnější strach či nenávisť. Když byla ještě malá a Lovkyně jí vyprávěla příběhy, jeden z nich v ní právě podpořil její zlost vůči lidem.

Z křoví se vynořil člověk. Bystrouška začala hned vrčet. Přitáhla uši k hlavě a srst na zátylku se jí zježila. Pomalu couvala a nepřestávala výstražně vrčet. Něco ji ale udivilo. Člověk u sebe neměl žádnou zbraň. Něco ovšem vytáhl z kapsy a trochu se sklonil, aby na to viděla. Cosi jí podával. Vonělo to jako... maso. Lišče se začaly sbíhat sliny, ale stále vrčela, aby ukázala, že se nenechá podplatit.

Člověk jí nakonec maso hodil. Dopadlo před ní a ona si jej zprvu jen podezíravě prohlížela. Přičichla si k tomu, aby zjistila, zda maso není otrávené. Nic zvláštního necítila, tak to snědla a podívala se na toho, kdo jí maso dal.

Nedokázala si to vysvětlit. Nedávalo jí to smysl. Měla všechny lidi za vrahy, ale zdá se, že se mýlila. I přes to, že jí dal to maso, mu ale nedůvěřovala.

Muž se po chvíli usmál a přišel blíže k ní.

„Vypadáš ztraceně, kdepak máš rodinu, lišče?“ zeptal se.

Liška neodpověděla, a navíc i kdyby se odpovědět rozhodla, logicky by jí nemohl rozumět.

„Nechceš jít se mnou?“ ptal se člověk dál.

Bystrouška s odfrknutím zavrtěla hlavou. Přesvědčila tak to dvounohé stvoření, že mu rozumí.

Muž tedy pokýval hlavou a usmál se. Vydal se ven z lesa, kde zřejmě byl na procházce. Lišce to nedalo a po chvíli se vydala tiše za ním.

Plížila se za ním až k bludnému balvanu. Tam se člověk na rozdíl od ní nezastavoval. Ona si sedla před balvan a zírala na něj. Muž si toho všiml a zastavil se, aby se na ni podíval. Slyšela opět divné zvuky. Tentokrát to nebyly kroky, ani praskání větviček. Bylo to blízké agresivní vrčení.

Z křoví za mužem najednou vyskočil mohutný černý vlk s podivuhodnými modrými očima. Byl tu ještě jeden vlk, který se vynořil pro změnu za liškou. Ta na nic nečekala, a když uviděla, že chtějí vlci toho muže zabít, vrhla se na ně. Sice možná lidem nevěřila, ale tento člověk jí dal jídlo, vyvedl ji ven z hlubokého lesa a ona navíc cítila, že pro ni dělá víc než to. Cítila v něm někoho, o koho stojí za to bojovat.

- - -

Byl rok 1959. Lidé se procházeli pod starověkým hradem a prohlíželi si okolní krajinu. Jejich pohledy se pravidelně zastavovaly u sochy na bludném balvanu.

Všichni věděli, o koho se jedná. Byla to liška, ale nejen tak ledajaká liška. Byla to liška Bystrouška. Ta, o které kolovalo tolik příběhů. Ta, o níž se povídalo, že zachránila život Leoši Janáčkovi, při čemž zemřela. Jako poděkování pro ni pak složil Janáček operu.

Právě, když se všichni lidé utišili, ozvalo se z dálky žalostné vytí. Prořízlo to ticho, které nastalo. Zvuk netrhal uši, ale srdce. Téměř všichni přítomní tušili, o koho jde.

Zůstávala však jedna otázka. Proč liška zachraňovala lidský život? Bylo to za ten kus masa? Odpovědi se už ale nejspíš nikdo nikdy nedozví...

Schindlerová Tereza, 2A4: Jacques-Louis David – Maratova smrt

„Četl jste dnešní vydání „Přítele lidu“? Slyšel jste tu hroznou novinu?“, takovými a podobnými dotazy se to pařížskými uličkami jen hemžilo. To proto, že zabili Marata, politika a také velkou osobnost Velké francouzské revoluce.

Detektiv Quincy se svým kolegou Roquesem už mezitím byli na místě činu a sepisovali vše potřebné. Před nimi v koupelně ležel ve vaně Marat, zcela chladný. Bodná rána se nacházela na pravé straně hrudi a v levé ruce držel dopis, jenž byl pravděpodobně psán vrahem.

Když už bylo vše sepsáno, mohli se detektivové vydat po stopě vraha. Nečekali ale, že když vyjdou do ulic, uvidí všude rozvěšené „plakáty“ přesného výjevu Maratovy smrti.

„Jak je to možné? Jak to mohl někdo tak rychle stihnout?“ ptá se Roques, ale odpovědi se nedočká.

Plakáty byly opravdu všude, dokonce byl jeden vyvěšen na chodbě Konventu.

„Tak máme práce o něco víc,“ zamumlal si pro sebe Quincy.

Po dlouhém zkoumání dopisu se jim podařilo přijít na vraha politika Marata, byla to girondistka Charlotte Corday. Ovšem ještě déle trvalo ji chytit, jelikož utekla z Francie. Dostali hlášení z Itálie, kde ji viděli v Pompejích, Římě nebo Herculaneu.

Nakonec ji ale Quincy s Roquesem zatkli v Louvru, kde na ni náhodou narazili, když probírali plakáty s umělcem Pécoulem pracujícím právě jako vrchní dozorce konstrukce Louvru. Ten jim toho ale nebyl moc ochoten říct.

„Viděl jsi, jak se tvářil? Něco nám určitě tají,“ podotkl při odchodu Roques Quincymu.

Nakonec se ukázalo, že opravdu tajil. Pécoul byl totiž tchánem výtržníka, který všude po Paříži vyvěsil obrazy Maratovy smrti. Vlastně – byl to velice známý malíř, v minulosti dokonce maloval i pro Napoleona Bonaparte, byl jeho dvorním malířem, a dokonce vyhrál římskou cenu.

Byl to Jacques-Louis David, dobrý přítel Marata.

Ihned byl zajat, ale zatčen nebyl ve Francii, vyhnali ho do Belgie, kde byl za trest uvězněn.

Všechny plakáty musely být okamžitě strženy. Ale ostatní výtržníci byli rychlí a kopie obrazu se objevily za pár hodin, a dokonce po celé Francii – např. v Louvru, ve Versailles, Remeši nebo Dijonu.

Autoři kopií se našli až o pár měsíců později, ve stejné době umírá v Belgii i David.

„Tak konečně je vše dořešeno! Ta vražedkyně Corday hnije za mřížemi a David umřel, ti výtržníci, co kopírovali jeho plakáty, se našli... Myslím, že máme na chvíli zas klid,“ povídá Roques a Quincy jen opět tiše a klidně přitakává.

To ale netušili, že David měl svého věrného přítele Julesa-Davida Chasagnolle, který vlastnil poslední originál jeho obrazu, jenž zobrazoval přesný výjev Maratovy smrti.

Ten ho chtěl po nějaké době prodat, ale nakonec se rozhodl, že by to nebylo fér vůči jeho příteli, a obraz tajně vystavil v Muzeu výtvarných umění v Bruselu, v zemi, v které byl jeho přítel uvězněn a zemřel.

V Muzeu visí dodnes a inspiroval mnohé budoucí umělce.

Koníčková Amálie Anna, 2B8: Kapitolská vlčice

Už od pradávna se v Římě vypráví pověst o kapitolské vlčici. Přesto ji ale zná jen málo lidí. Podle pověsti žije v jeskyni blízko Říma. Prý také léčí všechny nemoci.

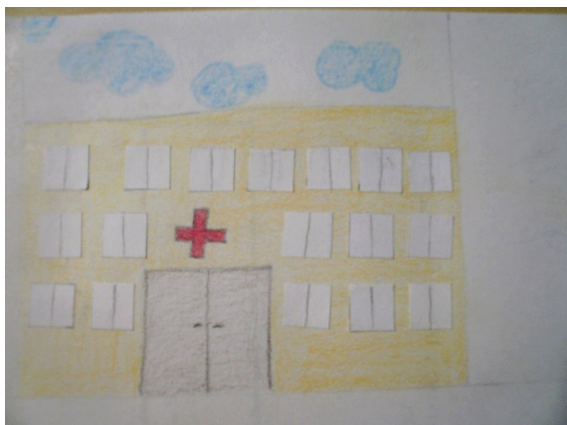
Jedna malá pětiletá holčička si vzpomněla, že jí tuto pověst kdysi vyprávěla její milovaná babička. Holčička věděla, že je to jenom pověra, ale přesto se vypravila do jeskyně. V její zemi totiž umíraly tisíce lidí na nemoc, proti které nebylo léku.

Jeskyně byla tak rozlehlá, že neviděla protější stěnu. Z jeskyně vedla spousta postranních chodeb. Jednou z nich se vydala. Šla, kam jí oči vedly. Po čase si uvědomila, že se ztratila. Otočila se a snažila se vrátit, ale bloudila ještě víc. Srdce jí tlouklo úzkostí a rozplakala se. Když tu se ozval hlas. Holčička zvedla své zelené uplakané oči a uviděla ducha světle šedé barvy. Hlas ale nebyl hrozivý, naopak konejšivý. Anně začalo bít srdce ještě silněji. Duch řekl: „Anno, neboj se. Jsem duch kapitolské vlčice. Ty sis přišla pro lék, že?“ - „Ano, jak to víš?“ špitla holčička. - „Já vím všechno.“ - „A ty tedy máš lék?“ - „Ale ano. Já mám lék na všechno.“ A duch jí podal průhlednou lahvičku. „Ani nevíš, jak jsem šťastná,“ vděčně poděkovala malá Anna. „Zanes lék do nejbližší nemocnice. Dál se nestarej.“ - „Ale bude stačit pro celý svět?“ - „Ano. Tenhle netopýr Tě vyvede ven.“

Anna se tedy s lahvičkou opatrně vydala za netopýrem a ten ji dovedl tunely na louku před jeskyní. Šla úplně prázdným městem do nemocnice. Tam lék přijali. Zatímco šla Anna domů, v nemocnici připravovali podle receptu na lahvičce další a další léky.

A tak díky odvaze malé holčičky vyléčil lék kapitolské vlčice svět od koronaviru.

Mertová Denisa, 6A8: Vincent van Gogh – Hvězdná noc

Jednoho prosincového odpoledne zasedl Vincent, ještě zamazaný od barev, kterými zrovna před chvílí maloval, ke stolu, aby si vychutnal svou obvyklou sklenici absintu. Jak si tak lahodný nápoj vychutnával, rozhlížel se po pokoji a u toho zahlédl výtisk dnešních novin. Rozhodl se si je tedy prolistovat, čemu by to mohlo uškodit? Převracel stránky a u toho si brblal pod vousy cosi o neschopných politicích, mizerné předpovědi počasí na nadcházející dny a o úmrtí Antona Mauvea. V novinách se nic zajímavého nedozvěděl. Najednou ale narazil na horoskop. Že by si ho přečetl? Sice nevěřil, že by jeho budoucnost byla ve hvězdách, ale ukrutná nuda udělala svoje.

„Berani, dnes vám hvězdy přejí v lásce! Váš vysněný protějšek vás začne vidět v novém světle, ale bude vás to něco stát,“ přečetl si Vincent hvězdnou předpověď. Při slovním spojení „vysněný protějšek“ si ihned vybavil Gabriellu, pohlednou uklízečku z místního nevěstince. Už dlouho se jí chtěl zalíbit, ale co by ho její pozornost mohla stát? Přemýšlel, myšlenky protékaly jeho hlavou stejně tak jako absint hrdlem láhve do sklenice a následně i jeho hrdlem do břicha.

Po nějakém čase jeho mysl protнула náhlá myšlenka, těžko říct, jestli byl jejím autorem Vincentův mozek nebo absint. Gabrielle vždy, když se setkali, cukaly oči doprava. Určitě pokukovala po jeho levém uchu! Ó ano, daruje jí své levé ucho! Popadl tedy nůž, jeho otupělá mysl ani nestihla zaznamenat nějakou bolest a na stole před ním už ležel jeho levý ušní lalůček. Vincent ho zabalil do ubrousku a vydal se za Gabriellou.

Dopotácel se až do nevěstince a hned na chodbě ji zahlédl. Přistoupil k ní, pokusil se vyslovit nějakou lichotku, ale jazyk s ním nespolupracoval, podal Gabrielle ubrousek s dárkem. Ta se usmála, poděkovala a uzlíček rozbalila. Když ale spatřila, co jí Vincent daroval, vyjekla, ucho upustila a kamsi utekla. Vincent její reakci nechápal, zakroutil hlavou a odešel zpátky k sobě domů.

Druhý den ráno se probudil s hroznou bolestí hlavy. Na včerejšek si matně vzpomínal. Napadlo ho, že by si mohl dnes přečíst horoskop znovu, možná ho čeká lepší den než včera. Před jeho vchodovými dveřmi už ležely denní noviny, popadl je a hned nahlas četl:

„Berani, dnes vás čeká opravdu převratný den! Nebraňte se změnám.“ „Co to může znamenat?“ pomyslel si Vincent, ale po minulém zážitku s horoskopem nad tím nechtěl moc přemýšlet. Po snídani na to, co si přečetl v novinách, rychle zapomněl.

Později toho dne zaklepal někdo na Vincentovy dveře. Kdo by to mohl být? Žádnou návštěvu nečekám. Ale i tak šel otevřít. Za dveřmi stáli dva urostlí muži.

„Jste pan Vincent van Gogh?“ zeptal se jeden z nich. Vincent přikývl. Nikdy v životě ty muže neviděl. „Teď půjdete s námi,“ řekl tentýž muž.

„Cože prosím?“ nechápal Vincent.

„Dozvěděli jsme se, co jste včera provedl slečně Berlatierové. Ta nás zavolala a my jsme tady pro to, abychom vás odvezli do sanatoria. Věřte nám, tam vám se vším pomohou.“ Vincent se ani nenamáhal vzdorovat, tak nějak věděl, že by to nemělo cenu. Navíc, tito muži by ho hravě přeprali, neštíteli by se násilí.

Po několika hodinách cesty se ocitli před sanatoriem v Saint-Rémy-de-Provence. Personál s Vincentem vyřešil nezbytné záležitosti a následně byl Vincent ubytován v útulném pokoji s krásným výhledem. Z pokoje ten den už nevyšel. Přemýšlel, přemýšlel dlouho do noci. Nad vším, co ho napadlo. Přece jen, tady už nemusí nikam spěchat. Nakonec ho ale stejně pohled na klidnou noční krajinu ukolébá ke spánku.

Druhý den ráno si od milé ošetřovatelky vyprosil denní noviny. Žádné knihy s sebou neměl a toto bylo to jediné, co ho napadlo, že by si mohl přečíst. Když mu je ošetřovatelka přinesla, pokojně si jimi listoval a co čert nechtěl, jeho oči znovu zabloudily k rubrice horoskopů.

„Berani, dnes vám hvězdy nepřejí. Může vás potkat velmi nečekaná a nemilá událost. Budou potřeba mírné změny, abyste mohli dneškem proplout.“ Ne, tohle znělo příšerně, s tím musel Vincent něco udělat. Na chvíli se zamyslel. Ano, pokud změní konstelaci hvězd, možná se mu dnešek konečně vyvede! Ale jak by to jen zaonačil... Vždyť jsem přece malíř! Pomyslel si.

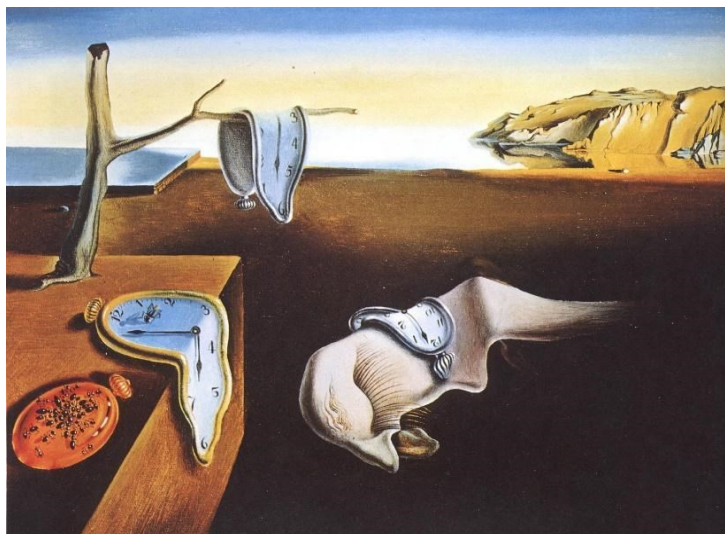
Od stejné milé sestřičky si vyprosil olejové barvy a plátno. Bylo sice už dávno světlo, ale Vincent si noční oblohu pamatoval ze včerejška velmi věrohodně. Dal se tedy do práce.

„Sem dáme souhvězdí Orionu, sem Kassiopeiu a ano, ano, tady Berana...“ promlouval Vincent sám k sobě při práci.

Když obraz dokončil, pověsil si ho v pokoji na zeď jako připomínku toho, že ne hvězdy, ale jedině on má moc nad svým osudem. A už nikdy nečetl horoskopy.

Klhůfková Lucie, 5B8: Salvador Dalí – Persistence paměti

3692 – rok, který se navždy zapsal do historie. Vědci právě objevili, že existuje Druhý vesmír. Bylo zjištěno, že planety jsou úplně stejné jako planety v donedávna jediné Sluneční soustavě, ovšem až na jedinou planetu – Zemi. Zde skutečně existuje život, nebo spíše lépe řečeno – život lidí žijící na planetě Zemi.

Tato planeta je třetí v pořadí od Slunce, stejně jako Země. Má tedy také totožnou hmotnost a velikost. Povrchem se ale výrazně liší – nejsou zde žádné travnaté porosty, traviny, rostliny, ale ani žádná zvířata a lidé. Je zde pouze vyprahlá krajina, vysušené větve stromů a občas nějaké menší pohoří. Jak už jsem zmínila na začátku, tato planeta je takzvaným životem lidí žijících na Zemi. Na této planetě, která zatím nenese jméno, není téměř nic, až na jedinou věc – hodiny. Hodin je na planetě tolik, kolik je lidí na Zemi. To znamená, že každý člověk má své hodiny a ty mu měří čas. Čas jeho života. Když se narodí dítě, přibudou na této planetě jedny hodiny. Ty fungují jako srdce, ale také jako časová bomba. Prostě tikají tak dlouho, dokud nepřijde váš čas. Někdy je to déle, někdy kratší dobu. Pokud vám dochází čas a běží vaše poslední minutka, hodiny se začínají rozpouštět a rozpouští se tak dlouho, dokud se nepromění v droboučká zrníčka prachu, která se ztratí v krajině. Celý povrch krajiny se tedy skládá právě z tohoto prachu.

Každé hodiny jsou originální. Při narození dítěte jsou hodiny naprosto čisté, bez škrábanců a bez poškození. Čím jsme ale starší, tím jsou hodiny v horším stavu. Důvodem je to, že v průběhu našeho života prožíváme různé problémy, které se pak projevují na našem osudu.

Zimová Tereza, 2A4: Bruno Amadio – Obraz Plačícího chlapce

El Diablo

Noc ve Španělsku byla temná. A díky té černi hvězdy zářily velice jasně. Tuto noc byl nov a zem pod nebem tedy osvětlovaly jen hvězdy bez viditelné přítomnosti Měsíce. Vše se zdálo tak tiché, aspoň do doby, než tu bublinu klidu roztrhly těžké kroky a bujarý smích. Skupinka dospívajících dětí (2 dívky a 3 chlapci) zatoužila po nebezpečí. Po adrenalinu, který jim vléval úžasný pocit do žil a dokázal lehce nahradit jakoukoliv drogu.

„Už je to jen kousek, mis amigos,“ promluvil vedoucí skupiny. „Jen za tím zeleným kopcem,“ dodal. Všichni zrychlili, i když nohy se jim pletly do sebe a vlastně ani úplně netušili, co dělají. Byl to totiž spontánní nápad, jak to u pubertáků posilněných alkoholem bývá. Konečně se dostali za ten menší kopec a uviděli svůj cíl. Starou opuštěnou farmu uprostřed až moc vysoké trávy. O tomhle místě se toho říkalo spoustu. Ti, co zažili válku, si šuškali o mrtvých vojácích, již tam straší. A to pro ně dnes bylo dobrodružství, po kterém toužili nejvíc ze všeho. Jedna z dívek přece jen rozum úplně neztratila a při pohledu na nestabilní konstrukci se pozastavila: „Jste si jistí, že je to bezpečné? Mi abuela říká, že tam straší.“ „Tvoje abuela je už dost senilní,“ zasmál se kluk jdoucí vedle ní. „Nehádejte se,“ přerušil je vedoucí, „víte, co se říká: žijeme jen jednou. Tak jdeme dovnitř!“ A všichni se vydali za ním polorozpadlou bránou. Jenom vzadu si jediná dívka s pochybnostmi mumlala: „Jo a taky se říká: Jugar con fuego es peligroso.“ Hrát si s ohněm je nebezpečné...

To, co se dělo vevnitř, má většina z nich rozmazané. Žádné duchy však nepotkali a kromě zborcené střechy se taky nic horšího nestalo. Ráno se probudili s provlhlým oblečením. V noci přelo. Mezi nimi ležela stará tlustá kniha. Jako první si jí všiml jeden z kluků. Totožnosti těchto dětí nejsou pro příběh důležité. Ale musíte to slyšet, abyste znali začátek. Bez něj by totiž příběh nemohl začít. Zvedl knihu a začal ji obracet ze všech stran. „Co to máš?“ ozval se někdo. „Asi budu zvracet.“ Tato slova doprovodily nelibé zvuky. „Tak, co to je?“ ozval se ten někdo znovu. „Nevím, nějaká kniha,“ pokrčil rameny kluk. „Ukaž,“ vytrhla mu ji jedna z holek a otevřela ji. „Je to deník,“ informovala je konečně. „Tak ho otevři, třeba to bude strašidelný příběh nějakého padlého vojáka.“ A těmito slovy, zašustěním stránek a zvědavými pohledy všechno začalo.

Pokud čtete tento deník, znamená to, že jsem zemřel. Takže je to vlastně poselství mrtvého muže, hah. Určitě jste nikdy nepředpokládali, že budete číst něco takového, ale velice vás prosím, dočtěte to do konce. Napsal jsem to kvůli tomu, aby lidé pochopili... Pochopili, že

ne vše, co se o mně povídá, je pravda. A pokud mou prosbu splníte, pošlete to mé dceři, aby věděla, aby znala pravdu.

Mé pravé jméno je Bruno Amadio. Amadio znamená Bůh miluje, ale mně vždy přišlo, že mě spíš nesnáší. Myslel jsem si, že je to kvůli něčemu, co jsem udělal, ale pak mi došlo, že mé problémy začaly ještě dřív, než jsem se narodil. Jak by to tedy pak mohla být má chyba? Podle oficiálních záznamů jsem se narodil 9. listopadu 1911 v Benátkách v Itálii. Pravda je jiná, Itálii jsem navštívil až o mnoho let později, narodil jsem se o měsíc dřív v malé vesnici čítající asi 60 obyvatel ve Španělsku. Jmenuje se Trasmoz a je známá kvůli svým pletkám s čarodějnictvím. To mou rodinu také donutilo k útěku ze země. Nepamatuji si to místo, bylo mi jen pár dní, když mé rodiče obvinili z černé magie a požáru tamního hradu, dnes už zříceniny. Můj otec byl statečný a zdržel vesničany na tak dlouho, že jsme stihli s matkou uniknout. S tím, že lidé přijdou na jejich tajné zájmy, počítali, a tak byl útek naplánovaný. A stal jsem se někým jiným. Ještě jsem neuměl ani mluvit a už jsem byl podvodník a lhář. Dostal jsem novou totožnost Franchot Seville a stal jsem se nejmladším obyvatelem francouzského sirotčince, matka už se o mě postarat nemohla. A tam jsem žil do svých 18 let, než mi tamní zákony konečně dovolily ze sirotčince odejít.

Odešel jsem za svým snem do Itálie, kde jsem si znovu změnil jméno. Giovanni Bragolin, student akademie umění. Školu jsem nikdy nedokončil. Bránila mi ve svobodě, a tak jsem začal malovat na vlastní pěst. Díky tomu jsem přišel na to, že dopis, jenž mi matka zanechala o mém původu a důvodech, proč jsme museli uprchnout z mé rodné vlasti a proč mě musela opustit, je pravdivý, nebo to aspoň není úplná lež, jak jsem si myslel. Zmiňovala se tam totiž o zvláštním daru, nebo také prokletí, co se v naší rodině už po generace dědí. Samozřejmě jsem tomu zpočátku nevěřil. Chtěl jsem být normální, ale někde v hloubi duše jsem věděl, tušil jsem, že normální nikdy nebudu. Bohužel jsem to zjistil, až když bylo příliš pozdě. Každopádně před tím velkým odhalením se toho ještě spoustu událo.

Tak například jsem potkal lásku svého života, jenomže před tím, než jsem s ní mohl být, jsem musel ještě jednou v lásce chybovat. Poslední velké zklamání před poslední velkou láskou. Roku 1939 začala 2. světová válka. Schylovalo se k tomu už dlouho, ale i tak na ten masakr nebyl nikdo pořádně připravený. Vstoupil jsem do armády. Pro umělce bez rodiny to nebyl žádný problém. Za dobu studií jsem si moc přátel nenadělal, takže jsem nežil ve strachu o blízké a nikdo necítil takový strach o mě. Přeskočím průběh války. Myslím, že to se dá dost dobře představit. Nemůžu ty výjevy, jež mě děsí ve snech, ještě popisovat. Stačí, že je má ruka kreslí pokaždé, když se dostane k uhlu a papíru. Roku 1943 se země, ke které jsem se rozhodl patřit, rozpadla na dvě části. Jedna na straně spojenců a druhá jako německý protektorát. Přidal jsem se ke spojencům a poprvé a ne naposled, mě má cesta zavedla do válečné Anglie. Jejich jazyk jsem studoval na akademii. V jednom boji jsem byl zraněn. Nebylo to nic hrozného. Ani jsem s tím nechtěl dobrovolně zdravotnice otravovat, ale můj tehdejší velitel mě přesvědčil. Nevědomky dal do pohybu kolečka mého osudu.

Doris Zinkeisenová byla o necelých 13 let starší než já, ale to mi nezabránilo dát jí své srdce. Byla krásná správným způsobem a silná. Dennodenně ona i její mladší sestra zachraňovaly životy a vykonávaly improvizované operace v lékařských stanech. Anně jsem v té době nevěnoval moc pozornosti, byl jsem unesen její sestrou. Dvořil jsem se jí tak, jak to jen za války šlo, a pak to roku 1945 konečně skončilo. Já a Doris jsme se vzali tajně, i když to vůči citům její sestry nebylo fér. Zatoužil jsem po návratu do Itálie a má žena mi vyhověla.

I když na to neměla věk, mně se však zdálo, že nestárla, a možná to byla i pravda, možná za to mohly moje síly, bylo to, jako by se pro ni čas zastavil, dala mi dceru. Krásnou

s hnědým chmýřím na hlavě a modrýma očima. Jen co jsem ji uviděl, věděl jsem, že bych byl schopný pro ni zničit svět. Musel jsem ji chránit a tohle rozhodnutí, to, že nedovolím, aby jí cokoli nebo kdokoli ublížil, mě od ní odehnalo. Po válce jsem pracoval v poválečných Benátkách jako malíř a restaurátor. Byl to jediný způsob obživy, co jsem měl. Jednou k mému plátnu přišla malá holčička. Poprosila mě, jestli bych ji nemohl nakreslit. Bylo to už dlouho, co jsem kreslil lidskou bytost. Nechal jsem se unést.

Lidé zajímající se od nadpřirozeno věří, že pokud někdo namaluje něčí portrét, uvězní do obrazu i část duše malovaného. To je lež, tedy u normálních lidí, já už vám ale dal spoustu indicií, abyste si mohli domyslet, že normální nejsem. Při kreslení jsem začal pociťovat tepání v konečcích prstů. A než jsem se nadál, než jsem si to uvědomil a měl jsem nějakou šanci to zastavit, bylo pozdě. Dívka hodně zbledla a padla k zemi s mrtvolným pohledem. Dýchala, její srdce tlouklo. A lidé, co to později vyšetřovali, došli k názoru, že upadla do velice prazvláštního kómatu. Já ale znal pravdu. Sebral jsem jí duši. To totiž byla má vada, kterou jsem neuměl ovládat. Vrátil jsem se domů k mladě vypadající manželce. Zrovna kolébala mé jediné tříleté štěstí v náručí a já šel s pravdou ven. A tak jsem o ni přišel, protože když přišla na to, s kým skutečně žije, donutila mě odejít.

Sám, zhrzen a s nezvladatelnou mocí. Jelikož ta bolest ze ztráty spustila v mém těle bouři, a vše čeho jsem se dotkl, ztrácelo barvu a duši. Vše má duši, nejen lidé, ale i zvířata, květiny nebo třeba kameny. Začal jsem nosit rukavice šité ze zvláštní kůže, jež tu sílu utlumila. Potřeboval jsem poznat své kořeny. Vidět místo mého narození, a tak jsem se vrátil domů. Do Španělska, do vesnice Trasmoz. Nesnášel jsem to, tak moc jsem nesnášel, že si nepamatuju místo, kde jsem se narodil. Jak bych taky mohl, že? Vše bylo cizí a já se o nic líp necítil. Vydal jsem se do Madridu. Myslel jsem, že hlavní město by mě mohlo propojit s mými kořeny. A skutečně jsem tam našel něco, co mou díru v srdci na chvíli zalepilo.

V roce 1949 jsem před ohořelým domem spatřil plakát asi sedmiletého chlapce. Ten jeho pohled mě okouznil. Byl tolik smutný, ale v těch očích jsem viděl ještě něco. Viděl jsem sebe. Zjistil jsem, že chlapec žije v sirotčinci a rozhodl se ho adoptovat. Tamní kněz o něm říkal, že je ďábel. Varoval mě před ním. Vyprávěl mi spoustu historek o podivných požárech. O tom, jak malý Don Bonillo přišel o rodiče po druhé světové válce kvůli ohni. O tom, jak se ten malý chlapec smál před hořícím domem... a já mu nevěřil. Na konci toho roku 1949, spíše už v roce 1950, jsem nakreslil svůj nejznámější obraz, obraz Plačícího chlapce. Chtěl jsem vystihnout přesně ten zoufalý výraz, co jsem u Dona viděl první den, a myslím, že se mi to povedlo. I když je pravda, že můj obraz se neproslavil kvůli mému talentu. Ne, bylo za tím mnohem víc. Nakreslil jsem celý cyklus plačících dětí. Zaměřoval jsem se na sirotky, protože jejich výrazy byly přesně to, jež jsem hledal.

Já a Don jsme pár let žili opravdu šťastně. Já maloval ve svém realistickém stylu vše, co mě napadlo, a dával jsem si velký pozor. Duši už jsem nikomu nevzal. A rukavice nejspíš také pomohly. O pět let později, to už jsem pomalu začínal stárnout a vypadat na svůj věk, jsme se pohádali. Opravdu hodně. Nevím už, co bylo předmětem naší hádky, ale ještě ten večer ateliér, jenž jsem vybudoval z ničeho, shořel na popel. Shořelo všechno, až na obraz Plačícího chlapce. Běžel jsem na to místo, ve snaze zachránit aspoň něco z mých děl. Bylo pozdě, jak už jsem se zmínil, až na jeden obraz nezbylo nic. V tom prachu a zkáze stál dvanáctiletý Don Bonillo a smál se. Nahlas s maniakálním úsměvem a z rukou mu stoupaly spirály páry. V očích měl El Diabla a já se zachoval tak jako má bývalá žena ke mně.

Vyhnal jsem ho ze svého života. Jediný obraz, jenž mi zůstal, jsem prodal do Anglie. A zase jsem přestal stárnout a nevěděl jsem, že někde na světě čeká někdo, kdo přestal

stárnout taky a čekal jen na to, až se naše cesty opět potkají, abychom mohli začít stárnout spolu. O sedm let později, roku 1965 v mých 54 letech, i když jsem vypadal tak na 35, a když si potom kvůli tomu lidé začali šuškat a já se začal chystat k odchodu ze Španělska, se našlo ohořelé auto s mrtvým tělem. Na řidičském průkazu bylo jméno Don Bonillo 19 let. Považoval jsem tedy tuto část svého života za uzavřenou a šel dál do Anglie, kde se reprodukce mého obrazu začaly kupovat ve velkém. Musím podotknout, že já je tedy nemaloval. Chvíli to trvalo, až jsem konečně našel člověka, jenž tvořil mé obrazy za mě.

Pamatujete si na tu velkou lásku, která měla přijít po posledním velkém zklamání? Tak tady byla, Anna Zinkeisenová, žena, co přestala stárnout a celé ty roky byla zamilovaná do mě. Jak mi tedy později vysvětlila. Obraz, originál Plačícího chlapce, koupila právě ona a začala jej i reprodukovat. Začal jsem bydlet u ní. Cítil jsem se šťastný, byl jsem to jen já, ona a obrazy chlapce mé minulosti. To, co mě udivilo nejvíc, bylo, že ona znala mé největší tajemství, a i tak mě nadále milovala. Bylo mezi námi jedno velké tabu, a to její sestra a má dcera. Nejsem na to hrdý, ale bál jsem se. Tak moc, až jsem se rozhodl svou dceru nechat jít, než abych čelil všem těm výčitkám, že jsem o ni ani nebojoval.

Žili jsme v té harmonii do roku 1973, to jsme se poprvé dozvěděli o záhadných požárech. Yorský hasič Peter Hall se sídlem v Rotherhamu a hasič Wilkson, kteří přišli na četnost požárů a společný znak, a to jest, že v na uhel spálených domech vždy přežil jen obraz Plačícího chlapce, byli moji přátelé. O spojitostech mezi mnou a obrazy nevěděli. Obrazy jsem kreslil pod jménem Giovanni Bragolin, a tak si je nikdo s Brunem Amadiem nespojil. Mně i Anně došlo skoro hned, co se stalo. Musel jsem nedopatřením uvěznit část duše chlapce do obrazu a po smrti tam musela přejít celá. Nejspíš díky svým vlastním silám, o kterých jsme toho moc nevěděli, dokázal cestovat svými podobiznami. Způsoboval požáry a mstil se. Nedokázali jsme pochopit jak to, že náš dům nelehl popelem. Vždyť přece to já jsem byl hlavním předmětem jeho vzteku. Anna pak vyslovila svou teorii. Schovávala si totiž obraz dívky, té nešťastnice, jež jsem v Benátkách připravil o duši. Netušil jsem, jak se k obrazu dostala, ale neptal jsem se. Došli jsme tedy k závěru, že obraz Plačící dívky neutralizuje obraz plačícího chlapce. Tuto zprávu jsme nenápadně poslali do světa, ale duše dívky asi nebyla natolik silná, aby zvládla obrazy cestovat, tak to moc nepomohlo. Někdy kolem toho roku lehl Rotherham popelem a nám došlo, že se Donův duch už nadále nebude zaměřovat jen na náhodné lidi, ale půjde po lidech, co jdou po něm. Rozhodli jsme se to skončit.

Oba už jsme vypadali starší. Stárli jsme spolu. 23. 9. 1976 jsme vyhodili obraz plačící dívky a Anna zemřela. Její tělo našli v našem vyhořelém domě a jediná věc, co to přežila, byl obraz Plačícího chlapce. Tedy, nemohli s jistotou identifikovat ohořelé tělo, a tak neměli tušení, že já a Anna jsme už dávno uprchli před pomstyctivým duchem do Itálie, kde jsem 22. září 1981 zemřel na rakovinu jícnu. Nebo to si aspoň doktoři mysleli. Jsem si jistý, že já a Anna žijeme někde ještě dnes se změněnými jmény a černou minulostí, jež jsme nechali za sebou. Nejsem pyšný na to, že jsem nechal Anglii trpět pod nadvládou Dona, ale mnozí, například bulvární časopisy, na tom dost vydělali a nakonec si všichni zvládli poradit i beze mě.

4. 9. 1985 vydal bulvární časopis The Sun článek s názvem „žhavé prokletí plačícího chlapce.“ Pro dramatičnost na 13. straně. Ten se stal prvotním impulzem a 5. 11. 1985 na noc pálení ohňů stejně jako kdysi upalovali čarodějnice, jelikož lidé řeší všechno, čemu nerozumí, ohněm, spálili všechny obrazy, co našli. A požáry ustaly. Jsem si totiž jistý, že spolu s ním upálili i originál a poslali el Diabla do jeho říše. Po několika letech se začala tato část historie vytrácet jako popel ve větru. Našlo se pár lidí, již chtěli zjistit pravdu. A vymýšleli si opravdu hlouposti. Můj nejoblíbenější je Tom Slemen. Do své knihy, co napsal, roku 2000 uvedl, že:

„George Mallory, profesor v Devonu, vystopoval Bruna a ten mu řekl, že chlapec je maličký uličník, kterého našel toulat se po Madridu v roce 1969“. V té době já už ale žil v Anglii.

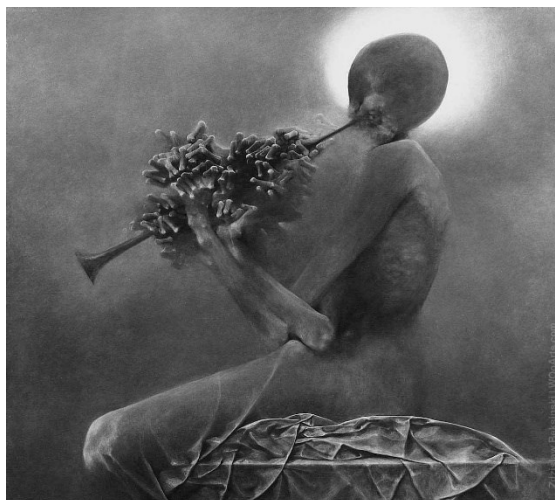
Roku 2006 jsem chtěl zjistit, jak je na tom můj obraz, a tak se objevil a pak hned zmizel web Crying boy fan club. Anna mi ho zatrhla hned, jak ho viděla. Nerozumí legraci. V osmdesátých letech jsem skutečně v televizi vystoupil a řekl, že jsem obraz nakreslil kvůli paktu s ďáblem, jelikož ďábel, to pro mě Don Bonillo byl. Tím se pro mě stal. Ovšem vystupoval jsem v přestrojení.

A tak to tedy bylo. Celý můj příběh. Neumím si představit, co si o mně teď myslíš. Ale zpět k mé prosbě. Dostaň tento deník k mé dceři. Já, ze spousty důvodů, nemohu. Určitě sis všiml data na začátku a musíš si říkat, že je má holčička už dávno v nebi, protože tam by jistě šla. Byla i za tu krátkou chvíli mým andělem. Ale není, to tě můžu ujistit. Je mé krve a určitě zdědila můj dar, nebo prokletí. Někde na této zemi je dívka, jež nestárne, a já tě prosím, dostaň k ní toto vysvětlení všeho, co se jí děje. A ona se mě pak bude moci pokusit konečně najít. A budeme zase rodina. Ale pokud to nemáš v plánu. Vezmi tuto knihu, sbal si ji do batohu a odvez ji s sebou někam jinam. Schovej ji dobře a nech ji čekat na někoho dalšího. Věřím totiž, že jednou se objeví někdo, někdo statečný, vyhledávající nebezpečí a adrenalin na těch děsivých místech, kde se může tato kniha skrývat, a předá ji mé dceři. Děkuji za vyslechnutí mého příběhu a dávejte si pozor na obrazy lidí. Jelikož myslím, že ďábel neexistuje, ale já ho vytvořil. Vytvořil jsem ho jako svůj obraz a jeho podobu.

„Páni, to bylo...“ ozval se z šoku jako první vedoucí. „Jo, bylo to silný,“ dopověděla to nějaká dívka. Každému z nich běžela v hlavě jen jedna jediná otázka. Co udělají teď. Bylo ráno a oni se museli vydat domů. Nepřemýšleli, prostě vzali tajemný deník s sebou a bez plánu, co s ním udělají, se vydali dál. Aniž by tušili, že jedna dívka z nich, ta, která vyjádřila na začátku své obavy, se právě dozvěděla pravdu.

Hillová Vendula, 2A4: Zdzisław Beksiński

Světlo – tma. Jas – stín. Temno a prázdno.

To je vším, co obklopuje mě. Jen já, a to nesnesitelně hlasité ticho. Ticho – prostupuje každou píd' tohoto podivného bytí. Rezonuje mi v uších a jediné, co vím, je, že chci z tohoto vězení prchnout. Chci ho zničit, zdolat, navždy porazit, aby už nikdy více nemělo takovou moc. Chci nad tím vším zvítězit. Chci narušit ten zdánlivý pokoj a řád. Jen zdánlivý. Klid, ten v sobě rozhodně nenacházím, naopak, věčný boj pravd, polopravd a lží je to, co prostupuje celou mou bytostí, zda se to lze takto nyní nazývat.

Ta naivní představa o jednoduchém životě mě zabíjí.

Chci tak moc? Odpověď znám.

Chci volně dýchat, prožít čas, který jsem tak rychle a snadno promarnil.

Jsem uvězněn, navždy. Kdo je mým věznitelem? Jsem to já sám – vše, co jsem, nebo spíše byl. Jsem ukryt v tomto těle bez výrazu a mimiky. Vypadá to, že i bez emocí, uvnitř to ale vše křičí a volá po troše čerstvého vzduchu a svobodě. Aspoň jeden nádech bez všeho, co mě tak nesmírně tíží.

Chci vdechnout poslední kousíček života do jediné věci, co mi zbyla. Křečovitě svírám svou trubku, jediná možnost, jak ukončit vládu hluchoty světa. Kdybych na to tak měl dostatek sil...

Nejde to. Nemůžu. Příliš mnoho prstů zabraňuje průchodu mého dechu celým nástrojem. Tyto prsty už ani nedokážu ovládat, to ony mají nade mnou největší nadvládu. Jsou jako jmelí, které ze stromu jeho hostitele vysávají všechnu energii, žije si však svým vlastním životem. Bez stromu by ale dlouho nepřežilo.

Ano, tyto parazitické prsty by beze mne také nevydržely, mám ale dostatek sil je porazit?

Kde se vůbec vzaly?

Vím, rodily se každým mým špatným jednáním. Den po dni jejich počet nemilosrdně rostl až do teď.

Dokážu fouknout do mé trubky tak, aby se rozlil po celém širém okolí ten libý zvuk, který mi tak strašlivě chybí? Dokážu prolomit tu ničivou prázdnotu i mezi lidmi, kterým nic netušící přibývají další a další přebytečné ruce, nohy, oči nebo uši a už teď z nich vysávají život?

Chci je varovat, aby nemuseli podstupovat to, co já.

Nadechnu se, vezmu všechnu sílu, která mi zbyla, a ...

Fouknu.

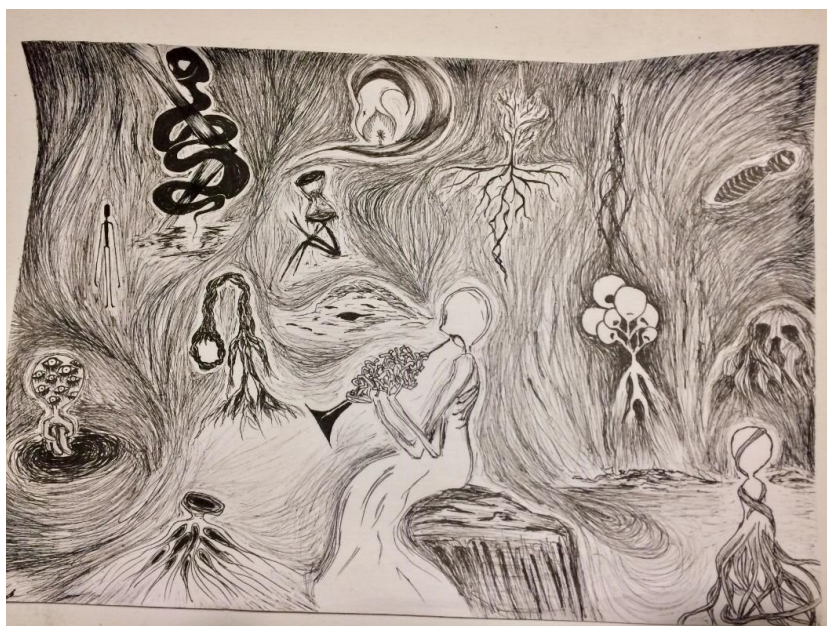
Krajinou se rozléhá čistý, uším lahodící tón z mé trubky a mé prsty padají jeden po druhém, jako když ostříhané vlásky padají k zemi. Čím dál tím více mohu dýchat bez zatížení, mohu se již i více napřímit. Jsem lehký a ještě lehčí, všechna závaží jsou pryč. Trhá se i mlha, která mě celého obklopovala a ostré světlo proráží svými paprsky tu šed'.

Ten tón linoucí se z trubky neustává, je čím dál více hlasitější, a dokonce se k němu přidávají další tóny z jiných koutů.

Mlha už se zvedla úplně a já vidím, že jen pár metrů ode mě jsou další tvorové, jinak zohavení. Postupně se uzdravují, protože i oni dokázali porazit všechna ta pouta, co je svazovala.

Vzniká překrásná melodie linoucí se dál a dál.

Není možné, aby aspoň někdo tento zvuk neuslyšel a neobrátil se k tomu světlu, co pohlcuje všechnu temnotu tohoto světa.

Svoboda Martin, 4B8: Loupež Caravaggiova obrazu

Sicílie 17. října 1969

Je bouřlivý večer. Hromy běsní a kapky deště se v kvantech snášejí na chodník, po kterém se trochu nejistým krokem prochází neznámá osoba. Je zahalena v dlouhém černém kabátu, který splývá s temným okolím, a stejně černý klobouk, kterým se snaží si zakrýt obličej. Rychlým krokem jde po chodníku, šlape do kaluží a snaží se, jak jen může, aby se vyhnul pouličnímu osvětlení. Svoji trasu zná dobře. Na konci ulice zabočil doleva a pokračoval dále. Chtěl se vyhnout hlavní třídě, a tak musel oklikou menšími uličkami. Byl už promočený a byla mu zima, ale jeho cíl byl důležitější... Mnohem důležitější. Když se prodral přes malé a zapáchající uličky města Palerma a dostal se na větší ulici, ještě více znervózněl. Šel po chodníku, když tu náhle se zastavil. Před ním stála kaple svatého Vavřince. Rychlým, ale tichým krokem (ne že by byly přes ten liják jeho kroky slyšet) se přiblížil k otevíracímu oknu na boční straně svatostánku. Zámek ještě nikdy nepáčil, ale nemůže to být tak těžké...

Sicílie 15. října 1969

Je krásný podzimní den. Simone je na cestě z obchodu, kde koupil bochník chleba, sýr a nějakou šunku či co. Byl na půl cesty domů, když tu náhle uviděl, jak z vedlejší ulice přijíždí auto. Byla to limuzína mercedes, dost drahá, ale Simona spíše zaujalo, že má černá skla.

„Na co to potřebuje?“ pomyslel si Simone. Auto projelo kolem, ale najednou řidič prudce šlápl na brzdu. Hned nato zařadil zpátečku a poměrně neohrabaně přistavil auto k chodníku, hned vedle Simona, div ho nepřejel. V procesu navíc srazil pouliční tyč. Zadní dveře se otevřely a z nich vykoukl muž v obleku s pistolí v ruce, namířenou na Simona.

„Nastup“, řekl ten muž.

„Co? Proč?!“, odpověděl zmatený Simone.

„Dělej!“ křikl muž.

Simone ve zmatku přistoupil k autu a muž ho za ruku vtáhl dovnitř. Řidič šlápl na plyn a auto pokračovalo po silnici.

V autě bylo šero. Simone seděl na zadním sedadle i se svým nákupem. Naproti němu ten muž v obleku...

„Co se děje, co po mně chcete?!“ křičel Simone.

„Ne tak nahlas,“ odpověděl muž.

„Já-“

„Jsi Simone Bianchi?“ utnul ho muž.

„Ano?“

„A znáš Gaetana Badalamentiho?“

Simone se pousmál. Každý v Palermu zná Badalamentiho. Je to šéf sicilské mafie. Má pod palcem všechno!

„Jistě, že ho znám!“

„Půjčil sis od něj peníze, vzpomínáš? Jistěže ano!“

Simonovi svitlo. Potřeboval nutně peníze na splátku bytu. Banky mu nechtěly dát půjčku, protože jim nemohl dát záruku. Musel se proto obrátit na lichváře. Nevěděl ale, že má tu čest se samotnou sicilskou mafii!

„Ano... Ano, vzpomínám!“

„Víš, že ti vypršel termín?“

„Jaký termín?“

„Termín, kdy jsi nám měl vrátit naše peníze i s úrokem!“

Simone mlčel.

„Máš ty peníze tady?“

„Tolik u sebe nenesím.“

„A doma?“

„No já...“

Simone ty peníze opravdu neměl. Ani u sebe, ani doma.

„To jsem si mohl myslet. Víš, co se stává neplatičům?“

Simone usilovně přemýšlel.

„A co kdyby...“

„Kdyby co?“

„Vám dal něco, co má hodnotu?“

„Jako co? Skříň tvojí babičky?“

„Ne to ne.... Co třeba takovou starou sošku, nebo... nebo obraz?“

„Ty snad máš obraz, co za tebe zatáhne ten dluh?“

„Zatím ne.“

„Tak co? Krádež? Na to ty nemáš.“

„Dejte mi týden!“

„Tos uhod. Týden! Za tu dobu nám frnkneš!“

„Čtyři dny?“

„Dva.“

„Dobře, dobře, dva.“

Muž si povzdechl.

„Dobře... Dva dny. Máš dva dny na to, abys nám splatil dluh. Jestli to do dvou dnů nesplatíš, tak si nás nepřej.“

„Dobře.“

„Ještě ti zavoláme a domluvíme se na detailech.“

Muž pootočil hlavu a zakřičel:

„Zastav!“

Řidič prudce dupnul na brzdu a auto zastavilo. Muž otevřel dveře a Simone vyskočil ven. Muž na něj ještě zavolal: „Hej! Tohle sis tu zapomněl!“ a vyhodil Simonovu tašku s nákupem na chodník. Taška dopadla na zem a její obsah se vysypal na cestu.

Sicílie 17. října 1969

Po poměrně dlouhém čase stráveném páčením zámku se mu konečně podařilo dostat dovnitř kaple. Rozhlédl se. Nikde nikdo. První, kdo tu po něm přijde, bude uklízečka asi v šest ráno. Rozhlédl se po kapli. Všude kolem byla výzdoba. Musel ovšem najít něco, co má hodnotu a co může vzít s sebou. Uviděl sošku, asi z dob středověku. Byla ovšem moc velká a těžká. Jeho zrak nakonec stanul na obraze visícím na zadní stěně. Slyšel o něm. Byl to obraz „Adorace“ od umělce Caravaggia. Důležité ale bylo, že měl nesmírnou hodnotu. Přistoupil k němu, sundal ho ze zdi a svým nožikem ho začal opatrně vyřezávat. Nespěchal. Asi po půl hodině bylo plátno venku. Sroloval ho a už chtěl zase prchat, ale pak si uvědomil, že není moc chytré přenášet tak cenné dílo v tak velkém dešti. Neměl s sebou žádný igelit, nebo něco, čím by obraz ochránil před vodou. Ale musel něco vymyslet! Pak si všiml modlitební rohože. Byla dost velká na to, aby v ní přenesl celé plátno. Opatrně roli vložil do rohože a zabalil ji. Musí to stačit. Rohož s plátnem vyhodil z okna napřed. Rohož spadla do bahna, ale jinak byla v pořádku. Vyskočil za ní, popadl ji a utíkal pryč od kaple. Vybíral si zase menší uličky, protože muž v dlouhém černém kabátu, kloboukem a kobercem v ruce róóózhodně není podezřelý. Snažil se jít rychle, ale rohož, už tak dost těžká, a ještě k tomu nasáklá vodou, mu práci dost ztěžovala. Když byl asi pět ulic od katedrály, našel si telefonní budku vedle nemocnice. Rohož s plátnem opřel o budku a zavolal na mu již známé číslo.

„Haló?“

„To jsem já, Simone.“

„Tak přece ses ozval, hehe. Máš ty prachy?“

„V podstatě jo.“

„Fajn, ehh. Kde jsi?“

„Volám z budky vedle nemocnice.“

„Jasně. Už za tebou jedou.“

„Dobř-“

Z telefonu se ozvalo hlasité „ťuk“ a pak už bylo slyšet jen pípání.

Simone se podíval na telefon a bručel: „On mě s tím praštil!“

Vylezl z budky a místo sebe do ní postavil rohož. Už tak nepršelo, ale stejně by mohla promoknout. Vypadalo to docela komicky, když stál vedle budky, jako by čekal, až si ta rohož zavolá. Simone netrpělivě přešlapoval z místa na místo, když tu se v dálce ozval chrastivý motor auta.

„Konečně,“ zabručel.

Po chvíli se zpoza rohu vynořil malý nákladák, který snad ukradli z nějaké zaprášené stodoly. Najel na obrubník a zastavil vedle Simona. Vystoupili z něho dva muži silné postavy.

„Máš to?“ ptá se jeden.

„Jo, mám,“ odpověděl Simone a otevřel dvířka budky, ze které vytáhl svůj lup.

„To je ono? Skrz na skrz promočený koberec?“ zeptal se druhý.

„Eheh, ne ta rohož. To, co je srolované v ní,“ odpověděl Simone, zatímco nesl rohož k nákladáku.

„Ukaž, já ti s tím pomůžu,“ řekl první, zřejmě pobaven Simonovou slabostí.

Rohož strčili do auta, kde ji oba muži opatrně rozbilili. Díky bohu bylo plátno nepoškozené. Jen okraje byly možná trochu navlhle, ale nic závažného. První muž, který už na první pohled vypadal, že o umění naprosto nic neví, se zeptal:

„Takže... stačí to?“

„Vždyť to je Ade – Ada- eh,“ nemohl si vzpomenout druhý.

„Adorace,“ odpověděl Simone, který stál opodál. Už mu začínala být zima.

„Každopádně to má nesmírnou hodnotu,“ řekl ten druhý.

Obraz pečlivě uschovali do kryté korby nákladáku. Oba nasedli do auta a nastartovali motor. Ten druhý, co seděl za volantem, se obrátil na Simona se slovy:

„Považujte váš dluh za splacený.“

Pak se odmlčel a zadíval se na jeho sako, které bylo celé promočené a od bláta.

„Na, kup si něco na sebe,“ řekl mu a podal mu asi 200 dolarů v hotovosti.

Simone ještě nikdy neměl tolik peněz najednou a také ještě nikdy neviděl americké peníze.

„Díky!“

„Není zač. Poslyš, pokud bys chtěl práci, víš, komu máš zavolat,“ dodal.

„To určitě,“ řekl mu Simone.

„Jen si to rozmysli,“ řekl ten druhý. Nechtěl se už déle vybavovat, a tak šlápl na plyn a odjel.

Byl pěkný pozdní večer, na ulici ještě stále byly stopy po silném dešti a po chodníku kráčela osoba v dlouhém zabláceném kabátu, která se vracela domů.

Mozdřenová Barbora, 6A8: Leonardo da Vinci – Poslední večere

Poslední večírek

Psal se rok 33 n. l. a náš příběh se odehrává v malé, ale velmi významné firmě Goodson, s.r.o. V této firmě pracovalo jen 13 zaměstnanců a jeden z nich se jmenoval Ježíš. Byl to vcelku pohledný muž s poměrně dlouhými, vlnitými oříškově hnědými vlasy. Vyznačoval se svou pracovitostí, byl také velmi milý, klidný a nekonfliktní muž, ale ne každému se to zamlouvalo. Jednoho dne, myslím, že to byl pátek, se ve firmě měl uskutečnit večírek jako oslava narozenin šéfa společnosti. Na tuto událost bylo pozváno všech 13 zaměstnanců včetně Ježíše. Ve čtvrtek v práci tedy obdrželi všichni pozvánku. Když ji dostal i Ježíš, vytáhl si svůj kalendář a zkontroloval, jestli náhodou už něco na pátek nemá. A neměl. Tak si s úsměvem na rtu založil pozvánku do tašky, zaklapl notebook a vyrazil z kanceláře. Tentokrát však nejel zpátky domů autobusem, ale řekl si, že se projde a své matce koupí nějaké květiny pro potěšení. A tak šel do nejbližšího květinářství a koupil tam oblíbené matčiny růže a vyrazil domů.

Když Ježíš otevřel dveře domu, matka ho přivítala velikým objetím. Na oplátku jí dal kytici růží a jí se hned rozzářily oči samou radostí.

„Bud' zdráva, matičko,“ přivítal se s ní Ježíš, „zítra se zdržím v práci. Máme totiž večírek.“

„Tak si to hlavně užij,“ pohladila ho matka po tváři. Poté odešla do kuchyně pro vázu, do které dala květiny, a Ježíšovi donesla večeři. Když dojedli, oba dva se uchýlili do svých ložnic a šli spát.

Hned ráno, potom, co se Ježíš probudil, se oblékl, vzal si snídani a svižně odešel do práce. Ani se s matkou nestihl rozloučit. Když došel do své kanceláře, udělal to, co vždycky. Mezitím, co pracoval, si pobrukoval různé veselé písničky, jelikož dnes byl opravdu krásný den a jen pesimista by se dnes mračil. V odpolední pauze si dal oběd, který mu každý den dovezla donášková služba, a s radostí si ho vychutnal. Dnes je opravdu báječný den, co by se mohlo stát?

Ježíš tedy pracoval až do šesti hodin, kdy už měl začít ten velmi očekávaný večírek. On i všichni jeho kolegové zanechali práce a přešli do blízkého klubu s názvem The Nun. Vevnitř stál podlouhlý stůl, kde jen z jedné strany byly postavené židle. Sice to Ježíšovi připadalo divné, ale na nic se neptal a posadil se rovnou na prostřední židli. Ze začátku to vypadalo jako normální večírek, ale poté, co šéf odešel domů za manželkou, party teprve začala. Po pár skleničkách už byl všechnen rozum ten tam. Na stole bylo skoro všude rozlité víno, celý klub byl zahalený kouřem z cigaret, protože se nikdo neobtěžoval jít si zapálit ven.

Ježíš to s pitím trochu přehnal. Po chvilce už začal tancovat a ostatní vybízel, ať se k němu přidají. Aby toho už nebylo dost, vylezl na stůl a začal zpívat nejrůznější písničky. Ale byl tu jeden problém, Jidáš to celé natočil a nahrál na Instagram. Neudělal to z legrace, nýbrž z důvodu, že se už roky snažil o Ježíšovo místo a tohle by mu mohlo pomoci toho dosáhnout. Naneštěstí si toho videa všiml i šéf a okamžitě Ježíšovi zavolał. V telefonu to neznělo moc příjemně a on se vzpamatoval. Sedl si na židli a jen seděl. Kolem něho se rozproudila pořádná jízda, ale on byl jako by přibitý.

„Ticho!“ zařval Ježíš přes celou místnost a všichni v tu ránu ztichli. Přejel všechny pohledem a pravil: „Někdo z vás mě zradil.“ Poté, co to dořekl, se sebral a odešel.

Další den už Ježíš do práce nedorazil. Vyhodili ho. Od té doby jako by se po něm slehla zem, nikdo ho sice už neviděl, ale jeho kolegové, až tedy na Jidáše, na něj vždy vzpomínali.

Z tohoto večírku se dochovala jen jedna fotografie, kterou někdo vytiskl dříve, než se fotky smazaly. Byla to totiž poslední fotografie s Ježíšem, kterou jeho kolegové měli. Sice se do dnešních dnů nedochovala v dobré stavu (můžete si povšimnout rozlitého vína v pravé dolní části), ale i tak si ji stále můžete prohlédnout na nástěnce společnosti jako „Poslední večírek s Ježíšem“.

Michalíková Nela, 6A8: Vincent van Gogh – Ložnice v Arles

Byl večer 23. prosince 1888 a v jednom žlutém domě v Arles se schylovalo k hádce. Ta hádka bude velká a bude mít velký dopad na celé lidstvo. No dobře, to jsem přehnala, ale určitě zanechá hodně na účastnících této hádky, Vincenta van Gogha a Paula Gauguina.

Všichni víme, že Van Gogh měl “o kolečko víc”, proto taky někdy přehnaně reagoval jako právě onoho večera.

Možná mu tehdy nesedla večere, nebo vypil moc absintu, nebo... nebo ho vyprovokoval sám Gauguin, když znovu utrousil nějakou radu k jeho tvorbě... Každopádně to už pro Van Gogha byla poslední kapka, tak popadl první věc, kterou měl po ruce – sklenici – a mrštil s ní po Gauguinovi. I přesto že netrefil (možná bohudík, možná bohužel), to už byla zase poslední kapka pro Gauguina a ten si šel hned balit kufry. Van Gogh si okamžitě uvědomil, co udělal, a začal se Gauguinovi omlouvat a přemlouvat ho, aby zůstal. Marně. Gauguinova trpělivost už přetekla a nehodlal své rozhodnutí změnit.

Vincent věděl, že když Gauguin odejde, zůstane zase sám, a to on tedy nechtěl. Rychle, než Gauguin nadobro odešel, přemýšlel, čím ho ještě zastavit. A když slova nezabrala, vzal břitvu a šel to zkusit jinak. Nechtěl mu ublížit, ani Gauguin Vincentovi, ale jak všichni víme, na konci dne poteče krev. Jakmile ho Gauguin uviděl, jak běží za ním s břitvou v ruce, upustil kufry a připravil se na nájezd. Začala přetlačovaná. Když se ocitnete v takovém boji, je vaším hlavním cílem přežít. Ani v tu chvíli nevnímáte, s kým že máte tu čest, kdo že je váš protivník, třebaže je to váš přítel. Netahali se dlouho, jen pár minut, a v jednu chvíli, když už to vypadalo, že Vincent Gauguina podřízne, použil Gauguin chvat, kterým se vyprostil z Vincentova držení. Ozval se výkřik. Spíš takové vyjeknutí. Gauguin Vincenta zranil. Přesněji, ufíkl mu ucho.

Oba zůstali chvíli jako opaření a jen zírali na ten bezvládný kus tkáně ležící na zemi bez známek života. Vincent si hned spojil pocit, že mu něco chybí, s tím, co viděl na zemi, a začal poněkud panikařit. Zděšený Gauguin zmateně pohlédl na své ruce, jako by mu měly objasnit, co se to vlastně stalo. Od krve umazaná břitva, kterou křečovitě držel v pravé ruce, mu podala jasné vysvětlení. V tu chvíli si uvědomil, co udělal, a přidal se k veřejné panice. Potom, co se uklidnili, vzal Gauguin Van Gogha domů. Dal mu nějaké prášky na uklidnění, možná i absint, po tom se vždy uvolnil. Po několika marných pokusech přilepit ucho zpět, mu ránu ošetřil a zavázal. Při této ne zrovna příjemné práci přemýšlel, co budou dělat dál, respektive co bude

dělat on sám. Přece, uříznout někomu ucho, to je násilný čin, ublížení na zdraví, z toho by nemohl Gauguin vyjít s čistým štítem, a jestli by ho minul trest, špatná pověst a ostuda určitě ne. V malém městečku, jako je Arles, se zprávy šíří rychle.

Ale jak tomu zabránit? Znáte to, když někoho zabijete, schováte mrtvolu, a když ji nikdo nenajde a nejsou svědci, nikdo o tom neví. Jenže když někomu uříznete ucho, i když se ho budete snažit dobře skrýt, všímavý jedinec dřív nebo později zjistí, že zde něco chybí. A co pak? Jaké vysvětlení podáte? Co má chudák Vincent říct, aby nepadla vina na něj? Že si to provedl sám při své nešikovnosti? Že ho napadl upír a netrefil se do krku? Pche, tomu nikdo neuvěří...nebo ano?

Následující den přišel Gauguin s nápadem, díky kterému by, podle jeho slov, oba vyšli čistí. A protože Vincent i po tom incidentu viděl v Gauguinovi přítele a nechtěl, aby byl pošpiněn, vyslechl si jeho plán. Měl v něj naprostou důvěru (dá se to přičítat i jeho psychickému stavu) a nikdy se mu nevloudila do hlavy myšlenka zrady. Možná radši měla. Všichni si už asi domyslíme, že to tak úplně čistý plán nebyl a Gauguin měl takových myšlenek plnou hlavu.

„Zajdeš na policii nebo do nemocnice a řekneš jim, že...“ svůj plán domýšlel za pochodu, „...že jsi přišel o ucho, že ti ho někdo usekl, drápem, nebo ukousl...upír!“ Vincent se ušklíbl a Paul pokračoval: „Nebo nějaká...mám to! Tarasque!“ S tímto posledním slovem Van Goghovi přeběhl mráz po zádech. Moc dobře věděl, co je Tarasque za stvůru a měl z ní strach, Gauguin ale pokračoval: „No jistě, Tarasque, každý ji zná, všichni se jí bojí a povídá se, že prý nikdy nejí člověka celého! To nám skvěle nahrává!“ Sám byl na svůj nápad pyšný. „Ale hlavně, když se tě bude někdo ptát na podrobnosti, moc vyzvídat..., musíš držet jazyk za zuby. Přece jenom, ty nejsi zrovna dobrý lhář, musíš si dát pozor, abys nás neprozradil...“

Pak zbývalo už jen zahladit stopy a jediný důkaz, Van Goghovo ucho. Přece právě teď by mělo putovat útroby hrozné obludy! Vincent měl pár kreativních nápadů..., ale Gauguinovi se jaksí nezamlouvaly.

„Mohli bychom ho zakopat!“ zněl první návrh. „Uděláme si polívku!“ zase další, „Vytvoříme umělecké dílo s vystupujícím prvkem! Nebo ho pošleme poštou! Nebo...“ „Počkej, to není marný nápad, pošleme ho poštou! Teda ty ho pošleš.“ Van Gogh se na chvíli pozastavil, proč má dělat všechno on, ale myšlenka se hned ztratila, nebo spíš jí přetlačila jiná myšlenka, zase ta důvěřivá, naivní myšlenka.

„Dobře, půjdeme na to takhle, ty sis tu našel nějaké přátele, že?“ Vincent přikývl. „A znáš jejich adresy?“ - „No, Eugène, ten bydlí támhle u náměstí, Joseph bydlí na cestě kanonů u Rhony, párkrát jsem u něj byl.“ - „Joseph...toho znám, ale to je pošťák, to bych radši neriskoval, v zásilkách se vyzná, mohli bychom se prozradit.“ - „Hmm, pak ještě Gabrielle a dál už-“ „Počkej, to je ta prostitutka? To by šlo, nikdo ji vyšetřovat nebude, na tyhle lidi tady nikdo nedá. Víš, kde bydlí?“ - „Hm, to nejspíš ne, vždy jsem ji navštěvoval jen v ... práci.“ - „Ještě lepší! Pošleme ho rovnou do nevěstince.“

Vše šlo podle plánu. Van Gogh šel na policii s tím, že ho napadla příšera Tarasque. Samozřejmě, že mu nikdo nevěřil, ale to bylo součástí plánu, tedy aspoň části plánu, o kterém Van Gogh věděl. Strážníci ho nejprve chvíli vyslýchali, ale po každé otázce, která směřovala k jinému tématu než k útoku Tarasque, přišla nacvičená odpověď: hrobové ticho. Po hodině únavného a bezvýsledného výsledku poslali Van Gogha za doktorem, přitom se divili, jak si ránu dokázal sám ošetřit. Ve skutečnosti ten den navštívilo Van Gogha více doktorů, a ne všichni ohledávali ránu a měnili obvazy. Někteří se ptali na podivné otázky, a dokonce se už

ani nevraceli k samotnému útoku. „Míváte někdy halucinace?“ zeptal se jeden. „Navštívil jste někdy psychiatra?“ vyzvídal druhý. Otázky podobného rázu se kupily, ale Van Gogh, podle Gauguinových instrukcí, mlčel.

Po návratu domů oznámil Gauguin Vincentovi, že bude muset odjet. „Nemůžu dovolit, aby na mě padlo podezření, nebo aby se mě někdo na něco vyptával, vždyť jsem tady ani neměl být...“ Gauguin ustaraně pohlédl na skleslého Vincenta, „... a tobě půjde lhaní lépe, když tady nebudu.“ Teď, v tento moment, si Gauguin začal uvědomovat, že příteli opravdu ublížil... a ještě ublíží.

Za pár dní přišel dopis od Vincentova bratra Thea, kde psal o svém nadšení z obrazu, který mu popsal před pár týdny v dopise. Poslední dny se toho tolik odehrálo, že dočista zapomněl na ten záhadný obraz, který ho od toho incidentu ve snech nenavštívil ani jednou. Navíc po odchodu Gauguina byl na tom Vincent opravdu zle. Většinu dne ležel v posteli nebo na podlaze a utápěl se v absintu. Teď, po zhlédnutí bratrova dopisu, se mu ale všechno znova vybavilo, myšlenka nového obrazu se mu ukotvila v paměti a už se nehodlala pustit.

Nutkání sílilo. S každým dnem, s každou hodinou to Van Gogha víc a víc táhlo k plátnu, což nemuselo být nutně něco neobvyklého, byl to přece jenom malíř. Teď to ale bylo jiné. Van Gogh neměl chuť malovat, ani představu o tom, co by měl malovat. Obvykle se vám v hlavě rýsuje určitá idea nebo vidíte inspiraci v okolním světě, no zkrátka vás políbí múza, jak se říká. Ale Vincent měl tentokrát prázdnou. Prostě vymalováno, vybíleno. Z nějakého důvodu ale cítil veliké nutkání postavit se k plátnu a začít malovat. Jako by něco v jeho nitru přesně vědělo, co má malovat a jaký obraz vznikne, ale nenechalo ho nakouknout. V posledních chvílích to něco Van Gogha ovládalo a nedalo mu spát. To něco chtělo obraz a chtělo ho hned.

Nejprve tomu odolával, ale když už se to nedalo vydržet, podlehl tomu. Vzal paletu, a jakmile se postavil před malířský stojan, něco ho ťuklo, jen malý náznak představy. To něco se mu rozhodlo dát první “indicie” k jeho obrazu. Když postoupil k přípravě a míchání barev, instinktivně sahal po jedné barvě za druhou a přesně věděl, jaké použít a jak je namíchat. Takhle probíhala celá malba. Van Gogh neměl ani páru, na jakém místě na plátně udělá následující tah štětcem, ale to něco ho vždy navedlo.

Později, když už se rýsovaly obrysy předmětů na obraze, došlo Vincentovi, že maluje nějakou místnost a zdála se mu povědomá. Tento pocit však nechal plynout, neboť touha a nutkání dokončit dílo neustávala. Nenechala ho ani chvilku vydechnout a Vincent jako by věděl, že obraz musí za každou cenu dokončit. Jako by s každým dalším tahem štětce víc viděl, co chce namalovat, jako by už začal ovládat každý pohyb své ruky. Když dílo dokončil, uvědomil si, že namaloval svou vlastní ložnici. Svou ložnici ve žlutém domě v Arles. Zůstal stát jako opařený, v šoku, částečně z toho, že strávil hodiny nad zobrazením místa, kde tráví každý den a každou noc, částečně z toho, jak precizní a sebevědomé jsou tahy štětcem. Okamžitě si obraz zamiloval. I když pořád nechápal, jak se mu to podařilo, jak nebo proč obraz vlastně vznikl. Van Gogh věděl, že tenhle obraz mu bude navždy připomínat jeho Ložnici v Arles. Místo, kde se cítil bezpečně a uvolněně. Místo, kde vznikla většina jeho skvostů. Místo, kde se každé ráno probouzel do nového dne plný naděje a inspirace a kde se každý večer potápěl do nekonečného moře snů.

Za pár tichých a klidných dnů, kdy se nic moc nedělo, zaklepal na dveře Van Goghovy ložnice několik mužů v bílém oděvu. Vypadali jako lékaři. Vincent byl poněkud zmatený a zaskočený. „Přišli jste mi vyměnit obvazy až domů? To je od vás velmi laskavé, ale já bych se zítra do nemocnice dostavil.“ Muži na sebe pohlédli a jeden z nich nesměle odpověděl. „Ne,

pane, víte, městem se rychle roznesla vaše historka s ... příšerou." Vincent se mírně zamračil, „Historka?“ pomyslel si, „copak oni mi pořád nechtějí uvěřit?“ Ale nedal své pocity znát a vyslechl si muže v bílém. „Lidé se začínají obávat...“ - „No, tomu rozumím, kdo by se neobával obludy Tarasque...“ „Ne pane, lidé se obávají vás.“ Van Gogh se zarazil a najednou ze sebe nebyl schopen vydat jediné slůvko. „Víte, lidé se bojí hlavně o své bezpečí, ale také o vaše zdraví. Přece jen, nikdo nevěří tomu vašemu příběhu a už vůbec ne tomu, že by vám příšera ukousla jen ucho... Nikdo netuší, co se vlastně stalo, nebo koho kryjete, ale...“ V tu chvíli skočilo Vincentovi srdce až do krku. Podezírají ho. Jak přišli na to, že někoho kryje? Vždyť to byl přece geniálně promyšlený plán a Gauguin by něco takového určitě předvídal. Jak je možné, že to prokoukli?

Většinou z nás by už nyní docvaklo, jak to všechno bylo a že Gauguinovy úmysly nebyly tak úplně čisté, jak říkal. Jenže Vincent je náš naivní Vincent a ten si tenhle scénář nenechal ani vpustit do hlavy. Stejně tak se mu do hlavy nedostaly ani poslední věty muže v bílém. Když už se z dumání vrátil do přítomnosti, muži na něj hleděli, někteří zaskočeně, někteří ustaraně, někteří jako učitelé, kteří na vás shlížejí seshora a mají radost z vašeho selhání. „Takže, souhlasíte s dočasným pobytem na naší klinice?“ „Klinice? Vždyť jste říkali, že kvůli mému uchu tady nejste.“ „Ano, to skutečně nejsme. Ale u nás se vám bude jistě velmi líbit. Poskytneme vám skvělé prostředí a jistě zde naleznete prostor i čas pro vaši práci.“

„Ah, už jste tady,“ pronesl muž u vchodu, nejspíš ředitel „vítám vás zde, pane Van Goghu, jsem si jist, že se vám u nás bude líbit a brzy se zde zabydlíte,“ dodal a culil se na Van Gogha, jako na malé dítě, co se bojí jít k zubaři. „Hmm, zvláštní, všichni mi říkají to samé,“ pomyslel si Vincent. „Zabydlím? Co tím myslel? Já se sem nechci stěhovat.“ Začal být poněkud zmatený. „Haló, pardon, myslel jsem, že zde zůstanu jen, než se mi zranění zahojí. To nebude trvat moc dlouho a myslím, že nebude nutné, abych se sem stěhoval.“ Van Gogh se snažil vše v klidu vyřešit, ale muži spadl úsměv a začal se tvářit, jako by mu došla trpělivost. „Tak už naposledy, vy tady nejste kvůli vašemu zranění, ale kvůli tomu, co mu předcházelo, a protože nechcete nikomu sdělit, co se vlastně stalo, zůstanete tady a my na vás dohlédneme.“ Vincentovy pocity se začaly rychle mísit, nyní však převládalo zděšení. „Víte, policie vás označila za psychicky narušeného a občané Arles se již necítí bezpečně, zvláště vaši sousedé. No, co kdybyste je napadl a pak to svedl třeba na Yettiho?“ Van Gogh ani nepípnul. „Pochopte, váš pobyt zde všem prospěje, my se o vás postaráme co nejlépe a vy odejdete, jak jen to půjde.“ Ukončil uvítací rozhovor nyní už klidný ředitel kliniky a vešel dovnitř, následovali ho muži v bílém a za nimi se smíšenými pocity Van Gogh.

No, řekněme si to na rovinu, hotel to zrovna nebyl. Malé chudé pokoje, vymalované nemocniční bílou, obsazené pouze postelí a stolem s židlí. Přesto v něm trávil nejvíce času. Společenská místnost byla plná neznámých lidí a většina se chovala tak nějak...no, divně. Jídlo mu po domluvě nosili vždy na pokoj, avšak pro předepisované léky si musel dojít sám. Na zdejší stravovací systém si také nemohl zvyknout. Přesně časově vymezený čas snídaně, oběda i večeře a dobrovolná svačinka v podobě jogurtu. Alespoň na ty nebyl vymezen přesný čas, proto si je Vincent dopřával nejraději, každý den před i po hlavním jídle, kterého se většinou ani nedotkl. Zkrátka Vincent pochopil, že všechny ty řeči o tom, jak se tady bude mít dobře a že se o něj postarají lépe než v hotelu, byly lži.

Po téměř týdnu nekončícího a úmorného pobytu našli Van Gogha – nebojte se, živého – docela zhrouceného na posteli, jako by z něj duši vypustili. S nikým nepromluvil, jen ležel na posteli nebo seděl u stolu a hleděl z okna. No, aby taky ne, výhled měl krásný, ale Vincent tomu věnoval jaksí více času, než je zdrávo, prakticky celý den, a ošetřovatelé o něj začali mít starost. Celé hodiny se díval ven z malého okénka svého malého pokoje na jeden malý dům

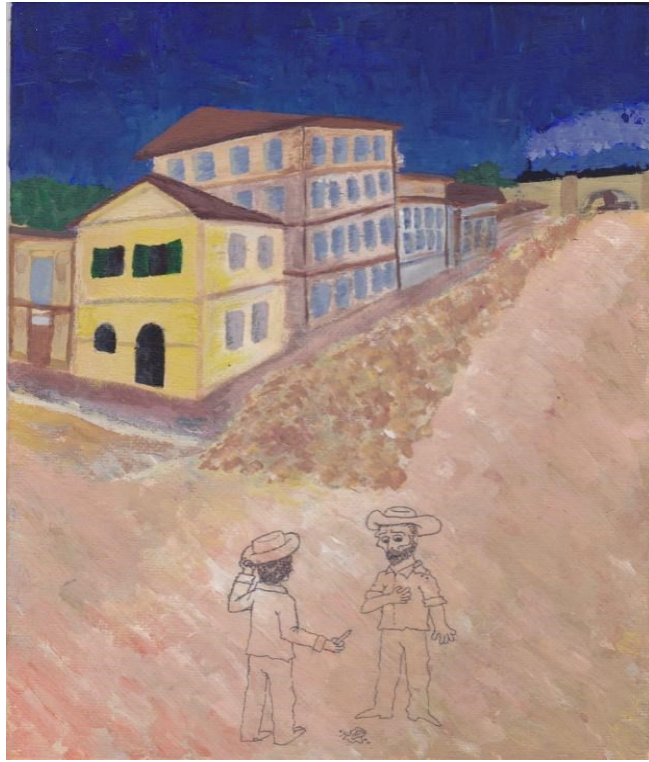
v malém městečku. A který jiný dům to mohl být než Vincentův žlutý dům. Začal vzpomínat na svou ložnici, obrazy, žlutou židli, slunečnice i na Gauguina a Vincentovi bylo...smutno.

Zdalo se, že se jeho psychický stav zhoršil a Van Gogh byl čím dál více (emocionálně) labilní. Když mu jeden z mužů v bílém přinesl jogurt navíc, Van Gogh mu všechno vyklopil. O jeho trápení a smutku, o Gauguinovi – řekl mu dokonce celičkou pravdivou pravdu o tom, co se ten večer stalo, ale muž to nebral moc vážně, naopak, spíš ho to utvrdilo v tom, že se jeho pobyt v ústavu bude muset prodloužit – taky o jeho ložnici a o jeho obrazech... V tu chvíli si vzpomněl na jeden, který mu ještě před pár dny nedal spát, avšak ty poslední se mu dočista vypařily z hlavy. Hned věděl, že tady ten obraz musí mít. Chytil muže za rukáv, pohlédl mu do očí, ve kterých se odrážela naděje a strádání, jako štěně z útulku, a chtěl něco říct, ale vypadlo z něj jen „Ten obraz ...prosím.“

Byl to docela zázrak, že byla výprava do žlutého domu povolena a Van Gogh si mohl dojít pro své dílo. Ten to ráno nemohl dospat a čekal připravený u východu již hodinu před odchodem. Za posledních pár dnů to bylo poprvé, kdy cítil naději, skutečnou naději. V obležení mužů v bílém se vypravili do nedalekého centra města, kde poblíž Rhony stál žlutý dům. Když jejich cesta nalezla svůj cíl, Vincentovi se zrychlil tep i krok, jako by mu měl dům utéct. Jakmile vešel do své ložnice, pohled mu utkvěl na jedné jediné věci. Na obraze, který mu změnil život, sice nepatrně, ale přece. Po jeho dokončení získal Van Gogh nový rozhled a inspiraci. Asi minutu si ho prohlížel, jako když jej viděl poprvé dokončený. Poté k němu přišel blíž, opatrně ho uchopil, zvedl z háčku na zdi a odkráčel s ním zpět ke dveřím. Při té cestě se ani jednou nepodíval na zbytek ložnice, na postel, na oblečení nebo na ostatní obrazy. Když se ho muži v bílém zeptali, jestli má vše, co potřebuje, ani se nezastavil, ani nezvedl pohled ze svého obrazu, jen lehce přikývl a na tváři se mu objevil úsměv.

Další dny vypadal Vincent o poznání lépe. Ráno vstával téměř s úsměvem na rtech a nálož energie. Začal chodit na procházky, pravidelně jíst, a dokonce se vrhnul i na malování. Ze svého pokoje si udělal ateliér a jeho Ložnice v Arles mu opět každý den poskytovala novou inspiraci. Našel pro ni perfektní místo, vedle okna, nad postelí, téměř v rohu, ale ne příliš, aby byl obraz to první, co uvidíte, jakmile vejdete do pokoje. Vše se zdálo být tak, jak má. Van Gogh už si nedělal starosti s tím, jak dlouhý bude jeho zdejší pobyt, jestli se vyléčí ze závislosti na absintu nebo jestli bude mít co malovat. Také už zapomněl na své starosti, jako co je teď s Gauguinem, jestli je tehdy někdo nezahlédl, nebo jestli se ještě někdy podívá do žlutého domu v Arles. Z poslední zmíněné starosti měl Vincent před jeho návštěvou největší strach. Ale od návratu zpět na kliniku, už ho to netrápilo, neboť vše, čeho se Van Gogh bál, že ztratí spolu se žlutým domem, měl nyní u sebe. Jeho vlídná atmosféra i všechny vzpomínky na něj jako by se vsákly do obrazu. Do obrazu Ložnice v Arles.

A tak to, co se zdálo jako ublížení a způsobená bolest, nakonec pomohlo k tomu, aby Vincent konečně, aspoň na pár let, našel klid a spokojenost. Za dobu svého pobytu na klinice Saint-Rémy si Vincent získal uznání a jeho jméno význam. Stihl zde vytvořit několik úžasných děl, která sice byla v té době nedoceněna, ale o několik desítek let později platí za nejlepší obrazy naší historie. Stejně jako jejich autor za jednoho z nejlepších malířů.

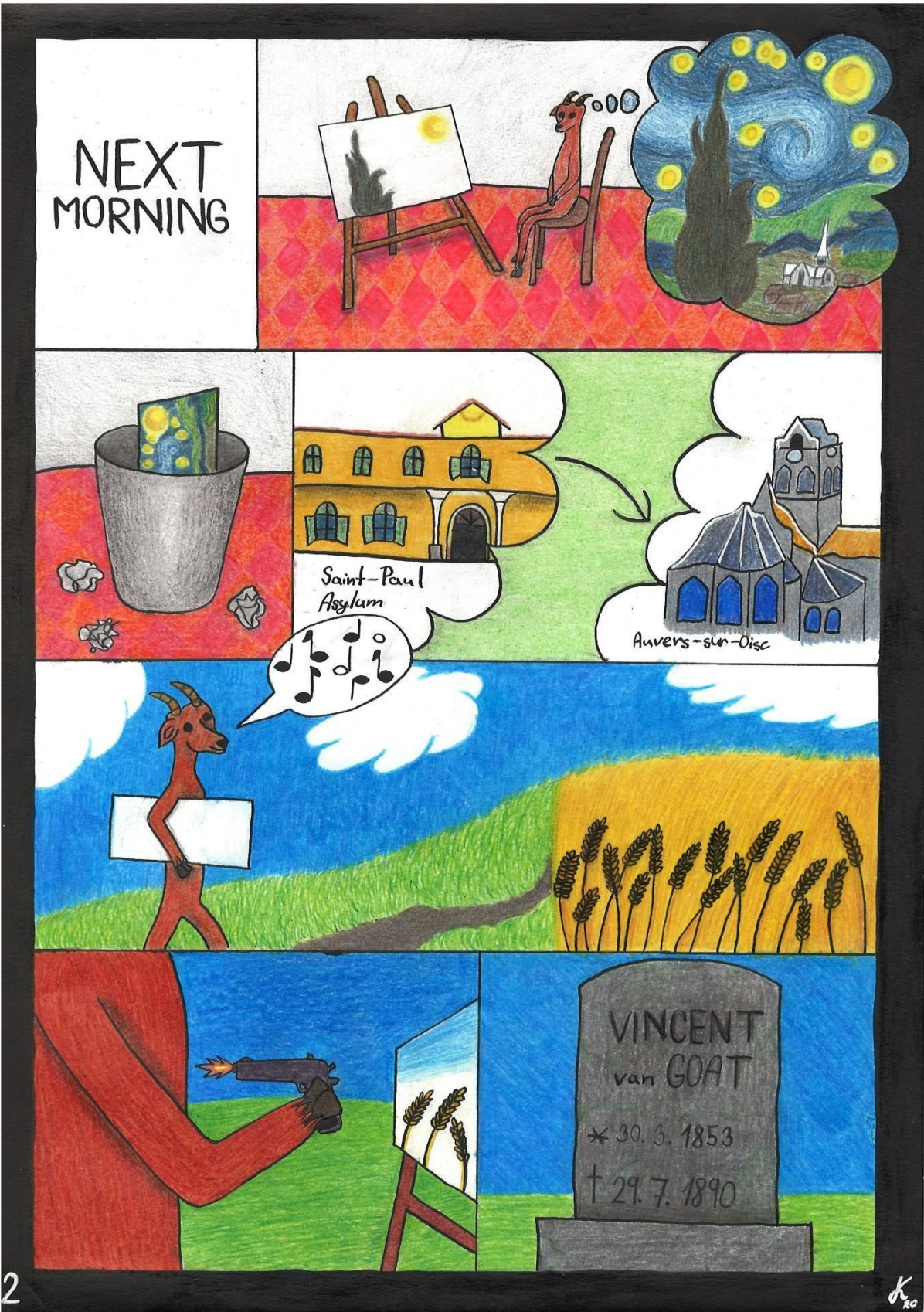

The Starry Night by Vincent van Goat

1

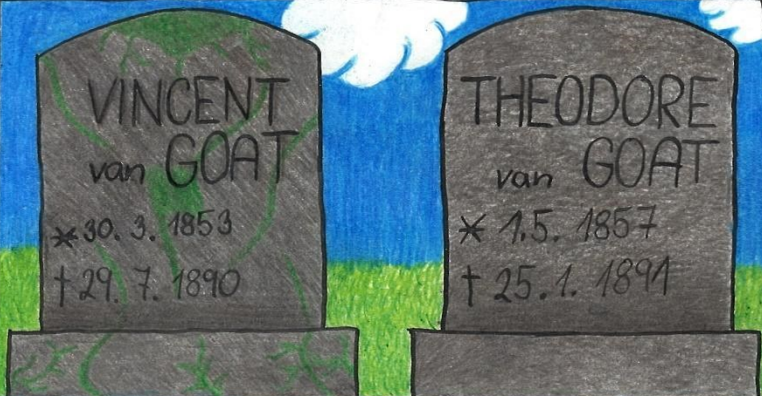
K₂₀

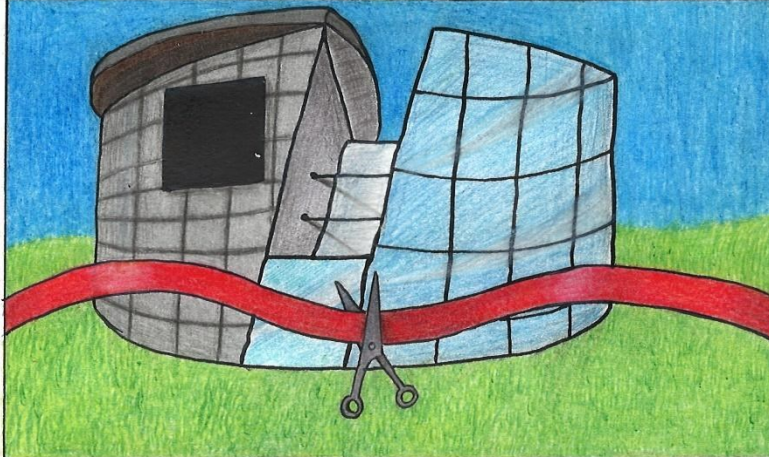
2

K₂₀

HALF A
YEAR
LATER

1973

MoMA

NYC

3

JK
20

Petr Hrabovský a studenti: Perličky z výuky na dálku

3B8: „Dobrý den, posílám obrázek. Kdybyste nepoznal, co to je, tak je to motýl.“

„Vážený pane profesore, v příloze posílám obrázek, který jsem nakreslil a vypadá naprosto strašně, ale dělal jsem to pěkně dlouho, takže doufám, že vám to bude stačit.“

6B8: „Dobrý den, hlásím se jako oblud a omlouvám se, nevšiml jsem si termínu, odevzdám nejpozději ve středu. Štěpán Švancer.“

5B8: „Pane profesore, přicházím s velkou prosbou, bohužel dnes nestíhám zhotovit a vyhledat informace o Evropské a předeuropejské unii. Moc bych uvítala, kdybyste termín mého odevzdání (ano, dneska) odsunul. Děkuji. PS: jako úplatek posílám fotku roztomilého koťátka.“

2A4:

„Jak situaci v izolaci zlepšit? Já se například snažím dělat věci, které dělám za normálních podmínek, ale díky izolaci si je přizpůsobuji tak, aby se daly dělat i doma, např. hraní - vezmu si florbalu, udělám si provizorní branku a jezdím nájezdy na sestru :D .“

„...ale na druhou stranu mi přijde, že jestli budu muset poslouchat ještě chvíli samomluvné rozhovory mého bratra (on totiž velmi rád všechno komentuje nahlas, hlavně když se v jeho oblíbeném seriálu, na který zrovna kouká, něco zajímavého stane), asi ho vykopnu s rouškou na chodbu. Zas na druhou stranu nikdy jsme spolu tak hodně nemluvili.“

„Dobrý den, nechápu, kde se stala chyba, možná byl špatný nápad si pojmenovat výpisky ze sešitu stejně jako ten test :D . Tak do třetice všeho dobrého i zlého, snad už je to teď v pořádku...“

„Je ale kolem mě spousta lidí, kteří jsou v této situaci velmi vystresovaní, a kdyby to šlo, desinfikovali by se i zevnitř :D ...“

„...ale štvete mě, že lidé (a že jich je dost) nerespektují nařízení a chodí ven, i když by neměli. Pak na to trpí lidé jako já, kteří poctivě sedí doma na prdeli a ven jdou maximálně na zahradu.“

Jak zlepšit situaci v izolaci? (... wau)

„Důležité je zůstat doma, a tam se dá nálada zlepšit třeba: Video hovory, začít běhat nebo sportovat, naučit se něco nového, oprášit kuchařku. Udělat si filmový maraton se spoustou jídla, vylít barvu na papír a něco stvořit. Postavit si bunkr z polštářů, dek a všeho, co najdeš po ruce, a pak si v tom malém království pustit film, například horor nebo komedii. Rozsvítit si lampičku a stvořit si tam pod těmi dekami vlastní malý svět plný bezstarostnosti. Vzít si tam knížku anebo tam třeba pozvat na návštěvu otravného sourozence. Pustit hudbu na maximum a udělat si party. Naučit se hrát na nástroj. Těšit se z maličností. Sepsat si oblíbené citáty nebo si najít oblíbené citáty a vylepit si s nimi pokoj. Uklidit si. Vytáhnout vánoční svetr ze skříně a provětrat ho, jen tak bez důvodu. Pomazlit se se zvířecím miláčkem rodiny, pokud nějakého mám. Někteří hrají počítačové hry a setkávají se tam.“

„Udělat si plán na každý den, rozvrhnout si činnosti a neutopit se v množství úkolů, které přicházejí, a najít si čas sám pro sebe.

Plán poctivě plnit (posilování pevné vůle :)).

Zařazovat přestávky a aktivně odpočívat (jít do přírody na procházku, zaběhat si, zacvičit).

Vymýšlet různorodé činnosti doma (něco dobrého uvařit nebo upéct, kreslit :), popovídat si, pustit si kvalitní film nebo záznam divadelního představení (vřele doporučuji Sluhu dvou pánů s M. Donutilem nebo Cimrmany).

Také nezanedbávat duchovní život (ztišení, modlitba, sebereflexe).

Nepodléhat pesimismu na sociálních sítích a nebýt stále online, přestože se tato možnost nabízí.

Vždy se ptát, co mi tato situace může nabídnout a jaké nové možnosti se otevírají.

To všechno nás může posílit, vždyť lidé, kteří prožili světové války nebo nesvobodu v totalitě, ze sebe vydali mnoho dobrého.

Bavit se i o běžných tématech a nejen o koronavirové situaci.

Zvolit postoj vděčnosti a zaměřit se na pozitivita, která nám situace skýtá.

„Méně seriózní řešení: člověk se jednou za čas může zabavit hrou binga se svojí matkou (doopravdy doporučuju), stavba hradu z polštářů je dobrý způsob, jak se chránit před nebezpečím.“

„Zrovna u arachnofobie jsem jedla croissant a myslela jsem, že už ho nedojím. Ve středu jsem byla s přítelem v Běláku, ale nešli jsme těmi hlavními cestami, ale pěšinkami, a zrovna když jsme se kochali úplně jinou tvář Bělského lesa, zahlédla jsem hada (přítel: pojd' za ním).“

2A4: Ambivalence:

„Láska a nenávisť – když mi rodič zakáže činnost, kterou chci dělat – cítím respekt a lásku, jelikož to jsou rodiče, a oni ví, co je pro mě dobré, ale jsou úplně blbí a stupidní, protože nemůžu dělat, co chci (např. jít ven, když venku řádí COVID-19).“

„Ambivalence: Brácha, příprava jídla, sprcha.“

„Rozum a cit: Tenhle spor prožívám každý den, když už jdu po dvacáté do ledničky a můj mozek říká, už nic nejez, budeš tlustá, ale moje srdce říká, že ta čokoláda je to, co právě potřebuju.“

„Politika; to mě bohužel nic nenapadá. Jde jim špatně rozumět přes roušku. :D .“

2A4: Jaký jste temperament vy?

„...Jsem taková svíčka, lehce vzplanu a rychle zhasnu :D , akorát to většinou lidi okolo naštvě či urazí a nechápou to, a mě to pak mrzí:(“

2A4: Obecné zhodnocení testů:

První byl: dlouhý, nudný, výsledek byl správný – flegmatik

Druhý byl: krátký, zajímavý, výsledek byl špatný – melancholik

3B8:

„Dobrý den, pane profesore. Posílám Vám Draka. Drak je sice bez křídel, ale existují přece i draci bez křídel. Hezký den.“

„Dobrý den, tady je drak, a ohledně té roušky, tak jsem ji nenakreslil, ale udělal jsem ji jako v reálu. S pozdravem ukecaný šikmooký dáblík.“

„Dobré odpoledne, pane učiteli, posílám vám roušku, která není pro mne, ale mého králíka. Proto je trochu menší než obvykle.“

„Dobrý den pane profesore, nechci být popraven, a tak začínám komunikovat...“ (VV v červnu)

5B8:

„Dobrý večer, pane profesore, posílám pracovní list. Žijte dlouho a blaze. Tomáš Bortel.“

„Dobrý den, pane profesore, posílám Vám, snad už v pořádku pracovní list. Víím, že jste psal, že pracovní listy můžeme posílat až po prázdninách, ale rád už bych se toho zbavil. :) S přáním pěkných Velikonoc...“

„Dobrý den, omlouvám se, že jsem Vám ještě neposlala list do občanky. Včera jsem byla fotit občanku na úřad (nebo kde se to fotí) a na druhou občanku jsem úplně zapoměla. Dneska jsem byla na bicích a úplně mi to znova vypadlo. Zítra Vám to opravdu pošlu. Snad to nevadí, úplně jsem na to zapoměla. Přeji hezký zbytek dne.“

„Posílám fotku miminka, ještě nemá jednu ruku, ale jinak už je jako ze škatulky.“ (kresba draka)

2B8:

„Dobrý den, pane profesore, Jaro už jsem vám posílala a roušku už mám hotovou, ale nechala jsem ji na Šumavě, ale 31.5. tam jedu, tak snad tam ještě zůstala, abych vám ji mohla poslat. Emma“

„Dobrý den, pane profesore, moje komunikace s dílem je asi ještě v posteli a nechce se jí vstávat. Mám pouze vybrané dílo a sepsané informace. Předpokládám, že bude hotové přibližně po začátku června, možná i později, protože moc nestíhám zasílat domácí úkoly do jiných předmětů, a navíc mám dostat dvě morčátka, tudíž se až moc těším :). S pozdravem Klára C.“

SVS oktáva:

„Doufám, že pojem do večera znamená i včetně večera: --)))“

Těší se na školu, např. takto :o)

2A4: „Už se nemůžu dočkat na normální systém školy, a to jsem nečekala, že někdy řeknu.“

5B8: „Ó , ničí otče, jenž nikde nejsi, vím, že mě neslyšíš a mou prosbu ignoruješ, ale prosím, ať už toto strašné období skončí a já se mohu vrátit do své lavice ve třídě 121. Amen.“

Kapitola II – Antény rozma(rné)/nité

Boglevská Adéla, 5B8: Kterak k nám koronavirus přišel

Je 11. března a hlavičky našeho státu nařídily zákaz vstupu do škol. Prvních pár vteřin jsme slyšeli aplaus na hřišti i v ostatních třídách otevřenými okny. A za vše jsme děkovali 40 nakaženým lidem chorobou, jež k nám přišla ze "žlutých zemí". Nadšení z prázdnin vystřídal strach, kdy se opět budeme muset vrátit do rozskřípaných školních lavic. Naštěstí ani v neděli večer nepřišel žádný email o zpětném zavítání do škol. O pár dní později nám celá politická partička oznámila, že se všechno zavírá a se školou ať také nepočítáme. Takže jsme museli mimo jiné začít počítat doma.

O pár týdnů později se budím a jako každé ráno, po mediální masáži, kontroluji mapku s počtem nově nemocných. Virus už stihl vystřídat opravdu velké množství jmen. Coronavirus, Covid, Corona, SARS...Výběr je zcela na nás. Za tu dobu se situace drasticky zhoršila. Nikdo nikam nesmí. Ani babičku už nemůžete obejmout! Nárůst obětí a nakažených rapidně roste, zatímco ceny ropy klesají. Virus kosí jeden stát za druhým a experti z WHO si nevědí rady. Ve zprávách před pár dny zaznělo nařízení o nošení roušek na veřejnosti, a tudíž roušky darované do Číny se obratem vracejí zpátky.

Za ten měsíc a půl zavřená doma jsem měla opravdu nespočet špatných nálad a zasmušilých dnů, temnějších než mapa úmrtí na korona virus. Našla jsem si ale novou zálibu. Sledování politických přestřelek, kde ministři hrají slovní fotbal se zákony.

Já osobně doufám, že až tohle období skončí, slova jako karanténa, rouška, dezinfekce, brífink nebo respirátor nějakou dobu neuslyším.

Jak přežít karanténu?

Lucie Florčíková, 5B8

Jak přežít karanténu? To je asi ta nejaktuálnější otázka, kterou si snad každý z nás pokládá. Vláda sice zveřejňuje stále dokola, co dělat, abychom neměli koronavirus, ale úplně zapomněli na to, co dělat, abychom se doma navzájem nepozabíjeli.

Já osobně zvládám karanténu kupodivu celkem dobře. Za asi největší problém považuji home office. Oba moji rodiče totiž pracují z domova. Samozřejmě jim nepřeji, aby se někde v práci nakazili, ale doma by také úplně nemuseli být. Každý přece chce mít ten svůj klid. No a k tomu ještě společný pokoj s bráchou! Má to ale i své výhody, třeba že nemusím vůbec vařit, nic připravovat ani umývat nádobí. Hodně bojuji také se školou. Nejvíce mě štvou lidé, kteří tvrdí, že máme prakticky prázdniny. Přijde mi, že možná děláme ještě více úkolů než normálně. Jsem hlavně typ člověka, který, pokud nikam nespěchá, vyplňuje zadanou práci minimálně 2 hodiny. Dalším problémem jsou vlasy! O mě ani tak moc nejde, já si je stáhnou do culíku. Ale co ostatní členové naší domácnosti? Dost mě překvapilo, že mě můj bratr, který si celkem zakládá na svém „porostu“, poprosil o ostříhání. To už musel být opravdu hodně zoufalý. Kadeřnice ze mě určitě nebude, ale nakonec to asi nedopadlo zase tak špatně vzhledem k tomu, že chtěl ostříhat i můj taťka.

Vím, že jsem vám asi moc neporadila, ale aspoň jsem dala najevo, že v tom nejsme sami! Důležité je hledat na všem nějaká pozitiva a jak se říká: „Hlavní je se z toho „nepodělat““.

Kufová Adéla, 5B8: Koronavirus

Kde jsou ty staré dobré časy, kdy jsem byla produktivní a neležela celý den v posteli. Kámpak utekly ty chvíle, když jsem se venku ukázala s rouškou přes ústa a všichni na mě vrhali pohrdavé pohledy. Kam zmizely ty dny, kdy jsme se mohli nadechnout čerstvého vzduchu, i když to tady u nás v Ostravě nejde ani normálně.

Jednoho dne se nejspíše snědl chutný netopýrek, a pak už to jelo. Po světě společně s korona virem začala pobíhat i panika a začalo se krást něco tak absurdního, jako roušky. S mamkou jsme týden sjížděly vrcholky Alp v době, kdy to na hranicích nebylo úplně nejlepší. A tak jsme měly trochu obavy, jestli se ještě dostaneme do naší rodné zemičky živé. Každou minutu jsme kontrolovaly přehledné zprávy a ještě přehlednější vyhlášení vlády. Naštěstí se nám po hodně dlouhé době v autě podařilo dostat až k hranicím. Ale ještě před tím, než nás pustili zpátky domů, jsem omylem srazila dveřmi od auta takového divného pána, který vypadal jako kosmonaut. Asi jsem ho tím naštvála, a on nám nakázal zůstat doma dva týdny...a začal boj o přežití.

Tatka přestal zabíjet pavouky a mouchy, protože prý ještě budeme rádi za takovou skvělou večeři. Postupně jsme se začali hádat, lézt si na nervy a psychicky se deptat, prostě klasika. A nakonec mě moje nadevše milující maminka málem poslala do psychiatrické léčebny.

Řekla bych, že díky koruně se rodinky určitě stmelí a posílí svá pouta. Zvláště pokud někdo dokáže být introvert jako já a má rád ticho. Na druhou stranu alespoň člověk poznal, na kom mu opravdu záleží, komu chce věnovat svůj drahocenný čas a koho vidět nepotřebuje ani v nejmenším.

Černošková Ema, 5B8: Můžu si jít nakoupit, prosím?

Před rokem by nikoho z nás nenapadlo, že mít doma dezinfekční gel, šicí stroj nebo několik pytlíků těstovin bude nějak vzácné. Nyní se pereme o poslední sáček mouky s tím, že je jediný ve slevě. Samozřejmě nás před regálovou rvačkou čeká ještě několik dalších radostí.

Jste vzhůru do půlnoci, abyste si spíchlí nějakou tu roušku, protože se chcete připravit na přepadení. Na druhý den si vše pěkně připravíte, vyjdete ven, zase se vrátíte, protože jste si zapomněli roušku a vyrážíte. S oroseným čelem vstupujete do nebezpečné oblasti – do obchodu. Vcházíte ozbrojeni hlavními dveřmi, pečlivě si přesně tři minuty dřete ruce dezinfekcí, uchopíte košík a rychle vbíháte dovnitř. A proč jste tohle vše podstoupili? No, aby na vás zavolal švarný hoch a řekl vám, že je teprve 9 :15 a vy zde nemáte co dělat. A tak s největším klidem pokládáte košík, probodnete milého hlídače pohledem, který je na vašem obličejí výraznější než obvykle, a nasedáte zpět do auta. Po 45 minutách vražedných očních kontaktů s lidmi nad 65 let se zlomyslným úšklebkem, když někoho nepustili dovnitř, a i s lehkým infarktem kvůli kolemjdoucí španělsky mluvící rodině se konečně vrháte zpět na místo činu. Zjistíte ovšem, že na vás zbyly jen pravé italské těstoviny a poslední mouku v akci jste prohráli v několika minutové štvanci s paní, jejíž vymezený čas už ale skončil přesně před dvěma a půl minutami.

I když se zdá, že se celý svět spojil, aby uškodil jedině vám, tak to není pravda. I pan hlídač měl dost perný den. Víte, kolik nabručených lidí už musel vyhodit? A co teprve paní! Zapomněla si brýle, hůl a přetahovala se o mouku v domnění, že je to cukr. Všichni do jednoho jsme vyvedeni z míry kvůli kusu hadru, co nám znemožňuje dýchat, vidět a normálně vnímat. Občas klopýtáme půl metru sem a půl metru tam, tudíž nedodržujeme bezpečnou vzdálenost a ve zprávách na nás chrlí jen bububu a rozhazují různá čísla. Pojdme tedy k sobě navzájem projevit aspoň trochu méně nechutě a více respektu, ať si zase všichni společně můžeme v klidu zajít do Lidlu na italský týden.

Danys Jakub, 5B8: Roušky, karanténa a co dál?

Všichni jsme se začali radovat, když ve školním rozhlase oznámili nařízení vlády. Nechtělo se mi ani uvěřit, že vážně nebudeme chodit do školy. Připadal jsem si v tu chvíli jako ve filmu. Pomyslel jsem na to volno, žádný stres a úkoly. Ale opak se stal pravdou.

Ať už to začalo v laboratoři, přirozenou cestou nebo snad konzumací netopýra, jedno vám musím povědět. Už mě to pěkně nebaví. Pevně věřím, že i ostatní lidé z toho nejsou zrovna nadšení. Doopravdy nevím, kdy zase vyjdu z pohodlí domova ven bez jakýchkoliv obav či strachu, že jistý virus chytnu. S rouškou na obličeji se skoro nedá dýchat. Všechen respekt hasičům, policistům a lékařům, kteří v tomto rizikovém období pracují a riskují tím své zdraví. To já si doma hezky poležím u seriálu, s pytlíkem brambůrků, než tahle celá situace skončí.

Jenže kdy skončí, to nikdo neví. Alespoň si prodavači roušek pořádně namastí kapsu. Pozitivní zprávy jsme ale zaslechli také. Pomalu se začínají otevírat obchody s větší rozlohou, kadeřnictví a posilovny. Za to kadeřnictví jsem opravdu rád, jelikož si nejsem jistý, zdali mohu nazývat to, co mám na hlavě, účesem. Doufám, že celé „šílenství“ už brzo skončí. Tatka říká, že se planeta alespoň trošku ozdraví. Tak snad na té planetě někdo zbyde.

Sojčáková Amálie, 5B8: Vůle pevná jako beton

Fakt, že jsme v domácí karanténě již přes měsíc, nikoho nepřekvapí. No a každý se k tomu staví jinak. Řekla bych, že zrovna já spadám do skupiny, která se snaží využít „domácí vězení“ vlády aktivním způsobem. Konečně je plno příležitostí k tomu, co jsem chtěla vždycky dělat, ... ale někdy nastane docela problém – mít pevnou vůli v tom pokračovat a jenom se neválet u seriálů. Proto bych se chtěla podělit o zážitek s pevnou vůli, kterou bych v některých situacích potřebovala.

Můj tatínek slavil 25. dubna narozeniny a já jsem se mu den předem rozhodla udělat překvapení. Jedním z mých nových koníčků v karanténě se totiž stalo pečení. Takže jsem si myslela, že to nebude žádný problém. Neodradilo mě dokonce ani to, když jsem musela jít pěšky nadvrát pro potřebné ingredience do místního obchodu ve vzdálené části naší vesnice. Avšak protože jsme doma měli špatnou formu, poradila jsem si jinak, a tudíž nedodržela úplně postup u receptu, stejně jako pak při šlehání krému na dort, kdy jsem byla ve stresu, ať se vše podaří. Až další den jsem zjistila, že jsem udělala osudnou chybu. Jakmile jsem s rodinou dojedla oběd, šla jsem do ledničky pro dort zabalený v blýskavém alobalu. Odkryla jsem tu stříbrnou parádu, mamka přinesla nůž a už jsme chtěli začít krájet. Bohužel to ale vůbec nešlo, můj pekařský výtvar měl pevnou vůli a nechtěl s ostrým soupeřem prohrát. Čokoládová poleva přes noc ztuhla tak, že vytvořila nebohému dortu opravdu pevný štít. Taťka si začal dělat srandu, že asi přinese cirkulárku, když to nejde s nožem.

Místo toho, abych se tvářila nešťastně, začala jsem se smát, protože nic jiného v té situaci dělat nešlo. Museli jsme počkat, než čokoláda roztaje. Nakonec přece jenom dezert povolil a byl výborný, nehledě na jeho konzistenci. Musím říct, že měl opravdu pevnou vůli, takovou, která se cení. Od té doby hledím na tento zážitek s pobavením a ponaučením pro příště.

Pěšalová Aneta, 3A4: Když teenagera izolujete od světa

Koronavirus si vyžádal v posledních týdnech několik větších opatření, která mohou mít nemalý dopad na psychiku dnešní mladé generace. Co se asi může stát, když takového teenagera izolujete od světa?

1 . stádium je bez problémů. Teenager s hysterickým smíchem sleduje zprávy, které oznamují uzavření škol a omezený pohyb venku. Na stole se objeví plán s činnostmi, které hodlá za volný čas stihnout: skočit padákem, obejít celou zeměkouli, při troše štěstí se dostat na Měsíc... To by snad mohlo na pár dní stačit. Ještě téhož večera odstartuje seriálový maraton se zásobami chipsů vedle své pohovky.

2 . stádium už zdaleka nevypadá tak růžově. Hysterický smích vystřídá hysterický pláč po zjištění, že výuka pokračuje vesele dál, a to přes internet. Pro ještě lepší efekt je zavedena karanténa pro celou republiku. Teenagerovi nezbyvá nic jiného než přepsat plán činností na plán s rozvrženými hodinami jednotlivých předmětů. Po několika dnech strávených u počítače nepřetržitým vyplňováním různorodých pracovních listů se začne vše projevovat na psychice teenagera. V noci se budí s nočními můrami, ve kterých figuruje velké, krvavě zbarvené písmeno M značící ikonku mailové schránky, ve které každou chvíli přibude nově přichodící zpráva s novým zadáním. Přes den se z něj stává pacient léčebného ústavu. V noční košilce s rozčuchanými vlasy, tmavými kruhy pod očima, s popraskanými žilkami v očích a s pocukáváním koutků úst se pohupuje v koutě svého pokoje. V jedné ruce svírá učebnici, v ruce druhé počítačovou hru a přemýšlí, kterou z těchto věcí pustí k vodě.

3 . stádium je poněkud klidnější. Z teenagera se pomalu ale jistě stává robot. Seriály a hry ztratily hodnotu. Bez jakýchkoliv emocí pochoduje po bytě a podle svého vlastního naprogramování plní jednu práci za druhou. Jakmile se ozve pípnutí myčky, začne nádobí hned skládat na své místo. Občas se stane, že se nějaký ten talíř rozbije a způsobí drobné poranění na dlani. Teenager však s naprostým klidem uklidí střepy a s krvácejícím prstem se přesune bez větších problémů k další domácí práci. Za pár hodin stihne pověsit a sundat prádlo jak své, tak pro jistotu i sousedovo, zalít všechny květiny v domě, namotivován učením biologie, dokonce i kytky umělé. Lupou přejíždí po podlaze, a stane-li se, že se pod sklíčkem objeví i ten nejmenší chuchvalec prachu, okamžitě vytahuje vysavač a hlavicí přejeđe znovu celou plochu místnosti.

Z izolování teenagera mohou těžit hlavně jeho rodiče. Pokud totiž přečkají 1 . a 2 . stádium, mohou se těšit na kvalitní výpomoc s domácími pracemi a mohou si být jisti, že k počítači jejich dítě na delší dobu nesedne.

Pěšalová Aneta, 3A4: Velikonoce v časech koronaviru

Scéna první: rodina Pokorných

SYN POKORNÝ: Přiběhne do kuchyně.

MATKA POKORNÁ: No dobré ráno, ospalče. Víš, kolik je hodin?

SYN POKORNÝ: No právě! Musím se rychle umýt, obléct, vzít karabáč a –

MATKA POKORNÁ: Tak zaprvé, nejdřív se nasnídáš a zadruhé dneska, Toníku, nikam nepůjdeš. Víš přece, že je ten koronavirus...

SYN POKORNÝ: Ale mami!

MATKA POKORNÁ: Žádné ale, Tondo. Nedá se nic dělat, je mi to líto. S tatínkem můžete vyšmigrustovat alespoň mě, když už nic. Příští rok to všechno doženeš, neboj. *Pokládá na stůl talíř se snídaní.*

SYN POKORNÝ: *Podívá se na talíř.* Co to je?

MATKA POKORNÁ: Co by to bylo? Velikonoční beránek přece.

SYN POKORNÝ: Vždyť to jako beránek vůbec nevypadá... *Čichá k jídlu.* Ani to tak nevoní. A odkdy je beránek místo čokolády ozdobený slunečnicovými semínky?

MATKA POKORNÁ: No, včera jsem zjistila, že nemám ingredience na beránka. Ale víš, jak teď peču to domácí pečivo? Tak mi zbylo trošku žitné mouky a droždí... No... Tak jsem upekla beránka z toho a ozdobila jsem ho těmi semínky. Je krásný, že? *Nadšeně se usmívá.*

SYN POKORNÝ: *Předstírá nadšení.* Jo, to je... Super.

MATKA POKORNÁ: No, tak tady máš ještě marmeládu k tomu, hezky se najež.

SYN POKORNÝ: Nejistě si bere marmeládu. Vloží si do úst sousto žitného beránka s džemem. Těžce polkne. To budou ale hezké Velikonoce...

Scéna druhá: rodina Fialových

DCERA FIALOVÁ: *Kouká z okna.* Myslíš, mami, že někdo dneska přijde?

MATKA FIALOVÁ: Nevím, moc bych tomu nevěřila.

DCERA FIALOVÁ: A taťkovi jsi volala? Přijede alespoň on?

MATKA FIALOVÁ: Zlato, asi ne. Víš, že se neozval, ani když byla situace v normálu.

DCERA FIALOVÁ: *Vzdychne.* No jo, jasně.

MATKA FIALOVÁ: *Otočí se od žehlícího prkna.* Ale no tak, tebe to mrzí? Vždyť je to výhoda. Nikdo tě nevypleská.

DCERA FIALOVÝCH: Ale teď by se to právě hodilo, nemyslíš? Kluci přece šmigrustují, aby byly holky zdravé... Hází nás do vody, abychom –

MATKA FIALOVÁ: Abychom co?

DCERA FIALOVÝCH: Pojd' za mnou, mám nápad! Popadne matku za ruku a táhne ji pryč od žehlícího prkna.

MATKA FIALOVÁ: Co je? Co se děje?

DCERA FIALOVÝCH: *Zavede obě dvě do koupelny. Když kluci nechodí, tak si uděláme šmigrust samy... Pustí ledovou sprchu. Jdu první, poliješ mě?*

MATKA FIALOVÁ: *Kroutí hlavou. Ty jsi blázen, víš to?*

DCERA FIALOVÝCH: *Šup šup, pak je řada na tobě. Podává sprchovou hlavici matce. To budou ale hezké Velikonoce...*

Scéna třetí: rodina Kolářových

Zvoní zvonek.

OTEC KOLÁŘ: *Kdo to může být?*

DCERA KOLÁŘOVÁ: *Nevím, jdu se kouknout. Dojde ke dveřím a otevře.*

PRVNÍ KOLEDNÍK: *Hody, hody doprovody!*

DRUHÝ KOLEDNÍK: *Dejte vejce malovaný!*

OTEC KOLÁŘ: *Vejde do dveří. Tak moment, moment! Co to má být? Rychle si nasazuje roušku.*

PRVNÍ KOLEDNÍK: *Přišli jsme vyšmigrustovat Katku.*

DCERA KOLÁŘOVÁ: *A to se může, když je ta korona?*

DRUHÝ KOLEDNÍK: *Dodržujeme všechna pravidla, tak proč by ne? Chodíme po dvou, roušku máme –*

OTEC KOLÁŘ: *Jakou zkoušku?*

DRUHÝ KOLEDNÍK: *Roušku! Ukáže na ústa. A odstup na dva metry dodržujeme taky, karabáče jsme si udělali letos delší.*

OTEC KOLÁŘ: *Ach tak. No tak prosím. Pokrčí rameny.*

PRVNÍ A DRUHÝ KOLEDNÍK *vyšmigrustují dceru.*

DCERA KOLÁŘOVÁ: *Tak tady máte nějakou tu maličkost... Nastavuje ruce s čokoládovými vajíčky.*

PRVNÍ KOLEDNÍK: *Jé a neměla bys tam, Katko, něco jiného – my totiž – koukne se na druhého koledníka*

DRUHÝ KOLEDNÍK: *My totiž jak jsme doma přes dopoledne sami – tak jíme čokoládu na snídani, na svačinu – no, vlastně i na oběd.*

DCERA KOLÁŘOVÁ: *Aha... No... Zadívá se na poličku vedle botníku. Tak máme tady navíc pár roušek, které ušila mamka a nějaký antibakteriální gel. Anebo vám můžu dát –*

OBA KOLEDNÍCI: *Jo, to si vezmeme!*

DCERA KOLÁŘOVÁ: *Zmateně jim podá obě věci. Tak prosím.*

OTEC KOLÁŘ: *To abych vytáhl ten zbytek ušitých roušek, kdyby těch kluků přišlo více.*

DCERA KOLÁŘOVÁ: *No, možná jo. Usměje se na otce. To budou ale hezké Velikonoce.*

Pěšalová Aneta, 3A4: A tohle je tečka za dálkovou výukou s paní profesorkou Böhmovou

V dolní liště počítače právě přebliklo jedno ze čtyř čísel ukazujících aktuální čas. Je 22:10. Ještě pár hodin a brzo vystřídá sedmnáctku v datu číslo o jednu cifru vyšší. Další den bude u konce. V jednom z oken ve čtvrtém patře panelového bytu se ještě odráží světlo stolní lampičky, které se šíří ven do náručí večerní tmy, která už se v tuto pozdní hodinu stihla rozšířit přes celou ulici. Kapky deště dopadají na parapet a lehký větřík si dovolí občas změnit jejich trajektorii letu, a tak příležitostně proniknou přes otevřené okno na vnitřní stranu parapetu, kde se následně rozplácnou a vytvoří drobná jezírka mezi květináči.

Aneta odtrhne pohled od obrazovky svého počítače a přesune svou pozornost na dění tam venku za oknem. Občas k ní přes zvuk dopadajících kapek dolehne hlas opilého muže, který se marně snaží své manželce do telefonu vysvětlit, proč zase dnes přijde domů tak pozdě. V dálce se tu a tam mihne nažloutlý odraz dvou světlometů auta, které zrovna projíždí po liduprázdné silnici na místo určení.

Přinutí se kouknout zpět na obrazovku svého počítače. Poupraví stolní lampičku, jelikož má pocit, že by jí za chvíli vypálila obě zorničky. Má to hotovo. Má hotovo? Poslední úkol do češtiny za toto pololetí. A ona vlastně pořád neví, jestli je tohle to, co chtěla napsat. Pokud to má být úplná tečka, ta třešnička na dortu za celé to období karantény, musí to mít přece šmrnc. Už potřetí projíždí očima text mailu. Čárka za oslovením – ano, správné koncovky – ano. Nepsala náhodou tuhle větu i v tom minulém mailu?

„Jejda, Anet, tak už to konečně odešli,“ hecuje sama sebe.

Otráveně si promne obličej a dopije zbytek vody ve skleničce, jelikož se jí v krku udělalo sucho. Napočítá do tří, pak mail odešle. Raz. Pomalu pokládá ruku na myšku a táhne kurzor na tlačítko odeslat. Co když neuložila poslední úpravy a pošle soubor s pravopisnými chybami? Dva. Stačí jeden krátký pohyb prstu, jedno kliknutí a bude po všem, volno na celé dva měsíce. Nosními dírkami nabere snad všechen kyslík v pokoji a následně ho v sobě zadržuje. Tři. Naprosté ticho prolomí tiché, rychlé kliknutí. Kliknutí, které vytvořilo hranice, závoru za více než tříměsíčním studiem v pohodlí domova.

Aneta zavře oči a odpluje židlí dál od stolu a nechává sebou točit jako ve vodním víru při bouři na moři. Sleduje, jak se jí začíná pokoj měnit v jednu velkou modrou šmouhu. Nesmí se točit moc dlouho, jinak by jí hrozila mořská nemoc. Doufá jen, že se v tomhle víru neocitne na delší dobu, že se z tečky nestane čárka a nebude se vše znovu opakovat. Další tři měsíce pryč od břehu, pryč od pevniny na opuštěném moři, kdy občas v dálce zaslechne hlas jiného trosečníka izolovaného od světa by už nezvládla. Ne, kdepak. Pevnina už je na dosah, ještě zbývají dva měsíce a pak dopluje zpátky do známých končin, uvidí znova ty známé tváře, bouřkový mrak se vytratí a sluneční paprsky prozáří bledé tváře. Ví, že teď nesmí zastavit, a tak popadne pádla a pluje vstříc dalším přicházejícím vlnám.

Vališová Lucie, 4A8: Ztracená

Je tak snadné se ztratit v dnešním světě... Každý člověk buď vědomě, nebo podvědomě sám sebe hledá, snaží se zjistit, kým je. Proč tu je. Jaké je jeho poslání – dooobře, to už znělo až moc filozoficky. Ale... tak nějak je to pravda. Všichni dobře známe ty přednášky o tom, že nikdo tu není jen tak. Že prý každý máme svůj osud. Něco se vždycky stane kvůli něčemu dalšímu.

Já osobně v osud nevěřím. Čím by byla holka jako já prospěšná světu? Ve škole jsem naprosto průměrná, v ničem dobrá ani špatná. Smířila jsem se s tím, že zestárnu někde v bytě na kraji města a náplní mého života bude nejspíš nějaká nudná práce. Možná počítat daně? Na této pozici pracují snad tisíce lidí, a když jim nějaký ten člověk ubude, ani si toho nevšimnou. Nikam nebudu patřit a ani k nikomu. Za pár měsíců maturuju a začne můj každodenní rituál. A tak mě jedna spolužačka dotáhla sem...

„Co se tak tváříš,“ pronese. Říkala mi, jak se jmenuje? Ano. Pamatuju si to? Ne. Tolik k mojí socializaci v nové škole.

Noví lidé, nové město, nový život, nová škola. Slibovala mi moje matka. Od mojí nehody se mnou není schopna mluvit na rovinu. Pořád slibuje něco, co nemůže splnit. Že časem zapomenu... Ale to říkají ti, kteří nikdy nic podobného nezažili. Jako by se mi směli do očí.

Stojím v přeplněném baru v úzkých šatech, je tady hlava na hlavě. Doslova cítím pot ostatních těl na tom svém. Jsem tu jen proto, abych zapadla a nevyčnívala. Nic víc. Cítím, jak se na mě upírají některé hladové oči. Myslím, že kdybych zařvala z plných plic, nikdo by se ani neotočil. Nikdo by se nezeptal, co se děje. Jen by zakouleli očima a hodili by to za hlavu. V dnešním světě nikdo nic neřeší.

„Jen jsem si na něco vzpomněla, to nic,“ odpovím s falešným úsměvem na rtech. Je v podstatě dokonalý, trénovala jsem ho hodiny. „Tak to asi nebylo nic dobrého, co?“ Je to otázka, na kterou nechce znát odpověď. „Hele, vzala jsem tě tu, protože jsem tvoje patronka, a chci, aby ses seznámila s lidmi z naší školy,“ řekne vážně. Pravda, dostala mě na starost, snaží se mi pomoci. A já ani neznám její jméno. „Je tady v podstatě celý vyšší stupeň a dneska je pátek!“ vypískne. Chápu její nadšení, taky jsem taková byla.

Milovala jsem večírky. Milovala jsem to, jak se na mě kluci dívali, když jsem tančila. Milovala jsem, jak ke mně vzhlíželi. Přímou jsem milovala samu sebe.

Jenže, co se někomu může zdát jako dar, se mi stalo osudným. Mojí zkárou. Byla to má krása. Vždycky mi všichni říkali, jak nádherná jsem. Slýchávala jsem to častěji než svoje jméno. Přišla jsem si nezranitelná. A pak přišel on a on mě zlomil a já se ztratila. Ztratila svoji sebejistotu a vlastně samu sebe. Přijdu si osamělá v davu lidí.

Nejhorší je, že moje prokletí se se mnou táhne dodnes. Pořád mám ty tmavomodré oči, ty krásné lesklé vlasy, ostré lícní kosti... Pořád vypadám stejně, ale uvnitř už to není ta holka, co ve všem vynikala.

„No ták! Sofie! Pojd' se bavit! Kopni to do sebe a pojd'!“ Ta holka mi strčí pod nos panáka a odhopsá pryč do davu tanečnicků. Zadíívám se na průhlednou tekutinu. Ne, už jsem si toho kvůli ní vytrpěla dost. Chrstnu ji na podlahu a vydám se za svou průvodkyní. Uprostřed parketu se vlní do rytmu hudby spolu s dalšími dívkami. „Ty seš ta nová, ne?“ zeptá se jedna. „Ukaž, jak se umíš hýbat!“ zakřičí druhá. Přepne se písnička. Animals? Jako vážně? Tohle je očividně nějaké retro. Holky začnou vlnit boky a máchat kolem sebe rukama. Nemám náladu tančit, nechci. Ale dala jsem sama sobě slib, že se budu snažit nevyčnívat. Když budu stát bez

hnutí uprostřed parketu tak to moc nenápadné nebude. Zavřu oči a vzpomenu si na to, jaké to bylo, když mi basy rozechvívaly hrudní koš. Jak mi srdce bilo do rytmu. Mé tělo se v podstatě samo rozvlí a začne se hýbat. Nějak nad tím nepřemýšlím. Jen já a hudba, a to je vše, nic víc. Jako zpovzdálí slyším poznámky ostatních. Tančím. A když tančím, tak okolní svět není.

Mám ale nepříjemný pocit. Ne z tance, ale někdo se na mě dívá. Někdo mě sleduje. Prudce oči otevřu a rozhlédnu se. Páry jsou k sobě tak blízko, jako by je někdo přilepil lepidlem. V boxech u stěn sedí skupinky opilých a smějí se. Možná se mi to jen zdálo..., vtom ho uvidím. I v tom oparu poznám, že se dívá na mě. Nikdy jsem ho neviděla, tohohle kluka bych si pamatovala. Má totiž tak hranaté čelisti, až vypadají jak z fotoshopu. Proti své vůli musím uznat, že není vzhledově vůbec k zahození. Před pár měsíci bych po něm rovnou skočila, ale teď? Kvůli klukům a alkoholu jsem si už vytrpěla dost.

Naše pohledy se střetnou. Sedí na černé sedačce v rohu u baru. Tenhle typ přitahuje hodně pozornosti, takže se není čemu divit, že sedí v dívčím obležení. Zakmitá na mě obočím. Tohle gesto až moc dobře znám. Na to zapomeň, tupče. Otočím se zpátky k holkám a zase začnu tančit.

Nevím, jak dlouho jsem to vydržela na parketu, ale když přestanu cítit lýtka z vysokých podpatků, uznám za vhodné, že je čas jít. „Už půjdu domů,“ řeknu své průvodkyni. „Už?!” vyjekne, „Vždyť je jen chvilka po půlnoci,“ zažvatlá. Panebože, z ní to teda táhne. „V pondělí ve škole,“ rozloučím se. Z věšáků u dveří si vezmu svou bundu. Teda, alespoň doufám, že je moje? Vyjdu ven.

Ovane mě čerstvý vzduch. Tak čerstvý, jak jen může ve městě být. Bydlím v jiné čtvrti, je sice blízko, ale musí se jít přes takový lesík. Poslední autobus mi odjel před hodinou a další jede až ve tři. Sakra. Vypadá to, že lesíku se asi nevyhnu... Zahřmí. To jako vážně? Tam nahoře mě musí někdo milovat. Vydám se směrem k našemu bytu. Klapání podpatků se rozléhá liduprázdnými ulicemi. Stejně jako tenkrát...

Před dvěma měsíci...

„To je moje oblíbená písnička! Jdeme tančit, Lauro!“ zakřičím z plných plic, abych překřičela hudbu. „To jsi říkala už asi o deseti,“ zakoučí Laura očima. „Tentokrát to myslím naprosto vážně,“ směju se. Kecám, nemyslím. Ale chci se předvést. Mám ráda pozornost, přímo se v ní vyžívám. Moje motto je: Nebuď sobecká, ukaž světu svou krásu. Proč bych taky nemohla? Laura neochotně vstane a následuje mě na parket. Když tančím, je to jen moje. A samozřejmě taky Laury. Basy mi rozproudí krev, vrhnu se do tance přímo po hlavě. Laura mě následuje.

Do oka mi padne jeden kluk. Stojí opřený vzadu o stěnu a kouká se. Na mě. Awwwww, to je sladký! Je to takový ten intoušský typ. Vždycky jsem byla s nějakým vypracovaným přihlouplým krasavcem, ale jaké by to bylo mít jednou někoho chytrého? „Nový objev?“ zeptá se Laura během otočky. „Nový objev,“ přitakám. „Měla bys s tím brzdit,“ začne Laura, „z toho nemůže vzejít nic dobrého.“ Jen zakoučím očima. „A mé činy mě jednou dostihnou. Já vím, já vím. Už jsi mi to říkala nejmíň stokrát. Ale život je moc krátký na to, abych byla ostýchavá,“ odpovím.

Odběhnu k baru, hrknu do sebe pár panáků a jde se na to. Barmanovi očividně nevadí, že nejsem plnoletá. Hlavně že platím. Vydám se směrem ke svému objevu. „Ahoj,“ pozdravím ho. „A-a -ahoj?“ vykoktá. Ježíš on ještě s žádnou holkou nemluvil nebo co? „My se známe?“ zeptá se opatrně. „Po dnešku asi už jo,“ ušklíbnu se. Tohle mě nebaví. Chce si povídat... kam ten svět spěje? „Jak-“ začne. Umlčím ho, a to velmi rychle. Je to jediný způsob, jak se vyhnout

jeho laciným kecům. Natlačím ho ke zdi a políbím. Je zatraceně neohrabaný. Neví, co s rukama. Neví, jestli na ramena nebo k pasu. Je celý nějaký ztuhlý. Jsem celkem opilý, takže mi to zprvu nevádí, ale pak se ve mně něco zlomí. Tohle je fakt divný. Odtáhnu se od něj. „Co kdybys nám skočil pro něco k pití, hm??“ vyzvu ho. Kouká na mě jako na svatý obrázek. „To bylo naprosto úžasný.“ Div, že mu neukápla slina. Panebože, tohle byla fakt velká, opravdu velká chyba. Příště zůstanu u těch vypracovaných přihlouplých krasavců a nebudu zkoušet tyhle divný šprty. „To pití, zlatko,“ pohladím ho po tváři. „Jo, jasně, hned jsem zpátky.“ A odcupitá pryč. A teď je řada na mně. Rychle zdrhnout. Otočím se ke dveřím a vyběhnu ven na ulici.

Je jedna z nejkrutějších zim, kterou jsem zažila, mrzne tak moc, že zamrzly i řeky. Na toho kluka zapomenu, než dojdu domů.

Konečně je zase víkend, alespoň na chvíli si oddechnu od toho novodobého mučení. Jdeme s Laurou zase tančit, zase mám nový objev, hodně pijeme a já nad sebou ztratím kontrolu. Nevím, ani proč mě tak baví porušovat zákon. Možná proto, že mé tělo potom produkuje více adrenalinu? Možná kvůli sebevědomí? Nebo mojí oblíbené pozornosti? Nevím, ale je jisté, že to potřebuju k životu.

Házím na parketu hlavou a kroutím se do rytmu. Zničehonic se začnu cítit hrozně unavená. V podstatě nedokážu udržet otevřené oči. „Jsi v pohodě, Sofí?“ Slyším mluvit Lauru jakoby z dálky. „Jojo,“ odpovím s námahou. Jazyk mám jako z gumy a hlasivky nechtějí spolupracovat. Co se to se mnou děje? Vydám se na toalety a zamknu za sebou kabinku. Přestávám cítit své tělo, mravenci mi běhají pod kůží a já se jich nemůžu zbavit. Zatmí se mi před očima a to poslední, co cítím, je, jak moje hlava dopadne na špinavé kachle.

Probudím se v nějaké tmavé místnosti bez oken. Nade mnou se vznáší povědomý obličej. Brýle, mastné vlasy, toho kluka jsem už předtím někde viděla. Je to takový ten intoušský typ..., jakmile mi ta myšlenka proletí hlavou, vzpomenu si.

Byl to TEN kluk. Ten, se kterým jsem se líbala. „Co po mně chceš?“ zeptám se s námahou. Usměje se na mě: „Jdeš rovnou k věci, co?“ To čeká, že mu odpovím? „Tak fajn, jmenuji se Bořislav,“ představí se mi. Vážně Bořislav. „Co po mně chceš?“ zopakují svou otázku. Bořislav se na mě znova pořádně usměje. Z toho mi přeběhne mráz po zádech.

„Ty jsi ta nejkrásnější žena, kterou jsem kdy potkal. Známe se už od osmé třídy, chodíme na stejnou školu. Nebo spíš řekněme, že já tě znám. Ty jsi ta populární a já odpad společnosti. Ovšem když jsme se tehdy potkali v tom baru a ty ses mě poprvé dotkla, cítil jsem se jako v ráji. Sice to nebyla náhoda, chodil jsem tam vždycky hodinu před tebou, abych tě zastihnul. Zjistil jsem, že s Laurou střídáte kluby v pravidelných intervalech. Samozřejmě je to moc složité na výpočty, takže tím nebudu zatěžovat tvou krásnou hlavinku. Ale konečně jsme se tehdy potkali, ale ty... ty jsi pak zmizela. Bylo mi jasné, že si hraješ na nedostupnou a v jednom odborném článku jsem četl, že studie prokázala, že ženy mají jaksi takový zlovyk. Vyhledávají takzvané... jak to tam bylo? Ehhhh. Ano, takzvané “bad boys”. Tento pojem mi byl neznámý, a tak jsem si to vygooglil...“ ukončí svůj monolog. Zůstanu na něj zírat s pusou dokořán. My spolu chodíme do školy? No ve třídě se mnou není, tím jsem si jistá. Navíc vypadá mladší než já... On si myslí, že jsem ho provokovala, a přitom jsem jen zbaběle utekla. Má hrozně divný způsob vyjadřování, jako by to, co říká, čtyřikrát zkusil říct před zrcadlem... Otázkou však zůstává, co po mně chce.

Kéž bych tehdy poslechla Lauru a nechala toho. Mé činy mě dostihly. A já s tím nemůžu nic dělat.

„Miluji tě od prvního školního dne.“ Vždycky jsem snila o tom, jak mi někdo vyzná lásku, ovšem ani v mých nejdivnějších snech to nikdy nikdo neudělal tímto způsobem. „A já vím, že zase ty naprosto bezmezně miluješ mě, jen sis to zatím ještě neuvědomila.“ Já si neuvědomila, že ho miluju? Co to tady blábolí? To přece nemůže myslet vážně. On jen pokračuje dál, „A proto jsi tady. První dny, možná týdny, budou náročné, ale já věřím, že naše láska nám je pomůže překonat. Musíš si ji jen připustit a otevřít jí svůj mozek, aby sis ji uvědomila. Určitě se zanedlouho podíváš ke mně na zahradu, pak na ulici a nakonec budeme vést naprosto normální život. Ty se budeš doma starat o kopu našich dětí a já budu pracovat v laboratoři a hledat lék proti rakovině. Budeme mít nádherný život. Jen... si musíš uvědomit naši lásku. Věděl jsem, že jsme dokonalá dvojice už od začátku. Ty, ta nejkrásnější bytost, co kdy chodila po tomto světě, a já, ten nejchytřejší člověk.“ Pomalu začínám chápat, o co jde. Za pár týdnů uvidím slunce. Musím si uvědomit naši lásku. Budeme mít děti.

Tohle všechno byla krutá budoucnost, kterou pro mě naplánoval naprosto cizí člověk. On. Mě. Unesl. Ne proto, že by miloval mou povahu, moje vtipy, můj život, ale kvůli tomu, jak vypadám. Řekl, že jsme dokonalý pár. Myslí si to, protože já jsem, podle něho, nejkrásnější a on zase nejchytřejší. To, co jsem předtím na sobě tak milovala, jsem začala nenávidět.

Neudržela jsem se a vyzvracela se do kouta místnosti. On mě miluje, a proto mě unesl. Abych si uvědomila naši lásku. Nalajnoval mi život. Bože, to je cvok. A já jsem zavřená v jeho sklepe. Přemohla mě další křeč.

Dny plynuly jako voda. Nosí mi mé oblíbené jídlo, filmy, nakoupil mi oblečení. Pečuje o mě jako o panenku. Pokaždé, když odchází, mi připomíná, že si musím uvědomit naši lásku. To, jak se ke mně chová, tak obětavě, ve mně něco probudilo. Nějaký cit. Rozhodně to není láska, ale něco jiného. Nejsem si ani jistá, jestli je to dobrý nebo špatný pocit. Prostě něco mezi námi je. Koneckonců, je to jen kluk, co se do mě zamiloval, akorát to dává zvláštním způsobem najevo.

Musí se přes to jen přenést a pak bude vést úplně normální život. Až bude starší, tak to svým přátelům bude vyprávět jako vtipnou historku z mládí. Už ho vidím, jak sedí nahoře u stolu a popíjí s nimi svačák, smějí se. „Pánové, mě netrumfnete. Já jsem se jednou zamiloval do holky a unesl ji! To byly časy, naštěstí to nenahlásila a dál se to neřešilo, ale někam mě to posunulo...“ A jeho přátele se smějí spolu s ním.

„Už je to týden a já si myslím, že bys mohla napsat třeba své matce. Že si uvědomuješ lásku.“ Dá mi do ruky můj mobil, který je vypnutý. Zapnu ho a najdu snad milion zmeškaných hovorů a zpráv. „Ne, nechci psát nikomu.“ Zase mobil vypnu. Nepochybuju o tom, že máma nahlásila moje zmizení policii, která sleduje můj mobil dvacet čtyři sedm. Udělala jsem to nerada, nechci Bořislavovi ublížit, ale musí se vzpamatovat. A to rychle, než nebude cesty zpět.

Ani ne do půl hodiny uslyším houkání sirén. Bořislav je někde nahoře v domě, jsem ve sklepe sama. Policie. Najdou mě. Z toho odporného sklepa mě dostanou ven. Nevnímám, co říkají, co se mnou dělají. Vnímám jen čerstvý vzduch a sluneční paprsky.

Nějaký křik upoutá mou pozornost. Uvidím, jak Bořislav utíká před jedním policistou. Směřem k řece. Nevím proč, ale přála jsem si, aby utekl, aby ho nechytili. Tohle si nezaslouží. Stojí na břehu, chvíli váhá, ale pak se rozběhne po ledu. Policista varovně vystřelí. Bořislav si ho ale nevšímá a běží dál. Už je uprostřed řeky. Ohlédne se na policistu, když se ozve mohutné prasknutí. Led, na kterém Bořislav stojí, se prolomí. Bořislav mi zmizí z očí. Proud řeky ho unáší dál a dál pod led. Utopí se. Něco se ve mně zlomí. Ten cit, se ve mně začíná kroutit a vyvěrat

na povrch. Horké slzy se mi řinou po tvářích a já se v autě zhroutím... Ještě neměl umřít, ještě ne. Měl toho tolik před sebou. On... on se prostě jen zamiloval.

Policie se mnou sepíše protokol a mamka mě v podstatě okamžitě pošle k psychiatrovi. Udělala jsem jednu zásadní chybu, a to, že jsem mu řekla o svém citu, který jsem chovala k Bořislavovi. Mám být někde zavřená, sama, aby mi mohli pomoci. Doktor se na mě díval jako na člověka, co obhajuje monstrum. Jsem prý nemocná, musím se začít léčit, nejraději by mě někam zavřeli a o tom nechce matka ani slyšet. Odveze mě pryč.

Současnost

Odvezla mě sem. Tak to je můj příběh, moje nehoda, jak tomu říká matka.

Ve zprávách, v novinách, ve všech médiích vydávali Bořislava za netvora a mě zase za bezchybnou středoškolačku. Ani jeden jsme nebyli tím, za koho nás všichni měli, ale to vím jenom já. Když jsem si jednou dovolila tvrdit něco jiného, nikdo mi nevěřil. Nemám to v hlavě pomotané, vím, co si o mně myslí lidé...

Vždycky záleží na úhlu pohledu, ale všem se dostalo jen toho jediného, který považují za správný. Nedokážou ani uvažovat o tom, že by to všechno mohlo být úplně jinak.

Před tím jsem věděla, kdo jsem a co chci, nebo... jsem si to jen myslela. Bořislav mě zlomil. Kvůli němu jsem se ztratila, ale díky němu jsem si přestala namlouvat, že vím, kdo jsem. Netvrdím, že byl bezchybný, ale to, co se mu stalo, si nezasloužil. Jsem jen malinké stéblo trávy na obrovské louce. Koho zajímá, že se jedno zlomilo. Nikoho. Louka bude vypadat pořád stejně a nová stébla dorostou...

Cesta se začíná zužovat a stíny se zdají temnější. Slyším jen své kroky a zrychlený dech. Už jsem na okraji lesíka. Chystám se udělat další krok, když mě někdo vtáhne za malý opuštěný dům vedle. Ten někdo mi dá ruku přes pusku. Nemůžu mluvit, nemůžu křičet. V hlavě si vybavím obrázek svého týdenního vězení. Jak mě Bořislav unesl, jak se mě dotýkal. Tohle nechci zažít znova. Začnu okolo sebe máchat lokty a vzpouzet se. Mé srdce mi chce snad vyskočit z hrudi.

„Přestaň, nebo nás uslyší,“ sykne mi do ucha klučičí hlas. Kdo nás uslyší? Co to tady sakra mele? Ozve se opilecké zpívání. Parta chlapů se řítí cestou, po které jsem měla jít. Ztuhnu. Kopou do plotů, rozbíjejí prázdné lahve od alkoholu, jsou dost agresivní. Zahnou za roh a zmizí mi z očí. Ten kluk mi spustí ruku z pusy. Na nic nečekám a odstrčím ho od sebe. „Co to mělo jako bejt,“ vyjedu po něm. Udělá krok ke mně a já spatřím jeho obličej. Je to ten z baru. Zase. „Neboj se, neublížím ti,“ řekne klidně. „Když jsem naposledy potkala někoho z baru po druhé, nedopadlo to moc dobře,“ uchechtnu se cynicky. „Jo, já vím,“ připustí ten kluk. „Tak ty víš?“ Nastane ticho. „Dík za záchranu a za super pokec, ale už musím jít,“ řeknu a mám se k odchodu. „Počkej!“ Přiběhne ke mně. „Co je?“ Je to fakt divný. Uprostřed noci se bavím s naprosto cizím klukem na prázdné ulici. „Vím, že je to trochu zvláštní, ale chtěl bych s tebou mluvit.“ To si dělá srandu, ne? „Vážně? Jen trochu?“ Povzdechne si. A svěsí široká ramena, „Jsi přece Sofie. Ta kauza o tvém únosu...“ Aha, jasně. „Nebudu o tom mluvit. A už vůbec ne s nějakým cizím týpkem,“ odseknu. „Fajn, jsem Tom. Teď už nejsme cizí.“ On je fakt dotěrný. „Ne, pořád jsi cizí, jen znám tvoje jméno. To tě vážně nedělá automaticky mým nejlepším kamarádem. Mám se taky představit?“ ušklíbnu se. „Chci se tě na něco zeptat, jen poslouchej.“ Když uvidí můj kamenný výraz, dodá: „Prosím.“

Rozhlídnou se a dojdou pod nejbližší lampu. Tom jde za mnou. „Pokud na mě něco zkusíš, začnu křičet. Pokud se jen o krok přiblížíš, začnu křičet. Jasný?“ Přikývne. „Tak jo, no já studuju psychologii,“ začne. Začnu se smát. „Cha, tak to sis teda naběh. Nesnáším psychology, psychiatry a nedej bože terapeuty. Dělalí mi ze života peklo,“ oznámím mu. „Zadrž, nech mě domluvit,“ zastaví mě už na odchodu. „A vzhledem k tomu,“ pokračuje, jako bych ho ani nepřerušila, „že jsem školu za posledního půl roku trochu flákal, potřebuju napsat, co nejlepší práci, musím získat kredity. Potřebuju tvoji pomoc.“ Nakloním hlavu na stranu. „To mám jako pomáhat někomu, kdo se do průšvihů namočil sám? Lituju, to asi neudělám.“ Zakoulí očima. „Nech mě domluvit,“ zopakuje. „Nechci to zadarmo. Já...“ poškrábe se na zátylku. Zvednu obočí. To mi chce jako platit? To je ale blbec. „Já mám takovou schopnost,“ vymáčkne ze sebe nakonec. „Nechceš mi říct, že jsi batman, že ne?“ rýpnu si. „Ne, to ne. Batman vlastně nemá žádné extra schopnosti.“ Rozhodím rukama. „Panebože, to je úplně fuk! Uvědomuješ si vůbec, jak divný tohle je?“

„Už jsem ti to říkal, vím to!“ Oplatí mi to stejným tónem. „Já se dokážu vyznat v lidech.“ To je všechno? Upřímně, čekala jsem něco víc.

„Když jsem tě viděl tančit,“ pokračuje „poznal jsem, že jsi duchem úplně jinde. Pohled, pohyby, úsměv, díky tomu vím, že nejsi v pořádku. Alespoň co se psychiky týče.“ Asi čeká nějakou reakci, ale já jen stojím. „Ty sis mě všiml? Vypadalo to, že jsi měl trochu napilno.“ Proč mě tak baví ho provokovat? „Pomůžu ti,“ řekne a mé poznámky si nevšímá, „pomůžu ti najít cestu zpátky. Všechno zaznamenám a pak z toho sepíšu práci.“

Mlčky stojím. Nikdo nic neříká... „Proč já?“ zeptám se po chvíli. „Chceš taktní, nebo pravdivou odpověď?“ zeptá se. Podívám se na něj pohledem, který by dokázal zabít. „Četl jsem o té kauze snad všechny dostupné články. Chci si potvrdit, že to, co si myslím, je správně,“ odpoví. Moc se toho o mně nemohlo publikovat. Já i Bořislav jsme byli nezletilí. „A co si myslíš?“ zeptám se. „Jsi naprosto ukázkový případ Stockholmského syndromu. „Stockholmského syndromu?“ Nebylo to náhodou v nějakém seriálu nebo tak něco?

„Oběť si vypěstuje vztah k únosci. Hodně se to používá ve filmech, ale ty to hrozně zkresluješ. Nemusíš být do něj přímo zamilovaná... Něco jsi k němu cítila a možná ještě pořád cítíš, že?“ To něco ve mně. Něco tam pořád je, ale co? Odhodlám se udělat pár kroků vpřed. „Takže mi pomůžeš se toho zbavit? Toho... pocitu?“ Kéž by to navždy zmizelo. Přikývne. „Pomůžu. A ty zas pomůžeš mně. Tak co?“ zeptá se s nadějí v očích.

Změřím ho pohledem. Je to naprosto cizí člověk, ještě před deseti minutami jsem si myslela, že mě chce unést. Mám s cizími lidmi zatraceně špatné zkušenosti, ale přes tohle všechno mu věřím. On jediný poznal, co se mnou je. On mě tak nějak chápe a za pomoc nechce v podstatě nic. Netvrdí, že jsem nemocná, nesměje se mi, ba naopak, podal mi pomocnou ruku. Asi proto mu odpovím takhle: „Tak jo, souhlasím.“

Staňková Nela, 5B8: Ideál krásy

Pojďme si společně položit otázku. Existuje opravdu nějaký ideál krásy, který by byl pro všechny stejný? A kdo vlastně takový ideál určuje?

Stačí jenom otevřít sociální sítě a už všude vidíme modelky, které jsou na fotkách šťastné, hubené a s pletí bez jakéhokoliv pupínku. Ale nikoho už nezajímá, že to může být jenom přetvářka. Že se dívka doopravdy vůbec neraduje, ale stále se trápí, jestli je dostatečně dobrá pro ostatní a že pro svou postavu musí obětovat téměř všechno. Všichni by se chtěli takovým modelkám vzhledově přiblížit. Ale opravdu nám to stojí za tolik trápení? Já se domnívám, že opravdu ne. Každý by se měl naučit mít sám sebe rád a přijmout všechny své nedostatky. Přece to je na lidech to krásné, že každý je jiné postavy, jiné povahy a jiného vzhledu. A opravdu si nemyslím, že mi dokonalá postava stojí za tolik neštěstí. Spousta dívek si občas prohlédne nějaký ten módní časopis a říká si, že by se jí moc líbilo přesně takovéto oblečení. Ale za týden ho má každá druhá – jako přes kopírák. Podle mého názoru nám ideály krásy shazují sebevědomí, když všude vidíme vyhublé a umělé modelky. Není lepší být prostě sama sebou a trochu se odlišit?

Jednoho dne někdo určil, že v dnešní době bude ideálem krásy nejlépe metr osmdesát vysoká, hubená blondýna s modrýma očima. Ženy vždy budou šílet, aby vypadaly co nejvíce jako ten určený ideál. Od různých diet až po plastické operace. A to nejhorší je, že tyto činy vedou k nemocem jak fyzickým, tak psychickým. Absurdní mi přijde, že tyto špatnosti způsobuje právě dnešní doba. Lidé tyto procesy hubnutí a diet nedodržují kvůli sobě, ale kvůli ostatním – aby se všem líbili. To také způsobuje, že si poté osoba nikdy nepřijde dostatečně dobrá.

Přijde mi hloupé si myslet, že se všem líbí to stejné. Každý jsme jiný a máme jiný vkus. Není lepší věřit, že žádný ideál krásy neexistuje? I když jsou všude kolem nás vyhublé modelky, je jenom na nás, jestli se těmito „ideály“ budeme řídit, nebo s davem pro jednou nepůjdeme.

Michálková Kateřina, 5A8: Konec svobody?

„Máři, poběž rychle domů!“ zavolá na mě otec s roztřeseným hlasem. Nikdo neví, co se děje. Všude kolem jsou Němci. „Tohle nedopadne dobře,“ pomyslím si. Běžím domů a každý můj krok doprovází dětský pláč, výstřely někde v dáli a všudypřítomný rozruch ustrašených lidí. Pravá noha střídá levou, nebo levá noha střídá pravou? Nohy se mi už pletou a já se začínám ztrácet.

Ležím, to je mi jasné. Ale kde? Tu vůni odněkud znám, ale odkud ... Už vím! Ta sladká vůně makronek. O ano, ty nám donášel vždy táta ještě před válkou. Vždy, když jel někam pryč do města přinesl nějakou sladkost a nejčastěji to byly právě makronky. Ležím ve své posteli, vychutnávám si tu vůni a už jen čekám, kdy ke mně přijde taťka, dá sestře a mně pusku na čelo a na náš malý stolek položí pytlík s tou nejlepší pochutinou, jakou znám.

Už slyším ty kroky, ale jsou nějaké jiné... Tohle není táta... Ten chodí vždy velmi tiše a každý krok jako by si pečlivě promýšlel. Tyto kroky jsou rázné, drsné a hlasité. Vtom celým mým tělem projede drsná pálivá bolest. Začínám se vzpamatovávat. Ta krásná vůně zmizela a s ní i pocit bezpečí a veškerá iluze. Ležím hlavou dolů schoulená na cestě. Další rána, agresor si tentokrát ránu dobře promyslel a trefil se přímo do břicha. Zasténám, ale ještě nejsem dostatečně probraná na to, abych věděla, co mám nyní říkat, nebo snad už vůbec něco udělat.

„Aufstehen, du schmutzige Hündin,“ zahřmí drsný hlas někde nade mnou. Nerozumím, co to říká, ale z nějakého nepopsatelného důvodu mi ta mluva přijde velmi vtipná. „Ne, nechte ji!“ zahřmí otec. Ten hlas mě definitivně přivede do reality. Otevřu oči a vtom to uvidím. To, co se nikdy nemělo stát. Agresor v uniformě pohlédne na otce, vytáhne pistoli a bez jakýchkoliv posunků, či náznaku agrese zmáčkne plynulým pohybem spoušť.

Všechno se to stalo tak rychle. V hlavě slyším pořád dokola tátovu poslední větu. Nechci, aby zmizela. Nesmí odejít, ta věta je poslední. Poslední...další slovo, jež se mi vrývá do paměti. Zezadu mě chytí nějaká žena. Vzpírám se. Nechci, ať mě drží a táhne pryč. Chci řvát, rozběhnout se za tátou a zvednout ho, chci toho hnusného šmejda bez špetky lidskosti vlastnoručně zardousit vlastníma rukama. Ale nemůžu, vždyť já nemůžu nic. Nesmím jít domů, nesmím jít ven, daleko od tohoto místa, nesmím mluvit. Jsem stále slabá, ale chodit už můžu, nebo spíš pokulhávat. Žena mě podpírá a bez ohlížení jde jako ovečka s davem k nějaké velké budově. Cítím se jako ovce a oni jsou vlci, ale vím, že to není pravda. Nejsem ovce, jsem pouhý prach a v prach se také už brzy proměním jako můj otec. Až teď mi začíná docházet ta palčivá bolet. Podívám se letmo na svou pravou nohu, ze které vychází bolestný impuls. Noha je celá od krve a na lýtku mám hlubokou ránu, která vypadá tak na deset stehů. Hned pohledem cuknu zpět na cestu a lidi přede mnou. Při pohledu na krev se mi vždy dělalo špatně a dostávala jsem závratě. Nyní mi to je však jedno. Stejně si ji nesmím ošetřit, nesmím cítit úlevu. Nyní nesmím nic.

Staněk Ondřej, 3A4: Krysí král

Azurová obloha se změnila v šed'. Blížilo se to. Všichni to věděli, jen si odmítali cokoliiv přiznat. Nedokázali jsme přijmout, že je konec, konec všeho bytí. Bouře přicházela. Dřív klidné moře propadlo šílenství a divoce bičovalo ubohou plachetnicí, naši bezpečnou baštu v tomto prokletém místě. Vítr se divoce opíral do plachet, šlehal naše tváře a přinášel chlad, jenž nás mučil svým pálením. Vlna ledové vody se převalila přes palubu a smetla chudáka, jenž si na posilnění sklíčených nervů lokl rumu. Muže za hlasitého křiku pohltily Hlubiny.

Místo kapitána převzala velení na lodi panika. Muži divoce pobíhali z jednoho konce na druhý, jen aby je ihned smetly ledové vlny. Nevydržel jsem to a pevně stiskl růženec, div jsem jej nerozdrtil v dlaních. Ozvalo se hlasité prasknutí. S neblahou předtuchou jsem vzhlédl ku hlavnímu stožáru. Ze stoletého dřeva ošlehaného větrem a pokrytého mořskou solí se divoce kouřilo. Se srdcem tlukoucím jako o závod jsem se otočil a prchl do podpalubí, zanechav posádku svému osudu. Cestou jsem nezapomněl na vzývání každého svatého, jehož jméno si má vyděšená mysl dokázala vybavit.

Bouře se předvedla ve své plné kráse. Do podpalubí pronikalo hlasité dunění, šlehání vln, šílený smích větru a mráz. Dal jsem si dlaně na uši, snažil se nevnímat hlasy, jež mě doháněly k šílenství. Vzýval jsem svaté, prosil Pána Všemohoucího, avšak marně. V Zapomnění není nikomu pomoci. Tiskl jsem růženec, vzlykal a prosil, bez odezvy. Bouře zuřila dál, loď sebou divoce házela a já věděl, že se blíží můj konec. Společnost mi dělala krysa. Odporný tvor pozorující mne zrádným pohledem. Nijak se nesnažil skrývat své plány. Mé slabé, nepotřebné tělo poslouží jako krmivo téhle prašivé potvoře. Zpod promočeného kabátu jsem vytáhl revolver. Třesoucí ruka natáhla kohoutek a řev bouře protnul výstřel, následovaný smrtelným skučením umírající křesy. Naplnilo mne potěšením, jaké jsem dlouho nezažil. Líbilo se mi pozorovat kroutící se chlupaté tělíčko, sledovat tu bezmoc, jak jej opouští život. Opatrně jsem vstal a chtě nechtě se rozesmál. Bouři zuřící venku jsem nevnímal, stejně tak vodu, která pomalu ale jistě pronikala do podpalubí.

Rozhodl jsem se vyhledat více krys, více prašivých těl, jež bych zbavil života. Když mou rukou zemřela snad desátá krysa, popadl mne nepopsatelný hlad. Odložil jsem zbraň, popadl jedno z těl a zakousl se do něj. Zuby trhaly křehkou tkáň, drtily kosti i orgány. Potěšení vrcholilo. Ani voda sahající mi po kolena nijak nezvrátila mou pozornost od hodování.

A pak se to ozvalo. Tiché nenápadné krysí pískání. Znovu mne naplnila touha a hlad. Z vody jsem vylovil revolver a vydal se za pískotem.

Krysa se skrývala ve věžeňské cele, jak příhodném to místě. Avšak tenhle tvor byl větší, mnohem větší než ti předchozí. Sledoval mne svým jediným zeleným okem, cenil své křišťálově bílé tesáky a svou zlatou srstí osvětloval jinak temnou místnost. I nelenil jsem a stiskl spoušť, leč nic. Žádný výstřel, žádné krvavé divadlo, žádné uspokojení. Jen ticho a němý smích krysího krále. Popadla mne zlost, mé šílenství vytrhlo ze stěny ocelovou tyč a vrhlo se na zlatou krysu. Bilo jí, dokud v jejím křehkém těle zbyla, byť jen trocha, života. Král vřiskal, topil se v ledové vodě a ve své vlastní krvi, avšak nezmohl se na sebemenší odpor. Můj hlad byl velký, nekonečný. Když nastal konec, hladově jsem svou oběť popadl a zakousl se do zlatého těla.

Zpozzdálí ke mně dolehlo další pískání, avšak tentokrát mou vražednost přemohl hlad a já pokračoval v hostině. Pískání stále sílilo a sílilo a mi až příliš pozdě došlo, že se k němu přidává další a další.

V cele se zjevila krysí vlna, stovky a tisíce těch odporných stvoření. Mrtvola krysího krále padla do vody a já se dal na útěk, leč marně. Stál jsem tam, obklíčen svými soky. Tentokrát to bylo jiné. Vražednost a hlad ovládly křasy a mne, mne jim nechaly napospas. Hejno se na mne vrhlo, kousalo mne do nohou, provrtávalo se skrz břicho a z těla mi rvalo střeva. Zuřící bouři nyní protnul můj bolestný a beznadějný křik.

Ječel jsem vší hrůzou a bolestí, když mne křasy rvaly na kusy. Než je vytrhaly z důlků, spatřily mé oči v dáli, v pekelné temnotě podpalubí, zelenookou zlatou křasu, ve vší své hrůze a majestátnosti. Viděly, jak se šklebí, jak cení své bílé tesáky a vysmívá se mi, vysmívá se mému osudu. A mne se zmocnila hrůza, jakou jsem si do tohoto setkání neuměl ani představit...

Kapitola III – Antény v řeči vázané

Řepková Eva, 7A8: Sen o skutečnosti

To byl dneska ale divný sen.
Povím vám, co se mi zdálo,
co se mi zdálo,
jako zdává se mi každý den.

Probudím se u nás doma,
zase vstávám z postele, bylo ráno,
devět hodin ráno.
Může začít pohroma.

Pořádně se umyju,
na snídani rohlík k sýru mám,
tvrdý rohlík k sýru mám.
Čaj zelený vypiju.

Zbyl mi ještě malý doušek,
dvěma loky pilulku jím zapiju,
bílou pilulku jím zapiju.
Jdu ušít dalších sto roušek.

K práci pomocníka mám.
Šicí stroj mu říkají,
lidé mu tak říkají.
Však v něm skryt je ďábel sám.

Kdo jej vlastní v této době,
toho provází prokletí,
dlouhé prokletí.
Musí šít a nejen sobě.

Pracuji jak o závod od rána do noci.

Prý že lidem uleví se,
uleví se.
Že jim mohu pomoci.

Tak já, dobrák od kosti,
neobědvám, nesvačím,
ani kůrky nesvačím.
Šiju roušek hojnosti.

Co vy byste měli vědět,
skončím s tím až pozdě večer,
v deset večer.
To je dřina, doma sedět.

Z toho kruhu člověk už je znavený
A v kuchyňském koutě,
v tmavém koutě,
Čeká šicí stroj připravený.

Bude vše, zas jak má být,
až ho jednou rozbiju,
omylem rozbiju,
chtěla bych se probudit.

Kozubová Pavla, 8A8: Dvě neznámé...

Jen ty a já
velká neznámá?
reálná proměnná?
prázdná množina?

srdce na levé straně
otázky na druhé
správnou odpověď chceš.
ve výsledcích ji však nenajdeš.

co bude oborem pravdivosti?
a bude to vyhovovat podmínkám?
nerozpadne se to kvůli hádkám?

vytknout nedostatky
zkrátit je
zůstala jen naděje
že je to možné.

skončí to správně?
jen když diskriminant vyjde kladně!
snad se to povede
a kalkulačka nezklame.

jedenkrát ty plus jedenkrát já
výsledkem jsme jen my dva.

odkládám pero.
nevím, jestli to tak vyjít mělo.
udělám zkoušku.
když ty, pak i já

srdce větší je než pochybnosti.

výsledek kolísá na pomezí.
zvonek zvoní.
nic už s tím nenadělám.

vyšlo to tak.
čekala jsem to jinak.
ale matika je logická.
nemůžem jí odporovat!

jedenkrát ty plus jedenkrát já
to nám prostě dává dva.

Kozubová Pavla, 8A8: Nevděk...

Procházím tmou,
temnou mlhou.
Hledám nějaké záchranné lano.
Okamžik, kterého bych se mohla chytit.

Světélko na konci tunelu.
Pořád něco dokola melu.
O tom, že chci být šťastná
a i pro mé blízké bych si to přála.

Všechno jenom chci a chci,
chceme lusknutím prstů
změnit svět, dostat se k moci.

Zastavit války,
odložit zbraně, překonat dálky,
začít cvičit a jíst zdravě,
ale nejde to tak snadně.

Snažíme se ze všech sil,
avšak i to je někdy málo,
cítíme, že nazmar je všeho.

Všechno je zbytečné a pomíjivé,
sedíme a přemýšlíme.
Nevíme, jak se odrazit,
cítíme se jak parazit
ve svém vlastním těle.

Nevíme, jak žít.
Jen sedět doma a pít?
To asi není to, po čem toužíme,
a my tady nejsme jen pro to, ať přežíváme!

Měli bychom něco dokázat,
vzepřít se lenoře a těžkému období,
zahodit za hlavu minulost,
i když mnohdy to bolí.

Nelze ji vrátit,
tak přestaňme se o to pokoušet,
nejde to a ty to víš,
přesto to stále zkoušíš.

Jasně já ti rozumím,
taky bych to chtěla
a je to tady znova.

Už zase píšu o tom, co chci,
proč se toho nemůžu zbavit kruci?
Tak to teď a tady slavnostně přísahám,
přestanu neustále něco chtít
a budu si vážit důležitých priorit.

Neodejdu odsud s brekem,
já definitivně končím s nevděkem!

Stehlíková Lucie, 8A8: Karafiát

Zahalená tvář,
závojem překrytá.
Mlhavá rána již brzy skončí

Les pod rouškou tajemna,
stromy obalené jemným prachem.
A špetka cest vedoucích do neznáma
ztrácí se pod přibývající vlnou mračen

Z posledních sil přebíhám po mostě vratkém
a držím v sobě strach.
Vítr čechrá vlasy mé,
ale nic nevnímám

Pouze pocit zrady
a nůž v hlavě zabodnutý.
Probud' mě!
Ale už včera bylo pozdě

Vítr ve vlasech,
ale mysl stále zamčená.
Klíč ztracen.
Přitom vím, kde hledat ho mám

Nechal jsi mě tu pouze s dopisem
a zmatkem v hlavě.
A v ruce zvadlý purpurový karafiát ze včerejší noci.
A na sobě kabát plný slz

Šálek zloby,
raději dva,
přilévám do ohně.
Vzplanul

Krapet otupělosti, zmatenosti a zklamání
a zbytky všech mých emocí
sypou se jako kamení.
Na okamžik před očima zatmění.
Je to snad znamení?

Zmáčený šat
hořkými slzami.
Oči červený
Úsměv ztracený
Srdce zlomený

Ležím na kopci.
Stíny za sebou,
nebe nad hlavou.
Mířím ke konci

Naštěstí dlouho nečekali.
A ihned přiletěli.
A mě vysvobodili

Přiletěli motýli
a všechnu bolest vzali s sebou.
I mou duši

Ale tělo navěky věků
zůstalo zde položeno,
tak jak zde bylo nalezeno.
I se svým utrpením.

Gajdečková Klára, 8A8: Nezaostříš

Pokaždé když bílou tmu zříš
Uvnitř sebe křičíš, že jí nenávidíš
Až svůj strach nakonec překřičíš

Mlha předzvěst šera
je všude kolem nás
Nevidíme nikoho
koho naše srdce poznává
Jedno, jestli dneska nebo včera
jen jeden známý hlas
Uslyšet jen a jen ho
Jak ráda viděla bych se s tebou
Žel bohu, sledujíc pouze jak listí opadává
Cítím se sama? Nebo snad sama sebou?

Samotu potkáváš na každém kroku
Trochu jak kostlivec vypadá
Bez života a chvěje se
Ty myslíš, že směje se?
A v tom tě napadá
Zda, smutek prorůstá do kostí morku

Avšak ztracena si stále připadáš
Každou chvílí víc a víc
Jakmile spatříš svou pravou tvář
V duši myslíš na oltář
V mysli vyješ na měsíc
A v hlavě výčitky máš

Nad stromy mihotající zář
Hvězdy jako vždy ti cestu správi
Z temného lesa s vodními parami
ty a tvůj hvězdář

jenom on ví
Že teď už nejste úplně sami

Měsíc zavření
Kde končí hranice normalnosti?
Za mořem, či za horami
A kde končí hranice mé závislosti?
V zemi, tam, co losi loví lamy

V zemi věčných lovišť
hustých smaragdových lesů
a bobtnajících rašelinišť
Jak dlouho já to ještě snesu

Být doma zavřená
Nemoci utéci
Být téměř spoutaná
Z pout se tak vyvléci

Chybějící společnost
Snažíš se online získat
Netrvalo to věčnost
Už začalo se ti stýskat

Plnoletost v tomto oslavit
Když svobodu nám vzali
Když se zrovna měla dostavit
Ovšem i vyjít ven jsme se báli

Ta touha po dalekých krajích
Po horkém mořském vzduchu
po jezerech a lesích
po svatosvatém tichu.

Misiačková Kristýna, 8A8: Znovuzrození

(Zda skutečně existují lidé, kteří umí naslouchat...)

Oni lhali, že se tratě mění,
prý se stejně budu muset vzdát.
Ach, toužila jsem znovu opustit ten vlak...
Čerstvý vzduch zklidnil můj dech,
dovolil mi sílu načerpat –
brzy budu svobodná jako dravý pták.

(... a místo mincí mění úsměv za úsměv...)

Zvýraznit rty, obtáhnout oči,
nakonec jemně vlasy načechrat,
pár bezvýznamných tahů pro snesitelný svět.
Povstaňte z hlíny, kopretiny,
a ozdobte můj prostý šat.
Brzy budu půvabná jako luční květ.

(...)

Za plamínky v náruči vosku
nemůžu věčně bojovat,
vybírám si jinou, složitější z cest.
Jenom ten, kdo čelí dešti,
smí v slunečním svitu spát?
Brzy budu nezdolná jako záře hvězd.

(... protože jestli ano, chci se učedníkem stát...)

Rozřízni své srdce, řvali,
není se přeci čeho bát,
odhod' smutnou masku, šedý stejnokroj.
Dnes už se té lhostejnosti
musím doopravdy smát –
brzy budu divoká jako včelí roj.

(...budu brzy laskavá jako kosí zpěv?)

Kačmář Matěj, 8A8: Odyssea do nicoty

V železném chaosu, do prázdnoty vržen,
přátelsky kruté, vyhladovělé.

Zbytečnost.

V prázdnotě miliony hvězd, zářivé oči zakalené,
slepě pozorující, ohlušivě promlouvají.

Žádná síla nepomůže – gravitace, energie není.

Víra mrtva v pouhé siluetě.

Zbytečnost.

Tvou labutí písni kosmos provede tě.

Až na konec, stejně usmrtí.

Miliony hlasů – hvězd, jasných koulí ohnivých,

nerozumí pouhé duši prostorem letící

bez vůle jakoby snad bez krve proudící.

Zbytečnost.

Ztraceného astronauta, hledajícího pochopení.

V rozbitém skafandru, čas utíká, konec v nedohlednu.

Hvězdy (a duše) na cestu mu blikají a svítí,

však ve skafandru – vězení své mysli – vidí...

jen zbytečnost.

Zbytečnost svou, všech hvězd...i lidí.

Na obzoru černá díra, jeho láska, smrt i naděje.

Je to brána. Do smrti však, či do jiného světa?

Jako červ vrtá mu hlavou ona věta.

Už ne zbytečnost.

Roztrhá jej, či osvobodí – a co na tom záleží?

Láká jeho duši té černoty elegance,

láká jeho mysl konce vidina.

Je to však skutečně záchrana jediná?

Zbytečné,
prázdné myšlenky astronauta, hledajícího pochopení.

Chlad proniká na kůži, jak kontrolka divoce bliká,
A zornice se široce v křeči roztáhnou.
Už cítí její objetí, bytost záhadnou,
vůbec ne zbytečnou.
Dokonce nezbytnou, potřebnou, nutnou.

Jasně světlo potká sítnici, protne duhovku, protne duši.
A osvítil ji světlem hvězdy, krásné, velkolepé.
A ukáže jí bytí smysl, ukáže cíl myslí slepé,
utiší prázdnotu srdce.

Modré slunce sežehne kosti,
Tryskaje v proudech čarokrásných
jeho žár pohltí všecken cit.
Pohlí veškerou schopnost žít.
Všechnu zbytečnost.
A osvobodí jeho duši.

Protože co je víc, než zažít svůj konec zářný?
Objevit nové slunce a nechat se jím zahubit,
koupajíc se v svitu jak ztracený meteorit.
Jak ten astronaut, který našel pochopení.

V železném chaosu, do prázdnoty vržen,
přátelsky kruté, vyhladovělé.
Zbytečnost.
V prázdnotě miliony hvězd, zářivé oči zakalené,
slepě pozorujíc, ohlušivě promlouvají.

Žádná síla nepomůže – gravitace, energie není.
Víra mrtva v pouhé siluetě.

Zbytečnost.

Tvou labutí písni kosmos provede tě.

Až na konec, stejně usmrtí.

Miliony hlasů – hvězd, jasných koulí ohnivých,

nerozumí pouhé duši prostorem letící

bez vůle jakoby snad bez krve proudící.

Zbytečnost.

Ztraceného astronauta, hledajícího pochopení.

V rozbitém skafandru, čas utíká, konec v nedohlednu.

Hvězdy (a duše) na cestu mu blikají a svítí,

však ve skafandru – vězení své mysli – vidí...

jen zbytečnost.

Zbytečnost svou, všech hvězd...i lidí.

Na obzoru černá díra, jeho láska, smrt i naděje.

Je to brána. Do smrti však, či do jiného světa?

Jako červ vrtá mu hlavou ona věta.

Už ne zbytečnost.

Roztrhá jej, či osvobodí – a co na tom záleží?

Láká jeho duši té černoty elegance,

láká jeho mysl konce vidina.

Je to však skutečně záchrana jediná?

Zbytečné,

prázdné myšlenky astronauta, hledajícího pochopení.

Chlad proniká na kůži, jak kontrolka divoce bliká,

A zornice se široce v křeči roztáhnou.

Už cítí její objetí, bytost záhadnou,

vůbec ne zbytečnou.

Dokonce nezbytnou, potřebnou, nutnou.

Jasně světlo potká sítnici, protne duhovku, protne duši.

A osvítlí ji světlem hvězdy, krásné, velkolepé.

A ukáže jí bytí smysl, ukáže cíl mysli slepé,
utiší prázdnotu srdce.

Modré slunce sežehne kosti,

Tryskaje v proudech čarokrásných
jeho žár pohltí všechn cit.

Pohltní veškerou schopnost žít.

Všechnu zbytečnost.

A osvobodí jeho duši.

Protože co je víc než zažít svůj konec zářný?

Objevit nové slunce a nechat se jím zahubit,
koupaje se v svitu jak ztracený meteorit.

Jak ten astronaut, který našel pochopení.

Nováková Karolína, 5A8: Jak nádherný je Lisabon

Křivolaké uličky,
pěkné centrum městské,
tramvaj číslo 28 jasně žlutá,
země válkou nedotknutá,
pobřeží tak hezké,
rád to tu má každičký.

Pevnost sv. Jiří,
památník mořeplavců,
most jako v San Franciscu,
jarní zahrady plné narcisků,
na nebi občas pár dravců,
barvami město to hýří.

Všude plno azulejos,
na náměstí stojí Pedra I . socha,
Avenida da Liberdade,
největším zde bulvárem je snad,
každý se tím centrem kochá,
a nápisy: „Distrito velho“.

U katedrály jménem Sé,
portugalské obdoby Notre-Dame,
či u sochy Krista na druhém břehu,
vždycky zde najdu tu něhu,
proto tu to tak ráda mám,
a vždycky vím své.

A hle! Výtah Santa Justa,
vybudovaný žákem Eiffela,
je skoro symbolem města,
já nemůžu nikdy přestat,
jak ráda bych věděla,

co za akce se zas bude chystat.

Vzpomínky na dávnou slávu impéria,
kdy Portugalcům teskno bývá,
tak jich hodně poslouchá rádo,
jak ulicemi zní fado,
které tak dojemně zpívá
sama božská Amália.

Jak nádherný je Lisabon!

Bártková Amálie, 3A4: Moderní desatero

Staré desatero už je nuda,
smazat by ho měla guma.
Mělo by se přepsat,
myslet na to nemůžu přestat.
Dovolila bych si pár změn,
upravím jich deset jen.
Snad se vám bude líbit,
nechci ho úplně vybít.

První přikázání je jasné,
nebuď pořád na mobilu.
Bez mobilů by to bylo krásné,
vím, že v něm máš oblibu.

Neber data cizím lidem.
Druhé přikázání neber s klidem.

Za školu bys chodit neměl,
co kdyby to někdo věděl?
Třetí přikázání je na světě,
pochopil jsi ho v té větě?

Nepodváděj při testu,
opravdu nebudeš za hvězdu.
Tohle čtvrté přikázání jest,
tak nechystej žádnou lest.

Plať alimony za děti,
už jsme u přikázání pěti.

Šesté prosté je,
neměj ženy dvě.

Sedmička je číslo šťastné
a nové přikázání je jasné.
Osmnáct už ti bylo?
Nenechej, aby se ti do štamprle lilo
Nepij alkohol, když nemůžeš,
své chutě určitě přemůžeš.

Neseď pořád jenom doma,
ať není špatná tvá váhová norma.
Toto je přikázání osmé,
určitě není tak hrozné.

Nepomlouvej všechny kolem sebe,
nesnesou ti modré z nebe.
Deváté přikázání má fakt váhu,
opravdu stojí za úvahu.

Desáté je poslední,
desatero bude kompletní.
Neposlouchej cizí lidi,
co si myslí, že do tebe vidí.
Jen ty o sobě víš vše,
nech svět, ať se otevře.

Tohle je má představa,
snad to není velká přestavba.
Snad se desatero povedlo,
na nové myšlenky tě přivedlo.
Zkus se nad ním zamyslet,
když tak nové vymyslet.

Kapitola IV – Trocha antiutopie na závěr

Běnková Petra, 7A8: Pravidlo 17

Stáli proti sobě tři lidé. Každý z nich měl jinou barvu očí. Vysoká černovláska je měla modré, rozvalitý muž zelené a mladík s dlouhou jizvou ve tváři hnědé. Každý z nich se účastnil této schůze ze stejného důvodu. Napětí v místnosti by se dalo krájet.

Panovalo ticho. Všichni zúčastnění se na sebe dívali s ostražitými pohledy vepsanými ve tvářích. Čekali, kdo ukončí tuto napjatou chvíli a promluví. K velkému překvapení obou mužů to nebyla slova, ale nůž, kdo ticho prolomil.

Téměř nepatrný hvizd letícího nože. To bylo to poslední, co zrzavý tlouštík slyšel. Dlouhá čepel, která se nevyhnutelně blížila k jeho hrudi. To bylo to poslední, co viděl. Pak už jen náraz. Diagnóza smrt.

Hned, jak to mladík zpozoroval, ztuhnul. K jeho velkému štěstí měl natolik rychlé reflexy, že ještě stihl uhnout před další čepelí. Tentokrát letěla na něj. Díky úskoku jej zasáhla jen do pravého ramene. Kdyby neuhnul, zasáhla by jej do srdce.

Když si to všechno uvědomil, naštvál se. Měla to být mírová schůzka. Zvrtla se ale v něco naprosto jiného. On sám se do toho také zapojil. Vytáhl malou kapesní pistoli a zamířil. Ozval se výstřel a černovláska padla k zemi. Zasáhl ji přímo mezi její sytě modré oči.

S vítězoslavným úšklebkem vydechl a svalil se k zemi. Zranění na jeho rameni bylo vážnější, než se na první pohled zdálo. Prudkým pohybem vytáhl nůž z rány a zaskučel jako poraněné zvíře. Když si nůž prohlédl, objevil v jeho rukojeti již prázdnou ampulku, ve které se předtím ukrýval jed.

Při zásahu do ramene se jed uvolnil do těla a nabíral vládu nad mladíkovým tělem. Věděl, že mu nezbyvá moc času. Stihl se jen pomodlit. Po pár vteřinách už vydechl naposledy.

- - -

„Ernis! Ernis! Prober se!“ zaslechla hlas svého kamaráda Rena. „Co je? Co se děje?“ Ještě, než jí stihl Reno odpovědět, vybavily se jí všechny vzpomínky a odpověď na svou otázku znala sama. „Už zase?“ zeptala se celkem zbytečně. „Jak dlouho?“ Obavy v jejích bouřkově šedých očích byly jasně vidět. „Asi minutu.“

Oddychla si. Minuta ještě šla. Kdyby byla mimo delší dobu, bylo by to horší. Jednou se jí stalo, že seděla ve třídě ještě půl hodinu po skončení výuky a se slzami v očích zírala do prázdna. Naštěstí na ni její dva nejlepší kamarádi čekali.

Neuměla si představit, jak by to bez nich zvládala. Jak Reno, tak Frédo ji byli oporou. Pokaždé počkali, až její vize skončí, a pak jí řekli, jak dlouho byla mimo. Ona jim zase na oplátku říkala, co se dělo ve vizích. Společně o tom pokaždé dlouze diskutovali a snažili se zjistit, o čem ty vize jsou a proč se jí vlastně zdají.

Zajímavé bylo, že tyto nepřítomné stavy měla vždycky, když se v čase objevila číslice 17. Zažívala je, když ukazovala minutová ručička na sedmnáctku. U vteřinové a hodinové ručičky to naštěstí neplatilo. To by měla tyto stavy v podstatě pořád. Takhle je měla jenom jednou za hodinu. (9 :17, 10:17, 11:17...) Další dobrou zprávou bylo to, že vize neprožívala celý život, ale až od svých 17. narozenin.

Ještě zajímavější bylo, že tento čas byl významný něčím jiným. Pokaždé, když byla minutová ručička na sedmnáctce, celý svět se na 17 sekund zastavil. Lidé ztuhli a hleděli do prázdna, auta a autobusy najednou zastavily. Dokonce i mléko tekoucí z láhve přestalo téct a zůstalo tam, kde se nacházelo ve chvíli, kdy byla minutová ručička na sedmnáctce.

Celý svět se zastavil a ztuhl. Jediné, co se pohybovalo, byly obrazy v Ernisině hlavě. Zatímco ostatní pouze ztuhli, tak ona ztuhla a měla u toho ty své vize. Bylo to její tajemství. Neřekla o nich ani rodičům, ani školnímu psychologovi. Pouze Renovi a Frédovi.

Byli to její nejlepší přátelé a ona jim bezmezně věřila. Oba chlapci zase věřili jí. Věděli, že si to nevymýšlí. Věděli, že není blázen. Věřili jí.

Důvěra. To byl základní stavební kámen jejich přátelství.

„Posloucháš vůbec?“ zeptal se jí Frédo. Byla očividně mimo. Rozhlédla se kolem sebe. To, kde se nacházela, ji nepotěšilo. Škola.

Seděla spolu s Renem a Frédem v trojlavici. (Tak říkali lavicím pro tři, které měli ve škole.) Ona uprostřed a chlapci po stranách. Nejedna dívka by jí záviděla.

Reno svými černými havraními vlasy a tmavě hnědými očima uhranul asi tak půlku školy. A Frédo? Ten svým andílkovským vzhledem (blondřaté vlasy a krásné modré oči) uhranul tu druhou. Oba dva byli neobyčejně krásní. A Ernis? Ta byla neobyčejná také. Hnědé vlasy sice byly celkem obvyklé, ale šedé oči měl málokdo.

Většinou spolu měli děti lidé se stejnou barvou očí a narodilo se jim dítě s totožnou barvou očí jako měli jejich rodiče. Ve výjimečných případech spolu měli děti osoby s rozdílnou barvou očí. Jejich dítě pak mělo oči šedé. Takových lidí ale bylo málo. A Ernis, ta byla jedním z nich. Její otec měl hnědé oči a její matka modré. Bylo to vskutku neobvyklé. A právě to činilo Ernis výjimečnou.

„Ernis, vnímej přece! Kozla teď mluví o srovnávacích testech,“ sdělil jí důrazně Frédo. Ona konečně opustila své myšlenky a začala vnímat, co říká učitel Kozlovič.

„Jak už asi všichni dobře víte, testů se účastní všichni studenti, kteří dosáhnou do dne testování sedmnácti let. Sedmnáct nejúspěšnějších řešitelů pak bude shledáno vhodnými k pokračování v procesu výběru. Těm, kteří uspějí, pak příslušné orgány řeknou víc. To je asi tak všechno, co jsem vám chtěl říct. Teď už se vraťme k látce.“

Jakmile svůj tichý monotónní výstup dokončil, všichni na něj zírali. Na takovou pozornost jako učitel nebyl zvyklý. Byl však ve svém vlastním světě a nevěnoval si nečekaného zájmu studentů o svou osobu.

Celá třída se na něj zmateně dívala. Všem běžely hlavou podobné myšlenky: „Vždyť nic neřekl.“, „Kdy to testování vůbec je?“, „Shledáno vhodnými k pokračování...Čeho?“, „Příslušné orgány řeknou víc?“, „Nemůže mluvit trochu hlasitěji?“, „Cože to říkal?“, „Jakým to mluví jazykem?“, „Není senilní?“...

Poté, co učitel asi minutu mluvil o genetice rostlin v třetihorním období, se ho Ernisina spolužačka Teré zeptala, jestli to může zopakovat. Jakmile ale promluvila, učitel ji přerušil a sdělil jí, že dotazy může pokládat až na konci hodiny.

V dívce (vlastně ve všech studentech ve třídě) se začala vařit krev. Tuto situaci ještě vyostřil Reno, když přišel zničehonic před katedru a zařval učiteli do ucha: „Můžete to prosím zopakovat?“

Učitel nadskočil a s klidným výrazem odvětil: „Nevěděl jsem, že vás tolik zajímá genetika rostlin. Pokud budete chtít, můžete chodit na biologické semináře. Jsou sice až pro vyšší ročníky, ale vzhledem k tomu, že jsou až odpoledne, tak bychom u vás mohli udělat výjimku a vy byste je stíhal.“ Jakmile to dořekl, zopakoval to, co na začátku zmínil o genetice rostlin a pokračoval ve výkladu.

Bezradný Reno už jen zahuhňal: „Promiňte. Ale ptal jsem se na ty srovnávací testy. A tu nabídku, tu budu muset odmítnout.“ A zamířil zpátky do lavice.

Učitel se na něj zle podíval a sdělil mu, že není hloupý a že pochopil, že nemluví o genetice rostlin, nýbrž o srovnávacích testech. „Někdo tak tupý a nevychovaný jako Vy se nemůže zajímat o něco tak krásného a nevinného, jako jsou rostliny.“ doplnil ještě na závěr.

Po chvíli napjatého ticha přece jen svolil. „No dobrá. Tak zpátky k těm testům. Zítra ráno se dostavte do učebny číslo 17. V osm hodin začne testování. Skládá se ze 17 otázek, na jejichž zodpovězení budete mít 17 minut. Více vědět nepotřebujete. 17 nejúspěšnějších z vás se pak dozví víc. Stačí?“ zeptal se s tvrdým výrazem, který jasně říkal, že zápornou odpověď nepřijímá.

Jelikož byla tato hodina poslední, kterou ten den měli, vydali se na oběd. Právě ve chvíli, když šla Ernis se svým táckem ke stolu, bylo 13:17. „Ajaj,“ to bylo to poslední, co si pomyslela, než začala její vize.

- - -

Modrooká žena držící ve svém náručí malé dítě. Muž s naštvaným výrazem a zatnutými zuby. Hádka.

„Co s ním chceš jako dělat? Vždyť je to naše dítě!“ spustila ostře žena. „Já nevím. Fakt nevím. Ale byla to chyba. Vždyť ty jsi Romarínka a já jsem...“ „Ty jsi muž, kterého miluji,“ přerušila ho hlasitě žena.

Dítě se rozplakalo. Matka s ním kolébala ze strany na stranu a čekala, dokud se dítě neutiší. Poté jej položila do postýlky a otočila se zpátky na muže, který chtěl promluvit. Přiložila ukazováček na své rty. „Pssst!“ Muži se zablýsklo v zelených očích. Pochopil.

O poznání tišeji spustil: „Jsem Grábl! Grábl! Chápeš? A ty jsi Romarínka. To nejde. Prostě nejde.“ „Jak myslíš. Pokud je to pro tebe tak důležité...Řekni mi ale tohle. Miluješ mě?“

Věděla, co odpoví, ale potřebovala si to ověřit. „Ano. Tebe. I jeho,“ řekl smutně a ukázal na dítě. Měla pravdu. „A proč teda?“ zeptala se, i když znala odpověď. „Jsem Grábl. A ty jsi Romarínka.“ Opět měla pravdu.

- - -

Otevřela oči a rozhlédla se, aby zjistila, kde je. Stála uprostřed jídelny s táckem v ruce. Všichni ostatní už vypadli ze svého obvyklého „sedmnáctkového“ transu a zírali na ni.

Podívala se na své hodinky a zjistila, že je právě 13:18. To byla mimo jen minutu? Ale čas se v tu chvíli na hodinkách přehoupl na 13:19. Dobře, tak dvě minuty. To je ještě v pohodě.

„Nechcete zírat někam jinam?“ vypálila na své obecenstvo. „Jinde nestojí pěkná holka s táckem v ruce a nezírá do prázdna. Jsi to nejzajímavější, co tu je,“ řekl jí jeden ze školních frajírků a pokrčil rameny, jako že on za nic nemůže.

„Pokud tě tak zaujme to, že se jedna holka zamyslí uprostřed místnosti, tak máš fakt nudný život. Nezávidím ti,“ sdělila mu suše Ernis. „Určitě myslela na mě!“ zvolal chlapec přes celou jídelnu.

Ernis se snažila zůstat v klidu a nevybuchnout, ale moc dobře to nešlo. Zavřela proto oči s cílem se uklidnit. To zpozoroval ten otravný mizera a pronesl: „Vidíte? Už zase na mě myslí!“ Pak změnil adresáta a rádobý svůdným hlasem pokračoval: „No tak, kočička, neskrývej své pocity. Víím, že mě žereš. Tak co, nezajdem někam?“

Neskrývej své pocity? Přestala je skrývat. Vyrázila k chlapci, postavila se kousek před něj a medovým hláskem mu řekla: „Neboj, už je skrývat nebudu.“ Chlapec se jen namyšleně ušklíbl a prohodil k ostatním: „Vidíte? Žere mě.“

Jakmile to dořekl, přistála mu na tváři obrovská facka. Nečekal ji. Ani to, že by mu tak velkou facku mohla dát dívka. Postavil se a napřáhl se k odvetě. Zastavila ho však čísi ruka. „To se dělá? Mlátit holky?“ zeptal se jej Reno a zakroutil mu rukou tak, až skučel bolestí.

„Zapamatuj si, že holky se nemlátí,“ zopakoval mu Reno a zesílil stisk. „Ale ona mi dala facku první,“ stěžoval si. „Tak zaprvé, k holkám se chovej slušně a nechovej se, jako by ti ony i celý svět patřil. Kdyby ses tak nechoval, facku by ti nedala. Měla na ni nárok. Zadruhé, holky se nemlátí. Rozumíš? Nemlátí!“ zdůraznil ještě jednou Reno a povolil stisk.

„Tos nemusel,“ řekla mu Ernis. „Nemusel? Já tak moc chtěl, až jsem musel,“ pousmál se. „Tak pojďme k Frédovi. Řekneš nám aspoň, o čem byla vize tentokrát.“ „Dobře. A díky.“ „Neděkuj. Neměl jsem na výběr. Nešlo to jinak. Bylo to ode mě skoro i sobecké.“ „Sobecké?“ pomyslela si jen Ernis podiveně, když se blížila ke stolu svého kamaráda Fréda.

Ten nejprve pronesl pochvalnou poznámku směrem k Renovi a pak začal vyzvídat. Ernis jim proto oběma popsala svou poslední vizi. Jakmile to dořekla, oba se na sebe s nechápavými pohledy podívali. „Nedává to smysl.“ „Jako obvykle,“ doplnil svého kamaráda Frédo.

Během oběda střídavě diskutovali na „téma“ vize a střídavě napichovali jídlo na vidličky a vkládali do úst. Jestli na něco přišli? Ne. Byli stejně bezradní jako vždycky. Nedávalo jim to smysl. Stejně jako vždycky.

Po zbytek dne nedělali nic moc zajímavého. Domluvili se s Ernisiným sousedem, že mu zítra posečou trávník – výměnou za výborné čokoládové sušenky a povídání si se starým mužem.

Dále si ještě procházeli učivo, na které mohly být položeny otázky ve srovnávacích testech. Přípravovali se doopravdy důkladně (celé odpoledne), protože testování bylo důležité a mohlo jim v budoucnu napomoci k přijetí na vysokou školu nebo při shánění práce. Daly se tak relativně snadno získat plusové body, které později rozhodnou mezi úspěchem a neúspěchem. Jedno ztracené odpoledne za to stálo.

Z klidného a pokojného spánku ji vyrušil až nesnesitelný rachot. Natáhla svou ruku, aby budík zaklapla, ale otravný zvuk se ozýval stále. Podívala se na budík a zděsila se. Hodiny ukazovaly 7 :38. A ten zvuk, jak si hned uvědomila, nezpůsobil budík, ale její přátelé, kteří na ni zvonili, aby už šla.

Rychlostí blesku vyskočila z postele a začala na sebe házet oblečení. Pročísala si rukou vlasy, dala žvýkačku do pusy (místo zubní pasty) a popadla rohlík do ruky. Vzala ještě tašku s věcmi a vyrázila.

„Ernis, dohodli jsme se, že se tam sejdem o půl...“ „Já vím. Zaspala jsem. Sorry,“ přerušila smršť výtek, která se na ni začala valit. „Pojďme, ať to stihnem. Vynadáme jí později,“ rozkázal ještě Reno.

Celou dobu buď běželi, nebo šli rychlou chůzí. Do učebny číslo 17, kde se testování konalo, dorazili za dvě minuty osm. Všichni jejich spolužáci už tam byli. Také učitel už tam byl. Po jejich příchodu si všichni oddechli.

Testování začínalo přesně v 8:00 a na nikoho se nebraly žádné ohledy. Kdo by přišel pozdě, měl by na odpovídání méně času. To je naštěstí nepotkalo.

Během cesty už Ernis stihla sníst svůj rohlík (snídani). Proto se jen napila a vydýchala. Už byla připravená. Dokonce i začala vnímat, co učitel říká.

„Před sebou máte zadání. Své odpovědi pište do volných řádků pod každou otázkou. Je jich 17 a máte na ně 17 minut. Jakmile bude 8:17 a svět se zastaví, váš čas vypršel. Hodně štěstí. Otočte papíry a můžete začít.“

Všichni jako na povel (vlastně to na povel bylo) otočili papíry a začali psát. Hned první otázka Ernis překvapila. Vůbec nesouvisela s ničím, co ve škole probírali. Když se podívala na ostatní otázky, zjistila, že s výukou nesouvisí snad žádná. Měla málo času, tak ho nehodlala ztrácet ještě víc a vrhla se na odpovídání.

1 .Představ si, že jsi jedním z vůdců. Řešil bys spory mírovým, nebo vojenským způsobem?

Každá situace je jiná. Někde stačí pouze diplomacie a jinde je potřeba i vojenských sil. Snažila bych se to řešit diplomaticky, a pokud by to nešlo, tak i vojensky.

2 .Jsi vůdce a proti státu stojí skupina povstalců, kteří bouří lid proti současnému vedení. Co uděláš?

Zkusila bych se dohodnout na schůzce, kde bych se s nimi pobavila a vyslechla jejich názory. Ty, s kterými bych souhlasila nebo by se mi zdály nejpřijatelnější, bych se po dohodě s povstalcí, že ukončí své snahy, pokusila prosadit. Pokud by se s nimi nešlo dohodnout a dělali by nezákonné věci, řešila bych to vojensky.

3 . Byl jednou jeden člověk, který měl 124 svateb, a přesto se ani jednou nerozvedl. Jak je to možné?

Byl to kněz.

4 .Doplň číslo do číselné řady: 2 6 3 9 6 18 15 45 ?

42

5 . Jaká je tvá největší slabina?

Občas mám problém poslouchat rozkazy. Když si myslím, že je můj názor ten správný, tak se těžce smírám, že musím poslouchat rozkazy od někoho, jehož názor je jiný a já s ním nesouhlasím.

6 . Jaká je tvá největší přednost?

Cílevědomost a vytrvalost. Když něco chci, kousnu se a jdu si za tím.

7 . Čeho se nejvíc bojíš? A popravdě!

Bojím, že se špatně rozhodnu a mé rozhodnutí poškodí ostatní. Taky se bojím, že někomu nevědomky ublížím svými špatně zvolenými slovy.

8 . Co si myslíš o politice „cukru a biče“?

Vím, že byla úspěšná, ale přijde mi lepší demokracie. Pokud se s ní teda zachází opatrně. Protože dát všem moc a nechat rozhodovat i neoborníky a hloupé lidi o důležitých a odborných věcech, taky není řešení.

9 . Pokud bys měl jít na mučení a na jistou smrt ty, nebo tvá rodina a tví přátelé, koho bys vybral? Toto rozhodnutí by bylo pouze na tobě. Uvědom si, že poznáme, pokud kdykoliv během testování zalžeš, tak odpovídej pravdivě. Neříkej to, co chceme slyšet my.

Šla bych já.

10. Souhlasíš s větou: „Upřímnost nadevše.“?

Skoro vždy je upřímnost tím správným řešením. Ale někdy je lepší lež. Třeba když malé dítě nakreslí „patlanici“. Řeknete mu, že to je hezké a že je šikulka. Takže ne. Nesouhlasím.

11. Je lepší zvítězit s podvodem, nebo prohrát se ctí?

Prohrát se ctí.

12. Máš přátele, kterým můžeš bezmezně věřit a oni můžou věřit tobě?

Ano.

13. Nikdo ho nikdy neviděl, a přesto je často kolem nás. Někteří jej milují, někteří jej nenávidí, a když vyslovíš jeho jméno, tak ho zabiješ. Co je to?

Ticho

14. Které slovo nepatří mezi ostatní? Proč? Pondělí, víkend, sobota, prázdniny, týden, škola
Škola. Nevyjadřuje časové období.

15. Kolik času ti zbývá do konce testu?

2 minuty.

16. Co říkáš na to, že máš ještě (už jen) tolik času?

Blbé. Ale mohlo to být horší.

17. Proč bys zrovna ty měl být ten úspěšný? Proč pomýšlíš na vyšší pozice?

Na vyšší pozice nepomýšlím. Teď chci být jen co nejlepší v testování, abych z toho pak mohla těžit a získala práci, která by mě bavila, šla by mi a byla by prospěšná pro společnost. Myslím jen na současnost. Uvidím, co přinese budoucnost.

Těmito slovy testování ukončila. Bylo již 8:17 a čas na odpovídání v rámci srovnávacích testů vypršel. Všichni ztuhli a začalo pro ně 17 sekund v transu.

- - -

Vysoký černovlasý muž s bouřkově šedýma očima stál vedle svých tří společníků a čekal, co řeknou na jeho příchod. Nebyl tady vítán. Věděl to. Ale musel tady být. Pro dobro všech.

Podíval se nejprve na modrookou vůdkyni. Nereagovala, a tak přesunul svůj pohled na dalšího vůdce. Ani v jeho hnědých očích nenalezl odpověď. Zkusil to ještě u posledního člena této schůze.

Podíval se do jeho výrazných zelených očí a čekal na odpověď. Muž nejprve jen zvolna zavrtěl hlavou, ale pak ještě dodal: „Nejsi tady vítán Jerome.“

„Možná že nejsem, ale pro vyřešení tohoto sporu jsem důležitý. Uvědomte si, že se jedná o všechny rasy. Kdo jiný než já je vhodný, aby se podílel na takovém rozhodnutí? Jsem nejméně nestranný z nás všech. A také někoho zastupuji. Nemyslete si, že jen vy jste ti „velcí vůdci“. Mí lidé nejvíce usilují o mír, ne o moc. O to jde. Nevražděte se! Nevražděte nás! Zkusme se nějak dohodnout, vyřešit to v míru...“

„Mlč! A vypadni! To je všechno, co se po tobě chce. V této hře nemáš větší roli. Smiř se s tím a neotravuj nás. Pracujeme.“ sdělil mu důrazně muž.

„Můj otec byl Grábl a matka Průzduška. Ty jsi taky Grábl, že? Uvědom si, že i mezi mými lidmi jsou poloviční Gráblové. Vy všichni si to uvědomte! Jsou tam i poloviční Romaríni a Průzduši. Všichni jsme lidi, tak neválceme a nezabíjejme se!“

„Říkáš, že všichni jsme lidi?“ tázala se jej žena. Přikývl. „Všichni možná lidi jsme. Ale někteří z nás, třeba míšenci, si ani nezaslouží žít. Jsou méněcenní. Neplnohodnotní. Nejsou to skoro ani lidi. Jsou to jen omyly,“ dodala ještě žena a vrhla po něm pohrdavě dýku. Ta se zabodla do jeho těla a muž se zhroutil bezvládně k zemi. „Odneste to někdo!“ zařvala a ukázala při tom na mrtvého muže. „Ať můžeme pokračovat.“

- - -

Probrala se ze své vize a spatřila Rena, jak se na ni starostlivě dívá. „V pohodě?“ tázal se jí šeptem. „Jo. Dobrý. Pak vám to řeknu,“ Oba chlapci přikývli a dál se soustředili na učitelova slova.

„Testy teď budou předány na vyhodnocení. Výsledky se dozvíte, pokud možno co nejdříve. Do dvou týdnů by ale už být měly. Poté budete pozváni k Velkému soudu, kde si na každého z vás vyčlení chvíli a řeknou vám jak výsledky, tak důvody jejich rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že jste podstoupili srovnávací testy, bude to pro dnešek vše. Zítra se dostavte normálně do výuky. Na shledanou,“ rozloučil se a odešel.

„Tak co? Co jste tam napsali? A co ta vize, Ernis?“ zjišťoval hned Frédo. „Nejdřív nám řekni o té vizi, pak probereme testy,“ poručil Reno.

„Počkej. Zpomal trochu. Chápu správně, že to byla schůze tří lidí, kteří někoho zastupovali, a pak tam přišel ten muž, Jerome, a chtěl se k nim přidat, ale oni odmítli a zabili ho?“ ujišťoval se Reno potom, co jim Ernis převyprávěla svojí vizi.

„Ale je důležité, že se tam mluvilo o nějakých skupinách. Gráblové, Průzduši a Romaríni. A Jerome, ten asi zastupoval lidi, co nepatřili ani do jedné z těch skupin. Říkala ta ženská, že jsou míšenci?“ tázal se Frédo.

„Jo. A prý jsou méněcenní a nejsou to ani lidi. Takhle to vnímali všichni kromě Jeroma. A když nechtěl odejít a chtěl zajistit mír, tak ho zabili. Chápete to?“ „Ne,“ odpověděli jednohlasně chlapci.

Poté, co ještě dlouhou chvíli probírali Ernisiny vize, změnili téma a začali se bavit o srovnávacích testech.

„Celý včerejšek jsme se učili, zabili jsme část svého života a obětovali ji škole. A oni, oni se opováží tam nedat ani jednu otázku na školní věc,“ vztekal se Reno. „No, jednu takovou otázku tam dali,“ pousmál se Frédo. „Ptali se na tvůj názor k politice „cukru a biče“. Kdybys nevěděl, co to je, nemohl bys odpovědět.“

„Ghrrr,“ zareagoval zavrčením jeho přítel. „Věděls to, ne?“ „Ale jo, věděl,“ odpověděl Frédovi stále podrážděný Reno. „Tak vidíš. Aspoň k něčemu to bylo.“

„Stihli jste všechno?“ tázal se svých přátel o trochu klidnější Reno. „Jo,“ odpověděl mu dvojhlas. „Ale stihla jsem to tak tak. Když jsem dopsala odpověď na poslední otázku, byl konec,“ přiznala dívka. „Já jsem právě tu poslední otázku nestihl dokončit. Bojím se, jak dopadnu, když nemám všechno,“ svěřoval se tmavovlasý chlapec.

„Neboj. Určitě bude více lidí, kteří to nestihli. A stejně půjde hlavně o to, kdo to bude mít správně,“ uklidňoval ho Frédo.

„Správně? Četl sis vůbec ty otázky? Vždyť tam nešlo odpovědět správně a špatně. Ty otázky byly nastavené tak, abychom jim řekli, jací jsme, jak řešíme problémy a jaké máme názory. Jde o to, koho hledají. Jaké typy lidí. Nejde o to, co je správně a co špatně.“ „Ernis, vždyť...“ „Je to tak a ty to víš. Tak si nenalhávej, že ne,“ obořila se na Fréda dívka.

Nebyl by to Reno, kdyby se také nezapojil do debaty: „Když někdo položí takové otázky, jaké oni položili, tak ho nezajímá, kolik toho umíš, jestli víš, z čeho se skládá jaký šutr, ale to, co uděláš. Chtějí vědět, koho si vyberou. A vyberou si jen toho, kdo jim sedí do škatulky. Toho, koho by mohli ovládat? Toho, kdo splní, co se jim řekne? Nebo toho, kdo má vlastní hlavu? To nevíme. Ale vybírají si. To víme. Tak se nesnaž říkat, že šlo odpovědět dobře a špatně. Dobře a špatně lze odpovědět, když existuje jednoznačná odpověď. Ta tu ale nebyla. Šlo jen to, co chtějí a co nechtějí. Ani dobře, ani špatně. Vybírají si podle toho, co chtějí. Chápeš?“

„Prrr! Prrr! Uklidněte se lidi. Jen jsem řekl, že jde o to, kdo to má správně,“ povzdechl si jejich přítel. Byl to takový „klidás“, který vždycky musel tišit ty dva rozzuřené býky, kteří si

říkali lidi. Když u nich vzplanuly emoce, dalo se je jen těžko zastavit. A v tomto případě (stejně jako v mnoha dalších), to bylo naprosto zbytečné.

„Já jsem tím chtěl říct, že nejde o to, jestli to máte všechno, ale jestli jste odpověděli tak, jak chtějí. A to je pro ně správně,“ volil opatrně slova. „Dobře, dobře. My to bereme. Ale teď už bychom měli jít k Fildovi.“

„Reno!“ napomenula ho Ernis, „Neříkej mému sousedovi Filda! Je mu už přes osmdesát.“ „Jmenuje se Jan Filip Evžen Karel Jáchym... A příjmení už fakt nevím. Jak mu mám teda říkat? Honzíčku, Filípku, Evženičku, Karlíčku, Jáchymíčku?“

„Stačilo by pane nebo pane sousede,“ řekl muž, který se zčistajasna zjevil před překvapenou trojicí kamarádů.

Jakmile Reno staříka spatřil, zbledl. „Já, já...“ spustil. „To je v pořádku, Reno. Víím, že sis dělal srandu. Však se známe. Víš, jak mi máš říkat,“ uklidnil ho soused. „Dobře. Filipe. Omlouvám se,“ kál se chlapec. „To je v pořádku,“ ujistil ho ještě jednou stařík.

„Pokud teď nemáte nic na práci, půjdeme? Čeká na vás trávník, Bertík na venčení a čokoládové sušenky.“ „Čokoládové sušenky?“ povzdychl si zasněně Reno. „Myslím, že půjdeme,“ řekla Ernis s pohledem upřeným na svého stále ještě zasněného kamaráda.

Jakmile dorazili k sousedovi, pustili se do sečení zahrady. Pak vyvenčili sousedova psa Bertíka a s toužebnými pohledy zamířili do Filipovy kuchyně, kde nabízel podle Renových slov „ty nejlepší sušenky pod sluncem... Promiň, mamí.“

„Tak co, sousede, jak jde život?“ zahuhňal Frédo s pusou plnou sušenek. „Chlapče, to je složitější otázka, než se zdá,“ odpověděl mu zachmuřeně Filip. „Proč? Co se děje, Filipe?“

„Poslední dobou mám pocit, že můj život by měl mít něco navíc. Přejde mi, že bych měl mít důležitější roli, že bych měl něco vykonat, nějak se zapsat lidem do paměti. Přejde mi, že bych měl být něco víc, než jsem teď. Už jsem ale starý na to, abych něco vyvedl a udělal něco důležitého. A tak jsem se díval do minulosti, jestli jsem něco důležitého neudělal. Procházel jsem si každou svou vzpomínku, ale nic jsem nenašel. Nic, co by se mělo zapsat do historie. Ale stále mám pocit, že jsem něčím výjimečný, že jsem něco důležitého udělal, nebo teprve udělám.“

Po jeho slovech nastalo dlouhé ticho. Prolomila ho až Ernis: „To je zajímavé. A jste si jistý, že vás nic nenapadá? Žádná vzpomínka?“ „Ne. Nic,“ odpověděl jí suše stařík.

„Ale sousede, nic si z toho nedělejte! Vždyť něco velkého vykoná jen pár lidí. A oni jsou v neustálém obležení foťáků. Nebo na ně rovnou někdo spáchá atentát. To vy jste dopadl ještě dobře. Žijete šťastný život,“ uklidňoval Filipa Frédo.

Při slovech „šťastný život“ se muž jen tak nepatrně ušklíbl a na moment mu zmizela ona pomyslná jiskra v oku. Ernis si toho sice všimla, ale neupozorňovala na to. Nechtěla ještě více zhoršovat už tak ponurou atmosféru. Místo toho to přešla a pokračovala, jako by se nic nestalo. „Jak jste vlastně přišel k Bertíkovi?“

V dalších minutách jim Filip vyprávěl poutavou historku o tom, jak zachránil malé štěňátko a hledal mu pány. Žádné však nenašel, a tak si chlupáče nechal.

Atmosféra se opět uvolnila, možná i proto si všichni povídali ještě další půl hodinu. Poté od souseda odešli a vydali se domů.

- - -

Viděla záda mladého muže, ba i chlapce, který sedí za pracovním stolem a přehrabuje se v hromadě papírů. „Musí to tu být! Prostě musí! Musí to jít!“ rozhněval se muž po chvíli přehrabování.

Po náhlém návalu vzteku odhodil hroudu ze stolu našťvaně na zem a vytáhl si nový papír, na který svým škrabopisem začal psát všelijaké výpočty a vzorce.

Po chvíli psaní a škrtní papír zmuchlal do kuličky a hodil na zem. „Proč to nejde? Co dělám špatně? Co sakra dělám špatně?“ zařval přes celou místnost se zoufalstvím v hlase.

- - -

Ernis otevřela oči a podívala se na své spoláčníky. Byli ještě mimo. To znamenalo jedině. Její vize trvala výjimečně krátce. Méně než 17 sekund. Zamyslela se na chvíli, jak vypadaly její dnešní vize. Nebyly nijak zvlášť zajímavé. Akorát ta poslední.

Podobné vize, jako byla tato, už měla. Ten samý muž (chlapec) seděl za stolem a psal na papír všelijaké výpočty a vzorečky. Pokaždé, když ho ve své vizi viděla, dělal totéž. Pokaždé něco počítal. A pokaždé nebyl úspěšný. Ještě nikdy ho neviděla, že by se radoval z úspěchu. Pokaždé pouze zmuchlal papír do kuličky a odhodil ho vztekle na zem.

Následující dva týdny se toho moc zajímavého nedělo. Škola. Vize. Soused a jeho sušenky. Školní povinnosti. Vzájemné popichování. Zábava.

A hlavně nervozita. Ta byla patrná na všech studentech, kteří tento rok absolvovali srovnávací testy. Pokaždé byli sedmnáctiletí studenti nervózní. Výsledek testu jim mohl pomoci při shánění práce. Každý chtěl uspět. Snadnější získání práce nebylo jediným motivačním prvem. Dalším byla třeba prestiž. Nebo jen obyčejná touha uspět. A tu měli všichni. Dokonce i Ernis a její přátelé.

Tato muka ale už měla brzo skončit. Možná ještě dřív, než někteří doufali. Právě dnes byli totiž pozváni k Velkému soudu, aby se dozvěděli výsledek svého testu.

„Já jsem tak nervózní. Vždyť jsem ani neodpověděl na všechny otázky,“ postěžoval si Reno a rozvalil se na gauč v čekárně. (Tak říkali místnosti, kde lidé vždy čekali, než přišli na řadu a mohli vstoupit do soudní síně.) „Stejně to už neovlivníš. Můžeš jenom čekat...“

Jakmile to Frédo dořekl, otevřely se dveře soudní síně a vykoukl z nich jejich učitel. „Reno, jsi na řadě,“ řekl jen.

„Tak to jsi nemusel čekat dlouho,“ podotkl Frédo, když Reno odešel a v čekárně zbyl už jenom on a Ernis. Všichni jejich spolužáci už byli předvoláni před nimi a znali své výsledky. Bohužel (nebo snad bohudík?) jim je neřekli. A to proto, že ze soudní síně vycházeli jinudy, než tam vcházeli.

S každou další sekundou, kterou čekali, se zvětšoval jejich neklid a nervozita. Za chvíli si už oba neklidně podupávali nohou a doufali, že už se dveře otevrou a bude předvolán další z nich.

Jejich přání se však stále neplnilo. Čas plynul a oni se začínali pomalu, ale jistě nudit. Z neklidného podupávání nohou se stala melodie a z nervózního a zrychleného dýchání zpěv.

Během jejich hudební kreace ale přišel učitel a poslal jednoho z nich dovnitř. Ernis se bála, aby to nebyla ona, kdo zůstane. Osud ji ale zklamal, a tak učitel vyřkl Frédovo jméno.

Zbývala už jen ona. Čekala sama. Čekala dlouho. Vteřiny se jí zdály jako minuty. Bála se. Nevěděla, co od toho čekat. Jak bude vypadat Velký soud? Co jí řeknou? Uspěje?

„Ernis, jsi na řadě,“ vyrušil ji učitel z myšlenek a nechal její otázky nezodpovězené. Nebylo ale třeba nad nimi již bádát. Odpovědi se stejně dozví za chvíli.

Učitel otevřel dveře a jí se naskytl pohled na soudní síň a na Velký soud. Soudní síň byla velká a prostorná místnost, které vévodily čtyři židle spolu s podlouhlým stolem, který se před nimi nacházel. Celá síň působila tak dominantně, až to Ernis překvapilo a ona zůstala na moment stát uprostřed místnosti s otevřenou pusou.

Brzy se ale vzpamatovala a uvědomila si, proč tady je, a také se podle toho začala chovat. „Dobrý den, Velký soude,“ pozdravila všechny muže a jednu ženu, kteří okupovali ony velké židle a měli rozhodnout o jejím osudu. No, měli rozhodnout. Vlastně už o něm rozhodli.

„Dobrý den. Jistě víš, proč tady jsi, že ano?“ tázal se jí jeden z mužů. Přikývla. „Výsledky tvého testu byly uspokojivé. Z tvých odpovědí bylo jasné, že vždy přemýšlíš nad všemi možnostmi a snažíš se pak vybrat tu nejlepší. Ne tu nejjednodušší, ale tu, o které si myslíš, že je nejlepší. A to je pro nás důležité.“ Po těchto slovech se Ernis usmála. Zatím to vypadalo dobře.

„Ale ne všechno bylo podle našich představ. To, že se moc neřídíš rozkazy? To bys měla. Ale už jen to, že ses přiznala a napsala to, tě šlechtí a vypovídá o tom, že se snažíš vše řešit pravdivě a upřímně. Dalším kladným bodem ve tvém testu bylo to, že jsi ho stihla v časovém limitu a že jsi byla schopná odpovídat správně i na logické otázky.“

Opět začala ve své hlavě jásat a tancovat. Vypadalo to stále lépe a lépe. Něco jí sice vytkl, ale pozitiva převažovala. „Naše rozhodnutí je takové, že patříš mezi 17 nejlepších řešitelů a budeš docházet spolu s dalšími 16 studenty na odborné semináře.“

Pokud se předtím radovala, tak teď doslova přetékala pozitivní energií a bublala v ní radost z úspěchu.

„Kdy?“ zeptala se. „Každé úterý a čtvrtek od šesti do té doby, než učitel uzná za vhodné skončit.“ „Kde?“ „Ve vzdělávacím centru. Tyto semináře se tam konají každoročně. A ty, ty máš to štěstí a talent, že se jich budeš účastnit. Tak si toho važ. Budeš jedna z mála.“

„Budu. A děkuju,“ odpověděla jim klidně, ačkoli neměla daleko k nadšenému výskotu. Zatím se jí ale dařilo držet své emoce pod kontrolou. „Dobrá. To je všechno. Děkuji, že jsi přišla. Můžeš odejít,“ sdělil jí a ukázal rukou na nedaleké dveře.

Vyšla ze soudní síně, propletla se sítí chodeb a vyšla z budovy. Venku na ni, jak ostatně předpokládala, čekali její přátelé. Oba měli na tvářích nečitelné výrazy. Nešlo z nich vyčíst, jestli uspěli, či ne.

To Ernis, ta na tom byla jinak. Kdokoliv, kdo se na ni podíval, musel poznat, že je šťastná a raduje se ze svého úspěchu. Poznali to i kluci. Aniž by jim něco řekla, začali jí gratulovat a říkat, že si to zasloužila a že jí to přáli.

„Jak vy to děláte? Vždycky poznáte, jak se cítím.“ „Ale Ernis, to, že jsi uspěla, by nepoznal snad jen slepec. Možná ani to ne,“ pousmál se Reno a ukázal rukou na skleněnou výlohu obchodu, aby se podívala, jak nadšeně vypadá. „Asi máš pravdu,“ uznala Ernis poté, co spatřila svůj úsměv od ucha k uchu a rozzářené oči.

„A co vy, jak jste dopadli?“ tázala se jich dívka. „No, víš...“ posmutněl Reno. „Jestli chceš, tak já jí to řeknu,“ přispěchal svému příteli na pomoc Frédo. „Dobře.“ „My, my, my jsme...“ trápil se i Frédo.

„Co? Neuspěli jste?“ „My ze svých výsledků prostě nejsme tak nadšení jako ty. To je všechno,“ vyklopil konečně Reno a sklopil oči k zemi.

„Ale vždyť jste chtěli uspět stejně jako já,“ zamyslela se Ernis, „znamená to, že jste neuspěli?“ „Nejsme ta nadšení jako ty,“ opakoval znovu Reno.

„Je mi to líto. Víím, co to pro vás znamenalo,“ řekla Ernis a objala oba chlapce. Nejprve Rena, potom i Fréda. Hezky jednoho po druhém.

Tato objetí se jí ale nezdála stejná jako obvykle. Ne, že by se objímali každý den a každou minutu, ale jejich předchozí objetí byla jiná. Byla v nich jiná energie. Předtím se jí to zdálo takové upřímnější a přátelštější. Ale tentokrát se objímala spíše z povinnosti k přátelům. Aby je utěšila. Přišlo jí, že jiná objetí si užívaly obě dvě strany. Kdežto teď si to užívali jen chlapci. Ona ne. Reno si to užíval natolik, že se usmíval ještě potom, co on s objímáním skončil a na řadu přišel Frédo. Po chvíli se jeho úsměv přeměnil v smích. Veselý hlasitý smích. A nesmál se jenom on, ale i Frédo. A to Ernis zmátlo. Proč se proboha smáli? Její vnitřní zmatení bylo asi znát i na povrchu. Reno jí totiž během záchvatů smíchu sdělil, že si z ní oba dělali celou dobu srandu a že byli úspěšní. Byli vybráni mezi 17 nejlepších a měli se účastnit odborných seminářů. Všichni tři.

„Promiň, Frédo. Já jsem to už nevydržel,“ omluvil se chlapec, „A ty taky promiň, Ernis. Byla to dobrá příležitost. Nešlo ji nevyužít.“ „To je v pořádku. Udělala bych asi to samé,“ usmála se dívka.

„A ještě jedna věc, co bys měla vědět.“ „Co? Přiznáš se teď, že jsi gay?“ rýpla si do Rena Ernis. „Ne. To vůbec. Myslíš si o mně snad tohle?“ „Ty, takový svůdník...“ rozesmála se Ernis. „No, mohl by být gay, ještě neměl holku,“ rýpnul si Frédo.

„To ty taky ne,“ odvětil Reno. „To sice ne, ale na mě se nelepí půlka školy.“ „Lepí,“ oponovali naráz Ernis s Renem a rozesmáli se. „Když myslíte...“

„Reno? A proč jsi vlastně ještě neměl holku?“ tázala se chlapce Ernis. „Nevím. Prostě čekám, až to přijde. Nechci s někým chodit, jen abych nebyl sám. Když už s někým být, tak s někým, kdo za to stojí. Ještě jsem nenašel takovou, která by chtěla mě...“ „Hmmm,“ zakuckali se jeho přátelé.

„Která by chtěla mě a já chtěl ji. Nenašel jsem nikoho, kdo by se mnou chtěl být proto, jaký jsem, a ne proto, jak vypadám. O to totiž jde. Ne o to, jak kdo vypadá, ale jaký je uvnitř.“

„To bylo hezké, Reno.“ „Ještě jsem neskončil. Když už chcete, abych to řekl, nechte mě to říct celé.“ „Dobře. Povídej.“

„Nejde mi o to, aby byla krásná, ale aby byla sama sebou. Abych se s ní nenudil a bylo mi s ní dobře. Mám za to, že aby se lidi milovali a vydrželo jim to, tak si musí v první řadě rozumět jako přátelé. Jinak jim to nevydrží. Hormony zmizí, krása časem taky. Ale to je mi jedno. Já chci někoho, s kým si budu fakt rozumět. Tak jako s tebou Frédo...A s Ernis.“ Na moment se odmlčel. „A nejsem gay. Fakt ne. Mám rád holky. Líbí se mi. Nesnesu, když se k nim někdo chová nepěkně.“

„Páni. Kdybys tohle řekl holkám ve třídě, roztály by blahem,“ vysekla mu poklonu Ernis. „Nechci někoho, kdo mě bezmezně obdivuje a taje.“

„A co ty Frédo? Proč jsi ještě neměl holku?“ Po jejích slovech zavládlo krátké ticho. Frédo přemýšlel, co říct, a jeho přátelé napjatě čekali na odpověď. „Já... Vidím to podobně

jako Reno. Ale víc k tomu už říct nemůžu. Jeho prohlášení se už nevyrovnám. Akorát bych se ztrapnil.“

„Neztrapnil. Ty máš pořád tak malé sebevědomí. Vždyť po tobě pálí půlka školy. Jsi super kluk. Jsi spolehlivý, je s tebou zábava...“

- - -

Zase viděla toho muže. Opět něco počítal. Opět byl naštvaný, když se mu to nedařilo. Věděl, jak moc je to důležité. Jak důležité je uspět. Už to skoro vzdal. Po tolika pokusech... Už pomalu ani nevěřil, že to dokáže. Ale stále tam byl ten červíček, který ho popichoval a nedovolil mu skončit. Aspoň ne neúspěšně.

Stále ho něco hnalo vpřed. „Dokážu to! Pro dobro všech. Dokážu to! Jen já je můžu zachránit,“ motivoval sám sebe.

Zkusil to ještě jednou. Naposledy. Dneska naposledy. I kdyby to nedokázal, nevzdá to. Bude pokračovat do té doby, co si to bude pamatovat. Nezbyvalo mu ale už moc času. Silvestr se blížil. A s ním i konec všech nadějí.

- - -

Bitevní pole. Umírající muži. Zkrvavená těla. Ztracené životy. „A přitom to je úplně zbytečné,“ pomyslel si George, který byl stále oblečený v zelené zbroji.

Viděl umírat své přátele. Někteří stáli na stejné straně jako on, jiní ne. Vyhýbal se tomu, ale i tak se s nimi několikrát setkal. Když tato situace nastala, složil zbraň a nebojoval s nimi. Po čase na to přišli jeho velitelé. Aby dokázal svou loajálnost vůči Gráblům, musel zabít svého přítele. Byl to Průzduš. Nezasloužil si žít. To si aspoň mysleli jeho velitelé.

George byl jiného názoru. Nemohl zabít svého nejlepšího přítele, kterého před něj dovedli jako na porážku. Svázaného a beze zbraně. Kdežto George byl ozbrojený. Dostal pistoli, kterou měl svého přítele zastřelit. Měl. Ale nezastřelil. Nemohl. Nemohl zabít svého nejlepšího přítele. Odmítl to. A byl za to náležitě potrestán. Zavřeli ho do vězení, kde čekal, až tato válka skončí.

Nemohli ho zabít. Byl to jejich muž. Grábl. Ale jeho přítele zabili. A to přímo před ním. Díval se do jeho očí ve chvíli, kdy se mu kulka provrtala do těla. Viděl, jak v něm vyhasíná život. A to jen proto, že byl jiný než oni.

George na něj nikdy nezapomene. Nikdy nezapomene na to, co spolu prožili, ani na to, jak zemřel. Hnědý plášť, který měl na sobě, a život vyhasínající z těch jindy veselých oříškově hnědých očí... Nadosmrti si bude pamatovat, jak vyhasl život jednoho výjimečného muže. A to kvůli naprosté zbytečnosti. Kvůli ní už zemřelo mnoho lidí. A dopláceli na to i ti, kteří chtěli mír. Ti umírali jako první.

Je docela možné, že se k nim již brzy přidá i George. Pokud vyhraje někdo jiný než Gráblové, zabijí ho. Ani Romaríni, ani Průzduši nemají důvod ho nechávat naživu. A když vyhrají Gráblové, zabijí ho za vlastizradu. Za to, že nezabil svého nejlepšího přítele.

Jeho jedinou nadějí je mír. Toužil po něm už od začátku. Neměl ale dostatek odvahy, aby to řekl a přiznal, že nic nemá proti Průzdušům a Romarínům a že Gráblové nejsou ti jediní a nejlepší.

On na to dostatek odvahy neměl. Byl celkem paradox, že teď někoho takového nutně potřeboval. Když by se našel někdo, kdo zařídí mír, přežije.

Naděje stále žila. Byla ale téměř nepatrná. Mír by se rovnal zázraku.

- - -

Probrala se na lavičce v parku. Když usedla, bylo kousek po čtvrt na šest. Naštěstí vyšla dostatečně brzy, protože tato vize, která obsahovala různé Georgeovy myšlenky a vzpomínky, byla celkem dlouhá. Neslušelo by se, kdyby hned na první seminář přišla pozdě.

Byla z toho tak nervózní a nedočkavá zároveň, že vyšla dřív, než musela. Teď si jen děkovala. Kdyby vyšla „tak akorát“, nestihla by to.

Nehodlala ztrácet čas a vyrazila. Za necelou půlhodinu dorazila do vzdělávacího centra. V posluchárně našla tři volná místa vedle sebe a čekala na své přátele. Ti brzy dorazili a usedli vedle ní.

Už bylo 18:00 a do posluchárny vstoupil rovněž jejich učitel, asi čtyřicetiletý sympaticky vyhlížející muž.

„Dobrý den. Jmenuji se John Parklewski a povedu tyto semináře. Budeme se scházet dvakrát týdně. V úterý a ve čtvrtek. Pokaždé v 18 hodin a pokaždé v této učebně. Konec hodiny bude, jakmile doberu látku.

Dávejte prosím pokaždé pozor. Pokud chcete, dělejte si zápisky. Ale nemusíte. Materiál vám žádný neposkytnu. Je jen na vás, jak se s tím vypořádáte. Očekávám od vás ale, že budete v obraze. Nebudete se šprtat zbytečnosti, abyste byli jako učebnice. Očekávám od vás samostatné a kreativní myšlení.

Hodiny se budou odvíjet od toho, jak se v nich budete chovat vy. Spolupracujte, diskutujte, kladte otázky, jiní na ně odpovídejte. Je jen na vás, jaké tyto hodiny budou. Teď už pojďme k učivu.“

Nejprve začali diskutovat, co se jim zdá správné a co špatné ve fungování země. Celá tato diskuze ale byla přerušena 17 sekundami ticha. Aspoň pro většinu lidí. V hlavě jedné studentky se mezitím odehrávalo něco nepopsatelného.

- - -

Opět viděla toho mladého muže. Opět něco počítal. Tentokrát se ale nevztekal. On oslavoval! „Jó!!! Dokázal jsem to! Rozluštil jsem Pravidlo 17! Můžu je zachránit! Nepozabíjejí se! Jóóó!!!!“

Běžně muchlal papíry do kuličky a házel je na zem, běžně ho Ernis viděla pouze zezadu. Tentokrát oslavoval a ona ho viděla čelem. To byly dva hlavní rozdíly.

Ozvalo se zaťukání na dveře. „Dále.“ Do pokoje vstoupila asi pětáctičetiletá žena. „Dokázals to?“ tázala se jej. Přikývl. „Můj syn, můj malý syn to dokázal! Rozluštil Pravidlo 17. A to je mu teprve sedmnáct! Co dokáže ve třiceti? To vymyslí, jak cestovat časem!“ dmula se pýchou chlapcova matka. „Ale mami!“ klidnil ženu chlapec.

Jakmile ho Ernis slyšela znovu promluvit a uviděla jeho tvář, se zděšením si uvědomila, kdo to je.

- - -

Asi to byl hlavní faktor, proč se probrala z vize. Zděšení. Uvědomění si, o koho se jedná, kdo je ten záhadný muž. Když jí to došlo, nemohla tomu uvěřit. Nedávalo jí to smysl. Říkala si, že to nemůže být pravda, že se mylila. Ale ve skrytu duše věděla, že to byl on. Byla si tím jistá.

Díky tomuto prozření nedávala moc pozor. Nebyla aktivní, neúčastnila se debat. Snažila se sice vnímat a zapojovat se, ale moc to nešlo. Šok byl příliš velký.

Po další hodině a další vizi se jí podařilo se z toho trochu vzpamatovat a začít vnímat. Asi to bylo tím, že tato vize byla o něčem úplně jiném a odvedlo to její myšlenky od toho chlapce.

Celá vize probíhala na bitevním poli. Bojovaly proti sobě tři strany. Rozlišit je od sebe šlo snadno. Každá strana měla kabátce či zbroje v jiné barvě. Jedni je měli modré, další hnědé a poslední zelené.

Lidé se vraždili a ubližovali si. Pro Ernis to bylo vážně utrpení. Ale pomohlo jí to, aby se dostala v realitě do obrazu a začala se zapojovat do diskuzí.

V další z debat, která byla o kriminalitě a násilí, se zapojovala hodně aktivně. Měla dokonce dlouhý monolog o tom, jak by se tomu mělo bránit a co dělat, aby takové situace nenastaly. Nechtěla, aby se dělo to, co viděla ve vizích. Celý tenhle seminář byl celkem dlouhý. Trval více než tři hodiny. Skončili až po deváté hodině večerní.

Ernis sice chtěla navštívit onoho (už ne) záhadného chlapce z vize a promluvit si s ním, ale už bylo pozdě. Nebylo by slušné za ním chodit tak pozdě večer. Proto se vydala rovnou domů a modlila se, aby byla noc co nejkratší. Rozhodla se totiž, že za ním zítra zajde a na všechno se ho zeptá.

Celý den se studenti modlili, aby už byl konec školy a oni mohli jít domů. Někteří, například Ernis, ale měli jiné plány. Třeba návštěvu geniálního chlapce, který se už dávno stal mužem a rozluštil jednu nevysvětlitelnou záhadu, která již od nepaměti ovlivňovala a pozastavovala životy milionů lidí.

„Tak co? Máte nějaký plán na odpoledne?“ zeptala se Ernis s nadějí, že chlapci odpoví „ne“ a ona jim navrhne společnou návštěvu vědce. „Jo. Jo. Jsem domluvený s Filipem, že za ním zajdeme,“ odpověděl Reno.

Tak dobrou odpověď Ernis ani nečekala. „Super. Počítá se všemi, nebo jen s tebou?“ „Se všemi. Má zrovna povídací náladu. Potkal jsem ho včera a nedal mi skoro ani jinou možnost než přijít. Nevadí?“

„Ne. Vůbec. Už se těším,“ usmála se šťastně dívka. „Co je s tebou? Křeníš se jak zamilovaná,“ podotkl trefnou poznámku Frédo.

„To je tím, že už vím, kdo je ten vědec z vizí.“ Těmito slovy vyrazila oběma chlapcům dech. Stáli, kulili oči z důlků a ptali se: „Kdo? Kdo?“

„A co když vám řeknu, že vyřešil Pravidlo 17 a že stále žije...“ dráždila je Ernis. „Cože? Tak dlouho nám vize nedávají žádný smysl a ty najednou víš, kdo rozluštil Pravidlo 17?“

„Nechápu. Fakt žije?“ „Jo. Dokonce ho i znáte,“ konstatovala. „Z televize?“ Zavrtěla hlavou. „Z novin?“ Další zavrtění hlavou. „Chceš tím říct, že ho známe osobně?“ tázal se vyjeveně Reno. Tentokrát přikývla.

„Koho bychom mohli znát a on by přišel na něco tak velkého? Taky je mu 17 jako nám... Tak někdo ze třídy? Nějaký kluk...Není to třeba Robert?“ tázal se Frédo po chvílce přemýšlení nahlas.

Tato myšlenka Ernis rozesmála. „Díky, Frédo, fakt díky. Na toho ubožáka jsem si nezapomněla od té doby, co mě ponižoval v jídelně. A ty mi ho teď připomínáš...“

„Když sis na něj od té doby nevzpomněla, znamená to asi, že to není on, že? tázal se nejistě. Opět vyprskla smíchy. „Ne. Fakt ne. On rozhodně ne. Ještě nějaký tip? Reno?“ „Nevím. Nechám se poddat,“ odpověděl chlapec. „Já také,“ souhlasil Frédo.

„Dobře. Tak já vám to povím. Je to...,“ na moment se odmlčela.

„Je to někdo, jehož věk se více než k 17 blíží ke stejnému číslu čtenému z druhé strany. Ten někdo má psa, kterého mu musíme občas venčit... Rád si s námi povídá...“

„Ne! Ne! Ne! Neříkej, že je to ten, kdo myslím, že to je,“ vyjekl zděšeně Reno. Po jeho slovech nastala chvíle ticha, během které oba chlapci zpracovávali všechny informace a blížili se k nevyhnutelnému závěru. „Filda? On? Proč on? Je to on, ne?“ ujišťoval se ještě Frédo.

„Jo. Je to on. Taky tomu nemůžu uvěřit. Ze všech lidí na světě zrovna on... Nechápu to. Taky jsem zmatená a mám spoustu otázek. Právě proto je dobře, že za ním dneska jdeme. Na všechno se ho zeptáme,“ sdělila chlapcům svůj názor Ernis.

„Není divné, že má povídací náladu ve stejný den, kdy s ním potřebujem mluvit i my? Není to moc velká náhoda?“ „Ale Reno, vždyť on má povídací náladu skoro pořád,“ usmála se dívka. „To je pravda,“ souhlasil.

Jakmile utekl i zbytek školního dne (a že utíkal šnečím tempem), zamířili za Filipem. Stáli před domovními dveřmi a přemýšleli, jak se ho na to všechno zeptají. Po krátké debatě došli k tomu, že to stejně nechají svému osudu a že se jen pokusí, aby téma hovoru směřovalo tím správným směrem.

Zazvonili. Filip jim se svou typickou energií osmdesátníka otevřel dveře a uvítal je. „Ahoj. Pojdte dál.“

„Dobrý den. Jak se máte? Něco nového?“ tázal se jej hned Reno.

„U mě ne. Jsem už starý člověk. Můj život je nudný a nezajímavý. Nic se v něm neděje. Ale ten váš, ten by mohl být zajímavější. Povídejte, co je nového?“

„Účastníme se odborných seminářů. Ale jinak asi nic,“ odbyl jej netrpělivý Reno. Ernis se na něj pro jistotu podívala tím „zlým pohledem“, aby se choval trochu slušněji a nebyl tak nedočkavý.

„Sousedě? Pamatujete, jak jste měl nedávno ten pocit, že jste během života něco dokázal, ale nevěděl co?“ tázala se Ernis

Zamračil se a začal uvažovat. Asi po půl minutě z ničeho nic vykřikl: „Ano! Ano! Už si vzpomínám. Proč se ptáš?“

„No já jsem nad tím přemýšlela... A třeba jste doopravdy něco vykonal. Něco velkého a důležitého.“

„Myslíš?“ ujišťoval se nejistě.

„Určitě. Vy jste takový strašně chytrý. Neobjevil jste třeba něco významného?“ zapojil se do debaty Frédo.

„Je pravda, že ve škole jsem vždy patřil k těm lepším... Dokonce jsem se účastnil i odborných seminářů. Ale že bych něco vynalezl? To ne.“

„Jste si jistý? Fakt jste něco nevymyslel?“ ujišťoval se ještě Reno.

„Máte mě za senilního staříka?“ rozhořčil se Filip. „Když říkám, že jsem nic neudělal, tak jsem nic neudělal.“

„Však to bylo dávno... Třeba jste to zapomněl,“ zkusil to ještě Reno.

„Nejsem senilní!!! Nic jsem nedokázal. Máte mě snad za hlupáka, co si nepamatuje ani svůj vlastní život?!“ vyjel na něj Filip.

„Omlouvám se. Tak jsem to nemyslel. Já..., já... Promiňte,“ uzavřel svou rozpačitou omluvu chlapec.

„Dobře. Radši změním téma. Co si myslíte o politice?“ tázal se Filip.

„No... V poslední době mi přijde, že se všichni jen překřikují a hádají a že nic nevyřeší,“ sdělila svůj názor Ernis.

„Tak to bylo vždycky,“ odpověděl jí vševedoucně soused.

„Vždycky? Jak dlouho už jste na tomto světě, když víte, že to tak bylo vždycky?“ popichoval Reno.

„Chlapče, dneska sis u mě už udělal vroubek. A teď se ptáš, kolik mi je let?“ zeptal se otcovsky soused. „Na takové věci není slušné se ptát,“ dodal ještě.

„A jak to mám teda zjistit?“ ptal se ještě šeptem svých přátel. Ti jen pokrčili rameny a nechali mluvit zase Filipa.

V dalších minutách se už Reno zklidnil. Asi to bylo i tím, že na něj Frédo relativně často posílal své vražedné pohledy a Ernis ho kopala do holeně. Ale zabralo to, tak co?

Povídali se ještě skoro celou hodinu, než odešli. Za tu dobu stihli probrat spoustu zajímavých i nezajímavých témat. A hlavně, zapomněli na tu úvodní (skoro i) hádku.

„Rád jsem vás viděl, děti. Zase někdy přijďte. Díky vám se můj den stal pestrým a zajímavým. A za to vám děkuju.“

„Vůbec není zač, sousede. A nebojte, přijdeme. Je nám u vás dobře. Na shledanou,“ usmála se na starce Ernis a za doprovodu svých přátel odešla.

Stáli zrovna na konci ulice, když je spatřili. Skupinu velkých, silných a nebezpečně vyhlížejících mužů. Kdyby Ernis neviděla jejich služební uniformy, pokládala by je za vandaly a lupiče. Bála by se kolem nich projít a podívat se jim do očí. To se sice bála i teď, ale věděla aspoň, že to jsou ochránci zákona, kteří jí nemohou ublížit.

„Kam asi jdou? V takovém počtu běžně nechodí. Kolik jich je? Dvacet?“ vrtalo jí hlavou. Nemohla se ale zeptat nahlas. Mířili k nim. Už byli moc blízko. Musela počkat, až přejdou.

Sotva přešli, vyslovila své myšlenky nahlas. „Já nevím. Nikdy jich nechodí tolik. Vždycky jdou tak po dvou, po třech, a to maximálně. Kam vůbec jdou?“ zamýšlel se Frédo.

„Obávám se, že máme odpověď. Podívejte, jdou k Fildovi.“ Po Renových slovech všichni tři otočili své hlavy a spatřili to. Doopravdy. Šli k Fildovi.

„To se mi nelíbí. Když někde je jeden horvat, nevěstí to nic dobrého. Když jdou dva, je to pohroma. Aby si pro někoho přišli dva horvati, musel provést něco strašného. Ale že by někde bylo dvacet horvatů naráz? To jsem ještě neviděl,“ sdělil jim Frédo své obavy.

„Slyšel jsem, že se jednou kdysi dávno možná stalo, že pro někoho extrémně nebezpečného šlo pět horvatů. Prý vyvraždil půlku vesnice. Že by jich někdy bylo více, o tom jsem neslyšel,“ přidal se i Reno.

„Vidíte? Není pochyb, že jdou za Filipem,“ řekl Frédo a ukázal rukou na sousedovy domovní dveře. Horvati k nim přišli, vykopli je a rázně vešli dovnitř.

„Pojďte za mnou! Schováme se někde blíž. Bude tam lepší výhled. A třeba mu budeme moct i nějak pomoci,“ poručila Ernis.

„Pomoci? Když někdo pomůže někomu, po kom jdou horvati, hrozí mu provaz. Provaz! Chápeš to?“ zdůraznil chlapec.

„V životě se musí riskovat,“ pokrčila rameny Ernis a vyrazila. Oba její přátelé ji následovali, a tak se už brzy krčili ve skryši a čekali, co se bude dít dál.

Měli dobrý výhled. Viděli přímo do domu a byli tak blízko, že slyšeli každé slovo. Zároveň však byli schovaní a nešlo je vidět. Zjišťovali, co se děje. Očima šmejdili okolo a hledali něco zajímavého. Brzy to spatřili. Souseda. Filip právě vylézal z okna na dvůr a snažil se utéct. Nebyl od nich ani 20 metrů. Přehodil jednu nohu přes okenní rám, hned na to druhou. Naneštěstí se mu to nepovedlo, jak zamýšlel, a se žuchnutím spadl na zem.

Byl už starý, dalo se to očekávat. Jindy by se zase zvedl a pokračoval ve své činnosti, jako by se nic nestalo. Maximálně by chvíli ležel na zemi a čekal, až se bude cítit lépe. Na to teď ale neměl čas. Hledali ho. Ještě před chvílí nevěděli, kde je. Ale teď... Toto zaváhání se mu mohlo stát osudným. Proto se co nejrychleji zvedl ze země a dal se do běhu. Zamířil k brance, kterou chtěl opustit pozemek. Přibrzdil a natáhl ruku, aby branku otevřel. To se mu ale už nepodařilo. Místo branky cítil pevný stisk, který ho sevřel a neumožnil mu další pohyb. „Mám ho! Pojďte sem!“ zvolal muž, který souseda zastavil.

Dalších pár desítek vteřin Filip sípavě dýchal a snažil se vyprostit z horvatova sevření. Ten však nepovolil. I kdyby povolil, bylo by to Filipovi k ničemu. Těsně kolem něj v malém kroužku už stáli všichni horvati, vyskytující se v okolí nejbližších 30 kilometrů. Neměl šanci. Upřeli na něj své hrozné pohledy a čekali, co Filip udělá. Jelikož ho už nikdo nedržel pod krkem, nadechl se. Horvati vyčkávali.

Filip to už nemohl vydržet a zeptal se: „Co jsem udělal? Proč po mně jdete?“

„Tak ty nevíš?“ zeptal se jej jeden z největších a nejohroženějších mužů, zřejmě jejich šéf. Stařík bezradně zavrtěl hlavou a pokrčil rameny.

„Tak to ti to asi budeme muset připomenout,“ řekl zlověstně muž, až se mu zablýsklo v jeho temných, téměř černých očích.

Jakmile to dořekl, vší silou do Filipa kopl. Bezmocný muž se jen svalil na zem a vykřikl bolestí. Tím však Filipova muka nekončila. Ba naopak teprve začala.

Po prvním kopanci se přidaly další. Druhý, třetí, čtvrtý, pátý... U toho patnáctého je už Ernis přestala počítat. Dívat se na svého starého, nemocného souseda, jak leží bezvládně na zemi, nebylo lehké. Po pár dalších kopancích už skončili. Všichni si na něj plivli a ještě naposledy ho udeřili pěstí. „To má za to, co provedl!“ vykřikl jeden z mužů pomstychtivě.

„Co vlastně provedl? Já to ani nevím,“ přiznal se zrzavý hromotluk.

„Nevíš? Blbče,“ vysmál se mu další z mužů. „Tehle ten týpek vymyslel Pravidlo 17. To díky němu se pokaždé zastaví čas a my jsme chvíli mimo. Chápeš to?“

„Tendle dědek? Vždyť je vyřizený po pár ranách,“ oponoval zrzek.

„Nesmíš ho srovnávat s jinými, co chytáme. On myslí mozkiem... Na rozdíl od tebe,“ dodal a rozesmál se.

Nato se celá skupina dala do smíchu. Jediný, kdo se nesmál, byl zrzek, který zuřil. Nechtěl, aby to na něm ostatní poznali, ale nedařilo se mu to. Poznali to a rozesmáli se ještě víc. Zatímco se bavili, ani si nevšimli, že se ten „dědek“ právě plazí pryč z jejich dohledu. Vysílený Filip se odplazil o kousek dál. Už byl jen pár metrů od Ernis a jejích přátel. Dokonce si jich i všiml a snažil se jim něco říct. Nevycházel z něj ale žádný zvuk, pouze pohyboval rty.

Ernis se proto hned zvedla a zamířila mu na pomoc. S její asistencí už Filip vstal. Z dívky si vzali příklad kluci, kteří pomohli sousedovi v chůzi. Podpírali ho. Společnými silami se i se sousedem dobelhali mimo dohled horvatů. Nastal čas na tu kritickou otázku. Co teď s ním? Co dělat se člověkem, jenž sotva stojí na nohou a hledají ho lidé, kteří našli a odstranili i daleko nebezpečnější, mladší a fyzicky schopnější muže, než byl Filip...

„Co teď?“ vyslovil onu otázku Frédo.

„Jdou po mně, je to můj problém. Pokud vás chytí, jak mi pomáháte, budete mít ze zbytku života peklo,“ řekl Filip něco, co už všichni věděli.

„Ale co budete dělat vy?“ otázal se Reno.

„Pokusím se, aby mě nenašli. A pokud mě najdou, obhájím se. Nic jsem neudělal. Nemůžou přece držet nevinného,“ myslel si Filip.

„Můžete se schovat. Nešlo by to v Hugausově domě?“ zmínila Ernis starý, polorozpadlý a hlavně prázdný dům na okraji města. Nikdo do něj nechodil, všichni se báli, že v něm straší. To proto byl tak ideální.

„Dobrá. To by šlo. Dobrý nápad,“ řekl souseď, zatímco se vzdalovali od jeho domu.

„My vám tam budeme nosit jídlo. Stačí, když se tam schováte, a nic se vám nestane,“ sdělila mu Ernis.

Ale nebylo to tak lehké. Když horvati po někom pátrají, nekončí to pro něj dobře. Ještě se nestalo, že by někdo, koho hledali, přežil následný soud. Pokud teda nějaký byl...

Snažili se vyhnout tomu, aby je chytili a soud nastal. Jelikož se už souseď vzpamatoval z kopanců, nic jim nebránilo v tom, aby velice rychle odešli, skoro i běželi.

Štěstí však nestálo na jejich straně. Přestože si vybírali vždy ty zapadlejší a méně nápadné uličky, slyšeli za sebou hlasy horvatů.

„Vidíte je někdo? Kde jsou?“ zeptal se Filip zadýchaně a podíval se za sebe. Nikoho však nezahlédl. Naštěstí. Ale stejně byli někde blízko.

„Rychle! Rychle! Nezastavujte se, sousede! Pokud nás chytí, tak je uvidíte, nebojte.“ řekl Reno. „No tak! Při...,“ chtěl říct ještě něco, ale zasekl se v půli věty.

Nastala zase ta pro všechny dobře známá chvíle. Čas se zastavil a začala Ernisina vize. A to v tu nejnevhodnější dobu. Ale nedalo se s tím nic dělat. Prostě to tak bylo.

- - -

Ocitla se na ulici. Konalo se tu nějaké shromáždění. Lidé stáli v několika řadách a pozorně poslouchali, co říká muž na pódiu.

„Přece se nenecháme utlačovat! Nenecháme je, aby po nás šlapali a zacházeli s námi jako s odpadem! Aby nám ubližovali a vraždili nás, jak se jim zachce. Nejsme zvířata! Jsme lidé!“

Po každé jeho větě se ozvalo hlasité přitakávání lidu. Každý k tomu chtěl něco říct. „Zabili mi ženu!“, „Kvůli nim jsem se musela rozejít s přítelem!“, „Viděla jsem, jak vraždí nevinné děti!“ Taková a mnoha další slova se ozývala z davu.

„Utište se! To, co vám chci říct, je důležité!“ uklidňoval rozvášněný dav řečník.

„Tohle všechno se děje z jediného důvodu! Je válka! Všichni ostatní na to už přišli. Jen my nic neděláme a necháváme se vraždit! Tak pojďme! Bojujme! Zapojme se taky! Braňme naše domovy! Rodiny! Nenechme se utlačovat! Nenechme se zabíjet jako králíky! Postavme se tomu čelem! Zachraňme si životy!“

Přesto, že se nadechoval k další větě, už ji nevyslovil. Skácel se k zemi a zůstal na ní bezvládně ležet. Z davu se ozval znepokojený šepot. „Co s ním je?“, „Co se to děje?“, „Nehraje to jen, aby tomu dal větší význam?“, „On je mrtvý!“

„Hansi? Co je ti? Jsi v pohodě?“ přiběhl k němu jeho přítel. Dřepł si a začal ho plácát po tváři. Nezabíralo to. Muž stále bezvládně ležel na zemi. „Hansi!“ nevzdával se stále ten druhý.

Z davu se už ozývaly vystrašené výkřiky. Někteří už radši odcházeli. Báli se. To bylo přirozené. Ale stále to nemuselo nic znamenat. Třeba se Hansovi jen udělalo nevolno, zatočila se mu hlava a omdlel. Nemuselo to znamenat, že mu někdo záměrně ublížil...

„Hansi!“ vzdychl ještě naposledy jeho přítel, když mu nahmatal tepnu. Nemohl tomu uvěřit, ale byla to pravda. Jeho dlouholetý přítel byl po smrti.

Sklonil se nad jeho tělem a naposledy jej objal. „Sbohem Hansi,“ řekl mu ještě.

Pak už jen stačil vykřiknout, když si všiml šípu, který na něj letěl. Nestihl už nic udělat. Jen se sesul k zemi stejně jako jeho přítel před chvílí.

Dav utichl. Všichni zaměřili svou pozornost na muže s lukem stojícího na střeše domu. Podařilo se mu dokonale sjednat klid. Všichni vnímali jen jeho. Podařilo se mu, o co se snažil. Teď už to stačilo jen nepokazit a zvládnout i závěr.

„Jste jen špína! Nic víc! Pokud chcete žít, mlčte! Nemelte nesmysly, ať nedopadnete jako on,“ řekl a ukázal na mrtvého muže.

„Nepokoušejte se takové lidi zachránit, jinak dopadnete stejně,“ mávl rukou směrem k již mrtvému Hansovu příteli.

Když to udělal, všiml si ženy, která se snažila nešťastníka zachránit. Zamířil, vystřelil, neminul. Zabil.

„Chcete snad dopadnout stejně?“ promluvil k davu.

Ten jej však moc nevnímal. Všichni se dívali na malou holčičku, která přiběhla k mrtvé ženě a plakala.

„Mamí!“ křičela a tahala ženu za rukáv. „Tatí!“ vzlykla, když ani muž nereagoval.

Ač se to snažil nedávat najevo, celá tato situace střelce zasáhla. Udělal z malého děvčátka sirotka. Zabil jí otce, a když se ho snažila jeho družka zachránit, zabil také ji. Bylo mu ze sebe nanic.

Ale musel to dokončit. Něco uvnitř mu říkalo, že musí. Že ten odpad nesmí dostat naději, nesmí vzdorovat, a pokud možno, nesmí ani žít. Praly se v něm však dvě strany. Jedné to připadalo jako správné a vhodné řešení. Té druhé to zase přišlo zlé, špatné, snad i barbarské.

Poprvé od té doby, co v sobě objevil i to druhé, temnější „Já“, si uvědomil, že to, co dělá, nemusí být správné. Objevil v sobě zase toho milujícího muže. Otce malých dětí, který se radoval z jejich prvních krůčků. Někoho, kdo myslí na druhé, pomáhá a nedělá to, co je špatné. Stále v sobě měl i to temné, co ho nabádalo, aby dokončil úkol. Našeptávalo mu, že to, co dělá, je správné, že tím pomůže ostatním, že jeho děti nebudou muset vyrůstat s něčím tak nečistým.

Jeho pravé „Já“ však stále bojovalo. Říkalo mu, že všichni tam dole jsou lidé jako on, že nejsou nečistí. Že jsou úplně stejní. A někdy i lepší. Nevraždí nevinné. Celý tenhle vnitřní boj trval jen krátce. Uběhlo jen pár vteřin a on už zase natahoval svůj luk. Zamířil na holčičku a jedním ladným pohybem vyslal šíp z tětivy. Opět se trefil. Opět zabil. Vyhrálo v něm to temné „Já“. Nešlo tomu vzdorovat. Ač se snažil, nešlo to. Bojoval, ale marně. Slíbil si ale, že příště to zase zkusí. Zkusí bojovat. Vždycky to bude zkoušet! Někdy to přece musí vyjít. Musí to přemoci a být zase sám sebou.

„Nebraňte se! Počkejte a zůstanete naživu. V novém světě budete mít své místo! Budete žít,“ pokračoval v proslovu. Říkal jim, ať se nebrání, ale sám tato slova říkal jen se sebezapřením. On sám totiž stále bojoval. A nejradši by to doporučil i ostatním. Ale nešlo to. Prohrával.

- - -

Probudila se. Věděla, že byla mimo déle než 17 sekund. To snad bylo jasné.

Otevřela oči s tím, že se rozhlédne kolem sebe. Jakmile zvedla hlavu, zamrazilo ji. Dívala se přímo do očí jednomu z horvatů. V hlavě začala zmatkovat. Nevěděla, co dělat, říct, jak se chovat...

„Ehm, dobrý den. Můžu vám nějak pomoci?“ začala opatrně.

„Co tu děláš? Proč se tu válíš na zemi?“ tázal se jí muž.

„Já jsem nějak usnula, no,“ vymýšlela si rychle.

„Teď? V takové zimě? Není to divné?“ nadzvedl obočí v otázce. Nečekal na odpověď a sám pokračoval: „Tak už mi konečně řekni pravdu, holčičko. Nemám na tebe celý den! Cos tu dělala?“ zeptal se důrazně.

„Ale já říkám pravdu,“ zkusila to. Její pokus byl však natolik zoufalý, že se na ni horvat podíval pohledem, který říkal: „Jako vážně?“

„No dobře, zas tak úplná pravda to nebyla. Neřekla jsem všechno,“ zkusila to znovu. Tentokrát horvat zbystřil a pobídl ji, ať pokračuje.

„Já jsem totiž měla schůzku se svým klukem. My to tajíme, jeho rodiče by s tím nesouhlasili... Mysleli by si, že pro něj nejsem dost dobrá, že prý nejsem dost čistá. Nebo tak něco. To mu řekli, když se jich mezi řečí ptal, jestli by to nevadilo...,“ sklopila hlavu a snažila se hrát nešťastnou dívku, která se sotva drží a nepláče.

„Pokračuj,“ usmál se na ni vlídně horvat. Takové chování od něj nečekala, bylo neobvyklé a nečekaně milé.

„Tak on mi dneska řekl, že to se mnou končí,“ řekla a jen s obtížemi držela cukající koutky u sebe. Nedařilo se jí to hrát. Chtěla se smát. A to by byla fatální chyba. V této situaci by se to rovnalo oprátce. Řekla by tím, že celou tu dobu lhala a pak už by to šlo celé z kopce. Pomyslela proto jen na některé ze svých vizí, ve kterých se děly tak zlé věci, a už o poznání

smutněji pokračovala: „Že prý souhlasí s rodiči, že měli pravdu. Že to byla chyba,“ rozbrečela se.

Tato hra na city se jí dařila. Horvat už nebyl tak ostražitý a snažil se hroutící se dívce pomoci. Utěšoval ji: „To bude dobré. Neboj. A co bylo dál?“

„No tak jsem jen odešla kousek od toho místa, kde jsme byli, aby mě neviděl, a tam se zhroutila. Ležela jsem na zemi a plakala. Pak jsem asi vyčerpáním usnula. Stačí to už? Nechci o tom mluvit.“

„Ne. To je dobré. Děkuju. Musel jsem to ale zjistit. Neviděla jsi tady někde utíkat člověka, takového starce?“

Zavrtěla hlavou.

„Dobře, děkuju moc. A promiň. Musel jsem to ale zjistit. Neviděla jsi tady nic podezřelého, že?“

Opět zavrtěla hlavou.

Horvat se s ní jen rozloučil a už utíkal dál. Musel pomoci s hledáním jednoho zločince. V myšlenkách byl ale stále u té nebohé dívky. Bylo mu jí líto. Kdyby ale věděl, jak dobrá je herečka...

Jakmile odešel, rozesmála se. Nechácala, že na to skočil, a ještě se choval tak, jak se choval... Na horvata to bylo vskutku neobvyklé. Asi měla štěstí, že natrefila na nějakého měkkého. Nebo jen byla tak dobrá herečka...?

Měla chuť jít do Hugausova domu, ale věděla, že by to bylo riskantní. Někdo by ji mohl vidět. Zbytečně by upozornila jak na sebe, tak na dům. A to nemohla dopustit. I když to nechtěla, radši už šla domů. Bylo to to nejlepší, co mohla udělat. Po návratu domů pozdravila své rodiče a začala zjišťovat, co je nového. U rodičů toho moc nebylo, a tak navrhla, aby zapnuli televizi se zprávami. Potřebovala vědět, jestli se tam nebude říkat něco o Filipovi a o klucích. Z tohoto důvodu rodiče poprosila, jestli by se nemohli dívat od začátku ze záznamu, a jim to nevadilo.

V úvodu zpráv vždycky říkali ty nejdůležitější novinky. Jako první zmínili tu, u které byl nadpis: „Vynálezce Pravidla 17 na útěku!“ „Rozšířily se informace, že byl objeven vynálezce Pravidla 17. Podezřelým je osmašedesátiletý muž, Jan Filip Doubovický, který je v současné době na útěku. Pokud byste jej někde viděli, nebo o něm měli jakékoliv informace, které by pomohly ve vyšetřování, zavolejte prosím na toto telefonní číslo,“ řekla moderátorka a ukázala rukou na číslo.

„Kdokoliv, u koho se prokáže, že měl informace o podezřelém, nebo mu pomáhal při útěku, bude usvědčen jako spolupachatel. V případě prokázání viny pana Doubovického spolupachateli hrozí až doživotí. Výše jeho trestu bude ovlivněna mírou prohrěšku.“

Celou noc nemohla spát. Myslela na Filipa. Nevěděla, jak na tom je. Bála se o něj. Byl to sice chvílemi nevrlý stařík, ale měla ho svým způsobem ráda a patřil do jejího života. Byla si stoprocentně jistá, že on Pravidlo 17 nevymyslel. Nesedělo jí to k němu. On by ani mouše neublížil. A navíc, ve své vizi viděla Filipa, jak se trápil, že se mu nedaří Pravidlo 17 rozluštit. V jedné z posledních „významnějších“ vizí byla dokonce svědkem toho, jak soused rozluštil tu velkou záhadu, která už po celá staletí vrtala hlavou mnoha vědcům a vládním organizacím, které se jí marně snažily přijít na kloub. Nikomu se to však nepodařilo. Jen Filipovi. A ten to stihl úspěšně zapomenout. Ach ten Alzheimer... Filip měl celkově docela smůlu. Aniž by o tom

někdo věděl, rozluštil tak velkou věc, pak na to zapomněl, a ještě byl pronásledován horvaty za něco, co neudělal... Ernis si přísahala, že ať se děje, co se děje, pomůže mu. Pokud teda přežil. On i Reno s Frédem...

Jakmile se probudila, celá rozlámaná, uvědomila si, že přestože je sobota už musí vylézt z postele. Měla dnes, tak jako mnoho víkendů předtím, brigádu. Vůbec se jí tam nechtělo. Jedinou světlou stránkou bylo, že dnes měl mít směnu i Frédo. Už jen kvůli němu se musela přemoci a jít tam. Potřebovala vědět, jak to včera dopadlo.

Jakmile vyšla ze vchodových dveří, ovál ji studený vítr. Byl tady podzim. Studený, sychravý podzim s nevlídným počasím a vtíravým chladem, který zalézal pod nehty. S každým ze svých dlouhých kroků se přibližovala k zastávce. Párkrát se pokusila přeskočit jednu z mnoha kaluží, ale po několika neúspěšných pokusech to vzdala a louže raději obcházela obloukem. Jakmile skončila s vodním slalomem a dorazila na zastávku, začala se rozhlížet kolem, jestli tam někde není Frédo. Pokaždé jeli stejným autobusem.

Tentokrát však nedorazil a autobus odjel bez něj. V Ernisině hlavě se rozrůstal červíček pochybností, který jí říkal: „Co když je chytili? Co když jsou mrtví?“ Její nejistota a obavy trvaly bohužel i nadále. Už dávno začala směna, Frédo však na ní stále nebyl. Pokaždé, když nedorazil, omluvil se předem. Tentokrát ne. Otázka byla proč? Celou směnu hledala odpověď. Žádnou však nenašla.

Pracovala v továrně na výrobu mléčných produktů. Zabývala se tvarohy. Seděla u pásu a každý přijíždějící tvaroh musela zabalit dřívě, než dorazil další. Byla to sice stereotypní práce, ale i tak jí předtím, když tu začínala, moc nešla. Nestíhala tvarohy balit včas a několikrát se jí stalo, že jí tvaroh spadl na zem, nebo se nějak deformoval při neopatrném zacházení.

Dnes jí přišlo, jako by se čas vrátil zpátky a ona se teprve zaučovala. Byla tak mimo, že jí spadlo hned několik tvarohů a nadřizený ji poslal domů s tím, že dneska svou práci nepomáhá, ale spíše škodí a že má přijít, až bude zase tou „šikovnou Ernis“. Bylo jí to sice trochu líto, ale stále se strachovala o své přátele, a tak jí byly nějaké tvarohy vážně ukradené.

Seděla ve vyhřátém autobuse, kterým se vracela zpátky domů. S hlavou plnou myšlenek se dívala z okna. Byla ráda, že se nacházela tady, a ne venku. Opět přšelo, a tak se jí tam příliš nechtělo. Bohužel však neměla na výběr, jelikož se rychle blížila k zastávce, na které vystupovala. Ještě naposledy zavřela oči a přehrávala si několik možností, které mohly nastat. Naneštěstí jí jako první napadaly ty nejhorší scénáře.

Věděla, že kdyby kluci mohli, ozvali by se jí. Jelikož ji nekontaktovali, obávala se nejhoršího. Představovala si, co všechno se včera mohlo stát. Už jen doufala, že má jen příliš bujnou fantazii a její teorie nejsou pravdivé. Už nevěřila, jen doufala. S těmito myšlenkami se zvedla ze sedačky a zamířila ke dveřím autobusu, ze kterého brzy také vystoupila.

Aniž by pátrala po okolí, něco ji hned zarazilo. Nebo spíš někdo. Blondatý klučina, který s deštníkem v ruce krácel ulicí. Jeho tvář zdobil drobný úsměv, který vypovídal o jeho dobrém rozpoložení. Tato věta by se však nedala říct o Ernis. Ta přímo pěníla. Zlost se v ní vařila a její naštvání bylo natolik zjevné, že se jí lidé, kteří vystoupili na stejné zastávce jako ona, vyhýbali obloukem. Když byla Ernis rozzuřená, nebylo radno si s ní zahrávat. Tato situace právě nastala.

Několika kroky doběhla Fréda a začala na něj řvát: „Kdes jako byl? Já se o vás bojím. Říkám si, co s vámi je, jestli ještě žijete... A ty, ty?! Vykašlal ses na směnu a teď se tu s tím svým hloupým úsměvem ještě promenáduješ a provokuješ?“

Frédo se svým typickým klidem chvilku počkal a nechal dívku, ať se vykřičí. Jeho klid jí však ještě více rozzuřil, a tak spustila další spoušť výčitek: „Tak kdes byl? A proč ses neozval, že nepřijdeš? Nebo proč jsi aspoň nedal vědět, jak to dopadlo? Celou noc jsem kvůli vám nespala, a dokonce jsem i naivně čekala u okna, jestli milostpáni nepřijdou a neřeknou, že jsou v pořádku. Ale ne, vy jste se na mě úplně vykašlali!“

Tyto poznámky už i jindy klidný Frédo nemohl nechat bez povšimnutí a začal se bránit. Dopadlo to tak, že na sebe uprostřed ulice několik minut křičeli a stále nebyli schopni se usmířit. V poslední době se hádali čím dál tím více. Jednou za čas na ně přišla taková „hádavá“ nálada, že na sebe nejprve pořvávali a pak se spolu několik dní nebavili a naprosto se ignorovali. Bohužel se to netýkalo jen Ernis a Fréda, ale i Rena. On i Ernis se svou „horkou hlavou“ vyvolávali konflikty více, než bylo zdrávo.

Nejrozumnější z nich byl právě Frédo, který právě vybuchl natolik, že se slovy: „Musím jít, abych neřekl něco, čeho bych pak litoval,“ odešel pryč od dívky, která na něj nepřestávala křičet.

Takové spory se děly jen v posledních několika měsících. Když se nad tím Ernis zamyslela, začali se více hádat zhruba od ledna. S přibývajícím časem se to však zhoršovalo. Vzhledem k tomu, že již uběhla řada měsíců a byla půlka listopadu, tak se to vystupňovalo natolik, že podobné spory nebyly ničím výjimečným. Neznamená to však, že by se hádali dennodenně. Spíš to na ně jednou za čas přišlo a oni pak byli jak utržení ze řetězu. Naneštěstí měli dneska jeden z těch „hádavých dní“, a tak se Ernis od Fréda nedozvěděla, jak to včera dopadlo.

Stejně ale byla tak rozzuřená, že neměla ani pomyšlení to zjišťovat. Ačkoliv měla souseda ráda, tak se teď o něj nedokázala strachovat. Místo toho v duchu ještě chvíli nadávala Frédovi, zatímco se přibližovala ke svému domu. Před dveřmi se zastavila a pokusila se alespoň trochu uklidnit. Rodiče by na ni poznali, že něco není v pořádku. Na jejich zbytečné otázky už by neměla a hrozilo by, že se neudrží a vybuchne.

Jakmile si byla jistá, že už nevypadá, jako by chtěla někoho zabít, otevřela dveře a vstoupila do domu. Sundala si své zamáčené boty a zamířila do koupelny, kde si svlékla své rovněž promočené oblečení, které se na ni lepilo. Když byla opět v suchém, nic jí nebránilo, aby se rozvalila v obýváku na gauč a zamyslela se nad vším, co se v poslední době stalo. A že toho nebylo zrovna málo...

Úspěšně zvládla testování a už se zúčastnila i první přednášky. Zjistila, že neznámý chlapec z vizí, který rozluštil Pravidlo 17, je soused. Naneštěstí na to ale sám zapomněl. A pak ho honili horvati, kteří se domnívali, že Filip Pravidlo 17 vymyslel, a ne že ho rozluštil. Poté, když se starým sousedem utíkali, měla vizi a vyslychal ji horvat. Ten uvěřil jejím nesmyslným lžím a ona beztréstně vyvázla a přežila.

Naneštěstí ale nevěděla, jak na tom jsou ostatní. Když to chtěla od Fréda zjistit, tak poprvé bez omluvy nepřišel na směnu a ona se o ně tolik bála. Poté ho viděla na zastávce, živého a zdravého a oni se pohádali. A zrovna s Frédem. Kdyby aspoň s Renem...

Stalo se toho v poslední době tolik... Dalo se čekat, že to na mladou dívku, která se po celou dobu tak statečně držela, konečně dolehne. Nebylo proto nic nečekaného, že ležela na gauči, zírala do stropu a po tvářích jí pozvolna tekly drobné kapičky, které dokonale vystihovaly její aktuální rozpoložení i dnešní počasí.

Víkend už byl dávno u konce a ona se s kluky stále neusmířila. Na odborné semináře a do školy chodila, když měla. V obou případech seděla vedle Rena s Frédem, ale

nepromluvila s nimi ani slovo. Ignorovala je. Stejně tak oni ji. Brzy se z toho stala taková jejich zvyklost. Navzájem se ignorovali, ale stále byli spolu.

I když měla Ernis víze, nebavili se o nich. Chlapci se na Ernis pouze dívali a ujišťovali se, že je dívka v pořádku. Beze slov. Opět. Pro všechny tři to bylo velice těžké. Reno s Frédem se o tom spolu dokonce několikrát bavili a přemýšleli, co udělat, aby se věci vrátily zase zpět do normálu. I Ernis to trápilo. I ona přemýšlela. Ale nikdo z nich zatím nic neudělal.

Dny plynuly. Už se z toho pomalu stala rutina. Každý den zas a znovu. Pořád dokola. Trvalo to už déle než týden. Nebylo to ale tak jednoduché, jak se na první pohled zdálo. Obyčejný přihlížející nevěděl nic. Tušil asi jen, že se tito tři nerozluční přátelé pohádali. Ale to bylo tak vše. Netušil třeba, proč se pohádali. Nebo to, že se v jednom starém polorozpadlém domě skrývá osoba, kterou v současnosti hledají snad všichni horvati. A už vůbec nemohl vědět to, že mu trojlístek kamarádů pomáhá.

Jako třeba teď Ernis, která šla s baťohem na zádech poloprázdnou ulicí a mířila k okraji města. Snažila se být nenápadná, ale ne tak, aby to bylo nápadné. Chtěla vypadat nevinně. Asi tak, že nedělá nic, co je proti zákonu. Ale opak byl pravdou. Už jen to, že věděla, kdo se skrývá v Hugausově domě, a neohlásila to, byl trestný čin, kvůli kterému si mohla posedět pěkných pár let v chládku (aspoň v tom lepším případě, v tom horším...). Podařilo se jí nepozorovaně dojít až k domu. Přestože tam chodila relativně často, pokaždé ji při pohledu na tuto hrozivě vyhlížející stavbu zamrazilo.

Zdi byly staré a opadávala z nich omítka. Cihly, které držely celý barák pohromadě, se drolily a zanechávaly na zemi oranžové šmouhy, které při nedostatku světla nápadně připomínaly krev. Všude okolo byly obrovské pavučiny, které se v některých místnostech táhly napříč celým pokojem. Ze všeho nejhorší ale byl všude přítomný sliz, odporný zápach a všemožná havěť, která pobíhala všude kolem.

Když tudy šla Ernis poprvé, vyděsila se, když jí pod nohama proběhla rodinka krys. Jen chvíli nedávala pozor na cestu a hned prošla bezmála pětimetrovou pavučinou, která jí oblepila celé tělo. Korunu tomuto zážitku nasadila děsivá silueta, která se k ní váhavým, pomalým krokem blížila a říkala u toho: „Konečně jsi tady. Už mám hlad. Konečně.“

Nedalo se divit, že se sem nevracela ráda. Ale co měla dělat, že? Neodpustila by si, kdyby tu nechala souseda samotného a nepomohla mu. Jako jasně, chodili za ním i kluci, ale i tak věděla, že je pro něj každý člověk, co ho na chvíli vytrhne z té temné samoty, požehnáním.

Jak ona, tak její přátelé za Filipem chodili, nosili mu jídlo a trávili s ním čas. Hráli spolu karty, povídali si, smáli se a všemožně se bavili. Filipa zajímalo, co se děje v „normálním světě“, jak se má jeho Bertík či co je nového u Ernis. Byla ale jedna věc, o které se nikdy nebavili. A to, proč za sousedem chodili zvláště kluci a zvláště Ernis. Ať se dělo cokoliv, nikdy nepřišli společně. A když se tam náhodou potkali, jen se na sebe podívali, ale jinak nedávali najevo, že si jsou vůbec vědomi přítomnosti toho druhého.

„Ahoj, děvče. Copak mi neseš?“ tázal se staří Ernis se šibalským úsměvem.

„Ale, ale... Nějak moc se usmíváte. Člověk by skoro řekl, že víte, co nesu,“ pousmála se dívka.

„Mám své zdroje,“ odpověděl jí a podíval se na hodinky.

„Před chvílí bylo čtvrt na sedm,“ sdělil jí, jelikož viděl, že se nadechuje k otázce.

- - -

Hleděly na ni povědomé bouřkově šedé oči, které v trochu starší verzi (několik desetiletí) viděla před malou chvílí. Viděla rozčuchané hnědé vlasy, po kterých dnes nebyla ani stopa. Všimla si i nepatrného, téměř dětského strniště, které bylo nahrazeno docela slušným, pěstovaným plnovousem. Jeho rty se zvedaly do mírného úsměvu, o čemž vypovídaly jeho cukající se koutky. Vypadalo to, že se rozhoduje, jestli má něco říct, či ne.

S lehkým neklidem, který se mu značil ve tváři a byl zřetelný i ze strnulého držení těla, se rozhlédl se kolem sebe. Pravděpodobně byl s tím, co viděl, spokojen, a tak si oddechl a trochu se uvolnil. „Nejsem si jistý, jestli jsme ve spojení... Emmm...“ nervózně si odkašlal.

„Musí to vypadat doopravdy směšně. Stojím tu sám před stěnou a mluvím do prázdna. Jestli mě takhle někdo uvidí, asi mě zavřou do blázince,“ uchechtl se.

„Budu teda počítat s tím, že mě vidíš... No, jak bych to jen řekl? Jak já jsem nervózní... Tolik toho záleží na tom, jestli to správně řeknu a já tady tak blekotám...“ zamračil se a schoval si hlavu do dlaní.

„Dobře. Zkusím to tak,“ narovnal se a sundal si ruce z obličeje.

„Musím ti to říct... Ach jo... Prosím,“ zlomil se mu hlas.

- - -

Probudila se. Po tvářích jí stékaly slzy a její ztrápený výraz mluvil za vše.

„Já ti nic nechtěl říct. Nevím, o čem to mluvíš.“ řekl jí sused.

„Co prosím?“ tázala se zmateně.

„Asi půlminutu jsi křičela: „Proč? Proč? Co jsi mi chtěl říct? Tak mluv konečně!“ a podobné věci. Už jsem se bál, že tě někdo uslyší a najde nás,“ odpověděl jí.

Cítila se strašně. Ještě se jí nikdy nestalo, že by během své vize křičela.

„Vážně jste mi nechtěl nic říct?“ ujišťovala se ještě se slzami na krajíčku.

„Ne. Doopravdy ne. Jsi v pořádku, děvče?“ tázal se stařík.

„Já...Je toho na mě v poslední době trochu moc,“ odpověděla mu pravdivě.

„Tak vytáhni ty zákusky, co jsi mi koupila. Dáme si je spolu a bude nám oběma lépe.“ navrhnul Filip.

Nápad to nebyl špatný, což o to. Ale jak mohl vědět, že má s sebou lahodné dezerty z nedaleké cukrárny? Jak to mohl vědět? Zatímco jí to v hlavě šrotovalo, mírně se zamračila.

„Říkal jsem ti přece, že mám své zdroje, ne?“ pousmál se.

„Reno s Frédem? Oni tu dneska byli?“ podivila se.

„Dá se to tak říct,“ odvětil jí stařík, zatímco se pouštěl do prvního zákusku.

„Dobře. Dobře. No nic. Jak se vám tu zatím líbí?“ plácla první blbost, která ji napadla. Tady se totiž nemohlo líbit nikomu.

A tak se Filip rozpovídal o tom, jak vypadá jeho běžný den, jak je tam pořád sám a jen k večeru za ním přijde návštěva, se kterou si aspoň trochu může popovídat.

Asi po hodině, kdy poslouchala, jak je Filip osamělý a jaký je chudák, jak je v jeho věku všechno těžké, to už Ernis nevydržela a omluvila se, že má ještě dneska něco na práci a že už

musí jít domů. Jakmile stála před domem, ohromně se jí ulevilo. Tohle už nemohla poslouchat ani o minutu déle.

Zvedla hlavu a podívala se na temnou oblohu, ze které se valilo tolik vloček, že se ani nedaly spočítat. Dopadaly jí na tvář a rychle se rozpouštěly. Konečně sněžilo. Byl sice teprve začátek prosince, ale i tak jí sníh už chyběl. Vždycky měla ráda zimu. Zasněžené kopce, na kterých se dalo lyžovat, i městský sníh, se kterým se dalo koulovat... To byl její sen. Na to se celý rok těšila.

A pokaždé, když ta část roku přišla, bavila se jako nikdy jindy. Klouzala se po bříše z kopce a skotačila na ledě v teniskách. Nikdy si nebrala brusle, ty jí přišly moc nudné. Zatímco ostatní jezdili v ledních bruslích, ona kolem nich klouzala a padala v teniskách. Bylo jí jedno, jak se na ni ostatní dívají. Prostě si užívala okamžiku, jako by jí zase bylo pět. Stála v podvečerní ulici a zasněně se dívala nahoru. Byla utopená ve svých myšlenkách. Nic neřešila. Jen byla. Z tohoto stavu ji vytrhly až dva povědomé hlasy.

„Tak do ní šťouchni,“ řekl první.

„Ne. To nemůžu. Dívej, jak je šťastná. Nemůžu ji vrátit do reality,“ odpověděl druhý.

Sklopila pohled a odvrátila se od té krásné oblohy. Přišlo jí, že teď by se to mohlo zlomit. Mohla by se s nimi konečně usmířit.

„Co je?“ začala ostře.

„Jsi v pohodě?“ tázal se opatrně Frédo.

„A proč bych jako neměla být?“ vyjela na něj.

„Víš... My byli u Filipa, než jsi přišla. Pak jsme se schovali do vedlejšího pokoje, aby si mohl popovídat i s tebou. Všechno jsme slyšeli. Ani nevíš, jak moc jsme se o tebe báli. Ještě nikdy ses během vize nechovala takhle. Co jsi viděla? Co se stalo? I když jsi na nás teď našťvaná, pořád jsme tví přátelé, pořád tě máme rádi. Co se stalo? Co? Tak mluv!“ zakončil svůj monolog zoufalý Reno.

„Taky vás mám ráda. Omlouvám se. Neměla jsem být tak protivná. Ani jsem si neuvědomila, že jste přišli domů celí unavení a ani vás v tu chvíli nenapadlo mi říct, že jste v pohodě,“ vracela se ještě zpátky k té osudné chvíli, kvůli které se spolu tak dlouho nebavili.

„Omluva přijata,“ promluvil po chvíli ticha Reno a přitiskl dívku k sobě.

„A co já?“ pousmál se Frédo.

Za chvíli se objímali už všichni. Zase to bylo jako dřív. Po velkém usmíření následoval ještě nějaký ten vtípek, který v sobě týden dusili, a mohli se zase vrátit zpátky k tématu. Co vlastně viděla ve vizi, že ji to tak rozrušilo?

„To k tobě Filip jako fakt mluvil? Vždyť ta nedává smysl. Tam mu mohlo být kolik? Asi tak jak nám, ne? Však je to víc jak půlstoletí zpátky...“ přemýšlel Reno.

„A jak by vytvořil to spojení? Nějak to udělat musel, ne? Fakt to nedává smysl. Nemohlo se ti to jen zdát?“ ujišťoval se Frédo.

Zavrtěla hlavou. „Tak ty vize celkově nedávají smysl. Celé je to šílené. Tohle taky. Tak to k těm ostatním vlastně i zapadá, ne?“ uchechtla se dívka.

Po její poznámce už vize nerozebírali a povídali si o něčem jiném. Museli si vynahradiť ty dny, kdy si byli jako cizí.

. A pokaždé, když ta část roku přišla, bavila se jako nikdy jindy.

- - -

Zatímco spal, motaly se mu v hlavě všemožné výjevy. Možná to byly sny, možná vize. Nevěděl to. Jmenoval se Carl a bylo mu dvacet let. Tento „problém“ ho trápil už tři roky. Vize. Ty zpropadené vize. Kolik už s nimi měl problémů?

Pracoval jako nádeník na statku. Jeho pán byl zlý a krutý. Za sebemenší prohřešek bral do ruky bič. Přestože u něj chtěli lidé i po výprasku (hrozném bičování do krve) pracovat, nedovolil jim to. Neodpouštěl chyby. Jedna a letíš.

Na každé pracovní místo stála fronta zájemců. Doba byla zlá a pomalu nebylo co do huby. Pokaždé, když byl někdo nachytán při nedbalosti a zbičován, tetelili se ostatní blahem a doufali, že převezmou práci (a plat) vyhozeného. Nedbali na to, co jim hrozí. To bylo vedlejší.

Jednou byl při nedbalosti přistižen i Carl. Místo toho, aby pracoval, jen stál a zíral do prázdna. Z očí se mu koulely obrovské slzy, a když na něj pán promluvil, neodpovídal. Vzpamatoval se až po několika minutách, kdy už ho vedli vstříc hrůznému bičování.

Nemělo smysl nic namítat, obhajovat se... Tak to tady nefungovalo. Byl zbičován a dostal padáka. Za chybu, za kterou ani nemohl. Ach, jen ty pitomé vize...

- - -

Cítila se zmateně. To, co se v této vizi odehrálo...

Celá ta záležitost s vizemi byla stále složitější a zamotanější. A do toho se tam ještě objeví Carl, který měl vize někdy v 16.století, nebo kdy...

Ponechala ještě chvíli zavřené oči a přemýšlela o tom. Vůbec si neuvědomovala, kde je a co se kolem ní děje. Vyrušilo ji až lehké odkašlání někoho, kdo se patrně nacházel hned vedle ní. Nedokázala určit, o koho se jedná, ale jedním si byla jistá. Nebyl to nikdo z jejích přátel. Jakmile si to uvědomila, rychle otevřela oči. Když tu osobu uviděla, chtěla si nafackovat. Seděla v lavici a přímo naproti ní stál John Parklewski, učitel odborného semináře. V celé učebně byli sami. Panovalo tam napjaté ticho. Díval se na ni nehezkým, zamračeným pohledem, který ji zneklidňoval.

Hlavou jí běžely všemožné otázky, ale na žádnou nenašla odpověď.

„Odpovíš mi už konečně?“ zeptal se vyčítavě.

Žblebtlá, že se omlouvá, ale že neví, na co se jí ptal.

To ho nepotěšilo. Ještě více se zamračil. Na čele se mu vytvořila tenká rýha mezi obočím, která zvýrazňovala jeho znepokojení.

„Dobrá. Zopakuj ještě jednou, naposledy, tu otázku. Potřebuji s tebou probrat to, jak se chováš v mých hodinách. Máš teď čas?“ tázal se.

Souhlasila. Dohodli se, že škola není dobré prostředí pro komunikaci, a tak se posadili na lavičku v nedalekém parku.

„Neříká se mi to snadno, Ernis, ale jestli budeš pokračovat v tom, co děláš, budu nucen tě vyřadit ze seminářů.“

Tato slova ji zaskočila. Nevěděla, co tak hrozného dělá, a mrzelo ji, že by na semináře už neměla chodit. Nejenže byly zajímavé, ale také byly důležité pro její následné uplatnění na trhu práce. Když v tom jí to napadlo. On o ní ví. Ví o vizích, o Filipovi, o všem.

„Vy, vy... Vy o tom víte?“ zeptala se roztřeseně.

„Samozřejmě. Ale pokud s tím přestaneš, nikomu nic neřeknu a dál budeš moci chodit na semináře,“ odpověděl jí zcela jasně.

V tu chvíli, když se ptala, ještě doufala. Ale teď... Zhroutil se jí svět.

„Prosím, nikomu to neříkejte. Klidně mě vyhodte se seminářů, ze školy... Ale nikomu to neříkejte. Prosím,“ škemrala.

„Asi tě nechápu. Vždyť by bylo tak jednoduché s tím přestat. A proč by tě někdo vyhazoval ze školy? Jen ze semináře, Ernis. Ze školy rozhodně ne.“

„Ze školy ne? Dobře. V tom případě mě klidně vyhodte ze semináře. Jen to nikomu neříkejte.“

Zmateně se na ni podíval. „Fakt tě nechápu. Byl by takový problém se více soustředit?“ tázal se.

„Co prosím?“ Tentokrát byla zmatená na oplátku ona.

„Chtěl jsem s tebou probrat to, že jsi na seminářích často nesoustředěná a ne vždy dáváš pozor. Myslím si, že by nemusel být takový problém se na to více zaměřit a soustředit se, co?“ pousmál se.

„No, to nemusel. Omlouvám se. Myslela jsem, že mluvíte o něčem jiném. Samozřejmě, že si na to dám pozor,“ odpověděla stále ještě trochu zmateně. Celou dobu si myslela, že ví o Filipovi a o vizích, a on mezitím řešil jen to, že nedává na seminářích pozor. Nesmírně se jí ulevilo. Slovy ani nešlo popsat jak.

„Dobrá. To jsem rád. Myslím si, že je v tobě velký potenciál. Byla by tě škoda.“ Na moment se zarazil, po chvíli však pokračoval: „O čem jsi myslela, že mluvíme?“

„No o ... O ... O jedněch mých rodinných problémech,“ začervenala se.

„Promiň, nechtěl jsem tě uvést do rozpaků.“

Celá tato konverzace byla nanejvýš podivná, na (ne)štěstí už byla ale u konce. Rozloučili se a jejich cesty se opět rozdělily. Ernisina vedla k Filipovi a Johnova? Někam do neznáma. Přišla domů a usadila se ke společné rodinné večeři. Jako obvykle u této večeře seděli pouze ona a její rodiče. Přestože si už odmala přála mít sourozence, jejím rodičům se podruhé už nepoštěstilo. Někdy záviděla Renovi a Frédovi. Oba měli sourozence.

Frédo měl mladší sestru Sophii. Bylo jí třináct a pomalu, ale jistě přicházela do puberty. S Frédem měli dokonalý sourozenecký vztah. Byl jí úžasným starším bratrem. Takovým tím ochráncem, o kterém sní nejedna malá holka. Hrál si s ní, pomáhal jí s úkoly, a když to šlo, byl jí pořád nablízku. Teď, když Sophie přicházela do puberty, už to sice bylo jiné než předtím, ale i tak... Ta představa byla krásná.

Taky by chtěla mít mladší sestru, nebo klidně i starší. Mohly by si spolu o čemkoli povídat, vykládat si zábavné historky a zažívat vlastní dobrodružství. Ne, že by tohle nemohla dělat s klukama, ale přece jenom sourozenecký vztah je trochu jiný. Kluci byli fajn, ale občas jí chyběla kamarádka, se kterou by jen tak poklábosila. Sestra by tuto roli zvládla perfektně. Nepohrdla by ani bratrem, jako měl Reno. Ten měl rovnou dva. Nejstaršímu Jacobovi bylo 22, prostřednímu Thomasovi 19 a Renovi 17. Sice si párkrát namlátili, ale jinak měli taky úžasný vztah. Hodně se spolu nasmáli, napovídali a ty jejich dobrodružné výpravy... Ty hlouposti, co spolu dělali... Záviděla jim.

Ona sama si se svými rodiči rozuměla až „nadprůměrně“, ale stále to nebyl sourozenecký vztah. Společně hráli deskové hry, chodili na výlety, cestovali, objevovali svět, smáli se, povídali... Doopravdy si velmi rozuměli. Nezměnilo to však fakt, že neměla sourozence. I na jejích rodičích bylo občas vidět, že je to mrzí. Ne vždy se ale stane to, co si přejeme. Musíme si vážit aspoň toho, co máme. Přesně tím se řídila Ernisina rodina. Dařilo se jí to natolik, že byla šťastná. Doopravdy šťastná. U večeře si všichni povídali o tom, jaký měli den a co je nového. Jakmile Ernis snědla poslední sousto a pomohla sklidit nádobí ze stolu, podívala se na hodinky.

Už byl pomalu čas vyjít, a tak se oblékla do tmavého oblečení, naložila si na záda batoh s potravinami a vyrazila do chladné večerní ulice. Mířila na místo, kde se s Renem a Frédem dohodli, že se sejdou. Pod jedním stromem, kde byla tma, která je měla schovat před zraky ostatních. Přece jen to, že Filipovi pomáhali, bylo silně protizákonné. Na místo srazu dorazila jako první a opřela se o kmen stromu. Nevěděla proč, ale cítila se dneska neobvykle neklidně. Začalo to už ráno, když slyšela své rodiče, jak se hádají. Skoro nikdy se nehádali. A když už, tak se za chvíli usmířili, ale dnes... Ještě u večeře bylo dusno.

Po ranní hádce přišla pozdě do školy, kde se jí povedlo ztratit svou oblíbenou propisku. Následoval rozhovor s Johnem, během kterého měla pěkně nahnáno. Myslela si, že John o všem ví... Dneska neměla svůj den. Byla neklidná a roztěkaná. Přišlo jí, že se něco sakra „musí semlít“. Byl to ten den, kdy věděla, že se něco „podělá“.

Nic velkého se zatím nezkazilo. Všechno probíhalo jen v náznacích katastrofy. Bála se, že se stane něco moc špatného večer. Teď, když měla jít navštívit Filipa. Věděla, že její obavy jsou určitě liché, ale tomuto špatnému pocitu se nedalo vyhnout. Snažila se o to, ale moc to nešlo. Pořád si říkala: „Je to jen blbý pocit, nic zlého se nestane. Neblbni. Tyhle obavy jsou nelogické.“ Ale bylo čím dál tím těžší tomu věřit.

Určitě tomu nepřidalo to, že právě zaslechla podivné zvuky. Jednalo se o nepatrné syčení, které vycházelo z velice blízkého místa. Snažila se rozpoznat, odkud zvuk jde, ale dospěla jen k tomu, že vychází odněkud ze tmy pod stromem. Opět! Opět to slyšela. To už se jí nemohlo zdát. Naskočila jí husí kůže. Co to jen bylo? To podivné šustění. A teď dokonce i lehké kroky! Ze stínu se vynořila silueta. To ona ze sebe vydávala ty děsivé zvuky.

Jindy by se Ernis asi tolik nebála, ale dneska... Pomalu začala couvat vstříc pouličním lampám. Osoba ze tmy však neustávala ve svém tempu a svými dlouhými kroky mířila přímo k ní. Bylo to jasné. Vybrala si ji za svoji oběť. Ernis ale nechtěla dát svou kůži zadarmo. Ať to stvoření bylo kýmkoli, nevzdá se bez boje. Netvora její couvání nerozhodilo, dále pokračoval ve svých chraplavých zvucích.

Stalo se to během vteřiny. Zakopla. Stvůra se vrhla přímo na ni, aby ji rozcupovala svými dlouhými pařáty. Zavřela oči, nemohla se na to dívat. Čekala, kdy se to stane. Kdy ji roztrhá na malinké kousky. Už ji svíral v tlapách. Nebude to dlouho trvat a bude po ní. Polkla a začala se odhodlávat k tomu, že otevře oči, aby viděla svého přemožitele. Vtom se najednou někdo začal smát.

„Co tu vy dva blbnete?“ tázal se smíchem onen hlas.

Poznávala ho! Ten hlas poznávala!

„Reno? Jsi to ty?“ tázala se, zatímco otvírala oči.

Už ani nevnímala jeho odpověď. Sama viděla, že je to on.

Co ji však zarazilo více, bylo to, co, nebo spíš kdo, je tím netvorem, co ji měl rozsápat na kousičky. Frédo.

Dneska už to bylo po několikáté, co by se nejradši propadla do země. Oba dva její nejlepší přátelé se teď smáli jak už dlouho ne. Smáli se jí. Tomu, že si myslela, že je Frédo netvor, který jí chce ublížit. Když si uvědomila, jak směšná celá ta situace je, připojila se k chlapcům a začala se smát taky. Když se odmlčeli, Erno se jim hned začal omlouvat, ale že ještě něco řešil s Jacobem a že proto se zdržel.

„Naštěstí jsem ale přišel dostatečně brzo. Byla by škoda, kdyby tě ten netvor nakonec sežral. Obrovská škoda,“ zakončil to Reno a dal si ruce teatrálně na srdce.

Přišlo jim hloupé nechat Filipa dál čekat, a tak vyrazili. Netrvalo dlouho a dorazili k Hugausovu domu. Sníh jim křupal pod nohama. Dokonce několikrát během té krátké cesty se nad tím Ernis, milovnice zimy, rozplývala. Mělo to ale i svá negativa. Nemohli vstoupit do domu hlavním vchodem, ale boční cestičkou. Bylo důležité na sebe neupozorňovat a zbytečně nevytvářet obrovité stopy, které by horvatům posloužily jako jednoduchá nápověda k tomu, kde je Filip. Šli opatrně a pomalu, ale to úsilí jim za to stálo. Pokud by jim to mělo zaručit, že Filipa horvati nenajdou, šli by klidně i celou noc.

Otevřeli dveře a vstoupili do domu. Všude okolo byla tma, svítily si jen slabou baterkou. Dům už znali dobře a orientovali se v něm snadno. Proto jim netrvalo dlouho a dorazili do místnosti, kde bydlel Filip. Byla v ní sice tma, ale to bylo celkem pochopitelné. Měl sice přes okna přehozenou deku, ale i tak na sebe nechtěl upozorňovat. Navíc už mohl spát. Nebo si chtěl šetřit svíčky na později.

„Sousedě? Jste tady?“ zvolal potichu Reno.

Odpovědi se nedočkal. Zkusil to ještě jednou. Opět mu odpovědělo pouze ticho.

Frédo se proto rozhodl, že dojde k Filipově posteli a zkusí ho tam najít. Pokud spí... Posvítit na postel. Ta však byla prázdná. Nebyla na ní ani deka či jakákoliv jiná známka sousedovy přítomnosti. Toto už bylo divné. Něco nebylo v pořádku. Na Ernis opět padl ten špatný pocit. Slabé světlo baterky poletovalo po místnosti. Všichni tři přátelé se snažili přijít na to, co je se sousedem, co se tu stalo. Prvním podezřelým předmětem byla deka, která ležela roztržená vejpůl na zemi. Dalším otevřená plechovka s jídlem na stole. Takových předmětů tam bylo hned několik. Dohromady dávaly docela jednoznačný závěr.

„Musíme pryč. A to rychle!“ sdělila svým přátelům Ernis, když si uvědomila, co se kolem děje.

„Ale Ernis...“ spustil Reno.

„Žádné ale Ernis. Musíme pryč. Hned! Jestli nás tu najdou, je po nás. A oni budou blízko,“ řekla a odtáhla oba chlapce z místnosti.

Už jim došlo, co se asi stalo. Nechtěli tomu věřit. Doufali, že to není pravda. Nejen kvůli sousedovi, ale i kvůli jim samotným. Kdyby to byla pravda, nacházeli by se teď v obrovském nebezpečí. Pokud by je našli s batohem plným jídla v domě, kde pobýval hlavní podezřelý z vymyšlení Pravidla 17, těžko by se obhájili. Šli velmi rychle, téměř běželi. Museli se co nejdříve dostat pryč z domu a nejlépe i co nejdál od něj. Kličkovali místnostmi. Jakmile byli u dveří, Ernis se zastavila. Sundala si batoh a vytáhla z něj potraviny.

„Pokud nás najdou, bude lepší, když je u sebe mít nebudem,“ vysvětlila.

Otevřeli dveře a pelášili pryč. Po pár minutách se celí zadýchaní zastavili a na moment si odpočinuli. Poté už ale neběželi, nýbrž šli klidnou chůzí. Už se nacházeli v městské části, a kdyby je někdo viděl, jak běží, vyvolalo by to zbytečné otázky.

Horvat! Proti nim šel horvat. Ernis málem začala běsnit a z Rena byla patrná zášť. To nevypadalo dobře. Kráčel si to přímo proti nim. Ve tváři měl typický „horvatský úšklebek“, který se snad museli povinně učit. Nezastavovali. Bylo by to podezřelé. Dále mířili přímo k němu. Krok za krokem. Nevěděli, co se stane dál, ale museli pokračovat. Už byl u nich. Nadechl se. Vypadalo to, že něco řekne. Naštěstí ale prošel mlčky kolem nich. Téměř jim ani nevěnoval pohled. Za nedlouho byli pryč z jeho doslechu. O chvíli později už nastal čas pro loučení. Všichni už chtěli jít domů a kouknout se na večerní zprávy. Pokud Filipa zajali, zmíní se o tom. Neotáleli proto moc dlouho a rozdělili se.

„Ahoj! Už byly zprávy?“ tázala se Ernis rodičů po návratu domů.

Přikývli.

„A hmmm... Říkali tam něco zajímavého?“ tázala se s obavami.

Opět dvojitě přikývnutí.

„Chytili ho, Ernis,“ řekl jí jen taťka.

Pak už ho dál nevnímala. Vřelo to v ní. Měla chuť něco rozmlátit. Měla chuť plakat. Měla chuť se rozběhnout přímo proti zdi...

Všichni o tom mluvili. Byly toho plné noviny, zprávy a v internetových diskuzích se neřešilo nic jiného. Nešlo tomu uniknout. Bylo to všude kolem ní. Každá zmínka o Filipovi, a že jich bylo, jí připomínala, že je to pravda. Hrozné bylo, jak o sousedovi lidé mluvili. Aniž by ho vůbec znali, rozšiřovali o něm klevety, které kydaly na Filipa špínu. Nejhorší ze všeho bylo, že nic z toho nebyla pravda. Všechny ty řeči, které proudily v médiích i mezi lidmi, byly lživé.

Vymyslel snad Pravidlo 17? Ne. Pouze ho objevil. Zavraždil vládního úředníka, který před deseti lety zemřel na neznámou chorobu? Taky ne! A už vůbec nekradl shnilá jablka z obchodů, aby je používal na výrobu elixíru nesmrtelnosti. Ano, i takové fámy se šířily. A toto ani nebyly ty nejhorší z nich.

Ernis si uvědomovala vše, co se dělo kolem. Filipa zatkli. Pravděpodobně kvůli ní. Kdyby si bývala dávala větší pozor... Kdyby nebyla tak nápadná, tak hlučná při návštěvách Filipa... Kdyby nedělala tolik rychlých pohybů, když za ním šla... Vyčítala si to. Lhala by, kdyby říkala, že ne. Vlastně lhala. Klukům. Snažila se před nimi vypadat, že je v pohodě, že si nedává žádnou vinu a že za nic nemůže.

Zpočátku nechtěla vypadat jako slaboch, co dá najevo své city, svůj strach, obavy a výčitky. Později nechtěla, aby se dozvěděli, že jim lhala. Byl to začarovaný kruh a ona nevěděla, jak z něj ven. Nebylo to však to hlavní, co ji trápilo. Bála se o souseda. Šířily ji výčitky. A ještě k tomu, se musela tvářit, že je ráda, že ho chytili. Kdyby se tvářila jinak, bylo by to podezřelé a někdo by mohl zjistit, že mu pomáhala. Tím by se zhroutily její naděje na život v bezpečí a beze strachu.

„Co to ale je bezpečí? Stojí to vůbec za to? Jak velkou cenu má jeden lidský život?“ ptala se sama sebe pořád dokola. Ať nad tím přemýšlela, jak dlouho chtěla, k závěru nedošla. Pokaždé měla jiný názor. Záleželo to na tom, v jaké byla zrovna náladě. Když ji měla dobrou, byla optimistická a stála za tím, že za Filipa bude bojovat a že se postaví proti tomu bezpráví, které kolem něj panuje.

Když měla špatnou náladu, naopak si říkala, že to nemá smysl, že je Filip jen jeden člověk a že by riskovala příliš mnoho jen pro pár let, které by již osmdesátníkovi zbývaly. Svá slova obhajovala tím, že by to stejně asi ani nevyšlo a že by i sám Filip nechtěl, aby kvůli němu ostatní zbytečně riskovali své životy.

Nebylo to jen černobílé... Co taky je, že...? Nestřídaly se v ní jen tyto dva názory, bylo jich mnohem víc. Pohybovaly se někde mezi těmito dvěma. Někde mezi největším pozitivismem a největším negativismem. Celkem široké rozpětí, že...

Nedalo se proto divit, že nic nepodnikla. Nesnažila se souseda zachránit, ani na něj neházela špínu. Držela se v ústraní a trápila se. Nikomu to nechtěla přiznat, ale vyčítala si, co se mu stalo.

Byl už čtvrtek, jeden ze dvou dnů v týdnu (spolu s úterkem), kdy se konají odborné semináře. Nedalo se proto ničemu divit, že právě přicházela chladnou a temnou podvečerní ulicí směrem ke škole. Stalo se to teprve včera, a tak se jí vyrojila kupa vzpomínek, jak chladnou podvečerní ulicí šla včera. V tu chvíli jí přišlo, že má blbý den. Kdyby jen věděla, jak moc... Nechtěla na to myslet, tak moc nechtěla. Snažila se. Tak moc se snažila... Ale nešlo to. Nevybavovaly se jí jen včerejší vzpomínky, ale i ty mnohem starší. Ve všech ale figuroval souseď. Vzpomínala, vzpomínala a vzpomínala...

Když byla malá a rodiče nebyli doma, občas ji Filip hlídal. Sám vnoučata neměl, a tak ji bral jako vlastní. Jednou si spolu hráli na indiány. Oba měli na hlavách čelenky z papíru. Každý z nich měl na svojí čelence několik barevných, vlastnoručně vyrobených peříček. Svá peříčka získávali plněním úkolů, během kterých si užili spoustu legrace.

Vždycky, když spolu hráli, nechával ji vyhrát. Když spolu bojovali o to, kdo získá další peříčko, schválně to pokazil. Pak si z toho ještě dělal legraci, jaké je nemešlo, a naopak chválil Ernis, jak je šikovná. Nebo, jak si hráli na piráty... Při této vzpomínce Ernis lehce zaslzela. Jen jedna slza, ne víc. Pozvolna se jí koulela po tváři, až se dostala k jejímu rtu. Olízla ji a odpověděla si tak na otázku, která mohla přijít. Ne, nekápla na ni jen voda ze stromu. Byla to pravá slza. Tak pravá, jako vztah mezi ní a Filipem. Teď zrovna byla v té fázi, kdy si říkala, že se za Filipa rozhodně vyplatí bojovat. Že je to úžasný člověk a že nezná žádného jemu podobného.

Blížila se už ke škole, ve které se konal seminář. Utřela si proto oči a uklidnila svou mysl. Nemůže tam přece přijít a vypadat, že právě brečela. Což ani nedělala. Byla to jen jediná slza. Tuto větu si v poslední době ráda opakovala: „Byla to jen jediná slza.“ Hned se usadila na své obvyklé místo. Aniž by se rozhlížela kolem, ale zarazilo ji, že tam Reno, ani Frédo není. Většina studentů už seděla na svých místech. Čas ubíhal a její přátelé stále nepřicházeli. Nedorazili dokonce ani na začátek hodiny.

„Vítám vás! Dneska máme hezký den. Sluníčko, sníh, prostě paráda!“ hýřil John dobrou náladou. „Schválně, jestli někdo uhodnete, o čem se dneska budeme bavit?“ vyhodil otázku do vzduchu. Padlo několik návrhů. Všechny do jednoho ale učitel semináře zamítl se slovy: „Bavilo by tě snad takové téma?“

Po několika (možná i desítkách) tipů to John studentům konečně řekl. Dneska se budou bavit o Pravidle 17.

„Netradiční a myslím, že vůbec ne nudné, co myslíte?“ tázal se.

Odpovědělo mu několikrát pokývání hlavou.

„Zkuste někdo říct, co to Pravidlo 17 vůbec je. Víte někdo?“

Tato otázka se Ernis vůbec nelíbila. A to téma? Jak jen to říct... Zaskočilo ji. Doufala, že se učitel neobrátil na ni. Co by jen řekla?

Naštěstí se přihlásil někdo jiný. Oddechla si.

„Myslím, že Pravidlo 17 je něco doopravdy neobvyklého a záhadného,“ spustil mladík.

„Neobvyklého a záhadného? To sedí,“ pomyslela si Ernis, která najednou zapomněla na své ztracené přátele a zaposlouchala se do chlapcovy odpovědi.

„Občas si říkám, jestli Pravidlo 17 skutečně existuje. Vláda a všechny úřady tvrdí, že Pravidlo 17 existuje a že probíhá tak, že se pokaždé, jakmile je minutová ručička na sedmnáctce, zastaví na sedmnáct vteřin čas. V reálu by to mělo vypadat tak, že se celý svět na chvíli zastaví, úplně všechno se zastaví. Tak si to aspoň představuju podle toho, co tvrdí úřady. Jak jim ale máme věřit, když to nikdo z nás nezažil? Já osobně se třeba skoro pokaždé kolem čtvrt koukám na hodinky, a když je sedmnáct, pečlivě sleduji, jak se pohybuje vteřinová ručička. V jednu chvíli ukazuje, že je 00. O vteřinu později, když by měla být na 01, ale ukazuje 17. Nic víc. To je všechno. Tohle je jediný důkaz, že Pravidlo 17 existuje. Je to ale dostatečný důkaz? ...“

„Díky, Bene. Vskutku zajímavý názor. Co si o něm myslíte vy ostatní? obrátil se John na zbytek třídy.

„Myslím, že bychom vládě měli věřit. Proč by si vymýšlela něco, co neexistuje?“ ozval se další názor.

Objevovalo se jich čím dál tím víc, ale Ernis už je vypouštěla. Pořádně se soustředila jen na ten první. Benův názor ji zaujal. Tak celkově byly jeho postřehy zajímavé. Přišlo jí, že má svoje názory docela srovnané. Byl jí sympatický. Středně vysoký, na první pohled docela obyčejný kluk s hnědými, trochu rozčuchanými vlasy. Ona se ale nedívala jen prvním pohledem. Snažila se vidět i to, co ostatní přehlíželi. Ďolíčky od smíchu, které se mu pravděpodobně vytvořily nadměrným užíváním mimických svalů. To, jak zaníceně mluvil o Pravidlu 17. Nemusela by ho ani slyšet, aby poznala, jak moc to prožívá. Mluvily za něj oči, z nichž bylo možné vyčíst téměř vše. Ten výraz. To, jaké emoce mu běhaly v obličejí... Byl strašně čitelný a zároveň tak tajemný a záhadný. Připomínal bouřku, ve které se lze snadno ztratit, ale kdykoliv může odejít a může ji vystřídat obloha bez mráček. Je nečekaně trefné, že nejen on byl tak podobný bouřce, ale i jeho oči. Bouřkově šedé. Zkrátka takový „bouřkový muž“.

Jakmile skončil seminář, vydala se za Benem a zeptala se ho, jestli se o Pravidlo 17 nějak více zajímá.

„No...“ uchechl se. „Vzhledem k tomu, že se tak nějak více zajímám skoro o všechno, tak asi jo,“ pousmál se. „Tebe zajímá?“

„Docela jo. Akorát neznám moc lidí, které by to taky zajímalo a kteří by se o tom chtěli bavit,“ odpověděla mu.

„Jak jsou ti lidi ale zvláštní...“ zareagoval pohotově.

„Víš, přijde mi, že si to vláda klidně může vymýšlet. Však si tak vymýšlí určitě více věcí. Nedávalo by to jinak smysl. Kdyby se zastavil celý svět, někdo by o tom snad musel vědět, ne?“ podíval se na ni pronikavým pohledem.

„Já nevím. Třeba o tom někdo ví... To, že my nevíme, že někdo ví, neznamená, že on to neví,“ odpověděla mu, i když nejprve nevěděla, jak zareagovat.

„Pravda. Zajímavá myšlenka...“ ocenil to upřímně.

Už dávno vyšli z areálu školy. Mohli jít sice domů, ale nešli. Nechtěli. Dobře se jim spolu povídalo. A tak se jen procházeli a dlouho si povídali. Kolem byla tma a cestu jim osvětlovaly pouze pouliční lampy. Naštěstí chodili jen tam, kde to znali. Ale kdyby se v té tmě nějaký smolař ztratil...

„Sakra... Kluci!“ vyjekla jen.

„Cože?“ podivil se Ben.

„Promiň, musím už jít. Na něco důležitého jsem si vzpomněla. Tak zatím!“ vyhrkla na jeden nádech a odběhla do noci. Jako první ji napadlo, že poběží domů a zkontroluje si mobil, jestli jí kluci nevolali nebo tam od nich nemá nějaké zprávy. Bohužel si ho zapomněla vzít s sebou... Rychlostí blesku proběhla několik ulic. Neřešila, jestli jsou osvětlené, nebo ne. Jen pelášila, co jí síly stačily. Pokud se jim něco stalo před několika hodinami, stejně už by těch pár minut nehrálo roli. Svědomí by jí ale neodpustilo, kdyby neběžela. Celá udýchaná přiběhla k domu. Vytahovala si už klíč, že odemkne, když ji vyrušil hlas: „Nějak pozdě, ne? Čekáme tu na tebe už dobrých pár hodin.“

„Reno?“ vydechla.

„Ano, Ernis. Jsem to já. A ten vedle, to je Frédo, kdybys ho náhodou nepoznala,“ odpověděl Reno.

„Rádi jsme tě viděli. Teď už zase půjdeme. Sbohem,“ rozloučil se Frédo a spolu s Renem odešel.

Nechápala, co se to děje. A tak jen stála a zaraženě se dívala, jak její přátelé bez vysvětlení odcházejí.

- - -

Viděl svou matku, stála přímo naproti němu. Byl strnulý, nehýbal se. Jen stál a díval se na ni. V očích se mu zračila bolest. Se slzami tekoucími po tvářích udělal první krok směrem k ní. Zbývalo mu jich ještě několik. Několik velice těžkých kroků, nejdelších v jeho životě.

Dostal úkol a musel ho splnit. Kdyby to neudělal, nejen že by neuposlechl rozkaz, ale ještě by zkazil to, o co se tolik snažil. Ač nechtěl, musel to udělat. Věděl, že je to správné. Udělal další krok. Usmál se na matku, na tu nejhodnější osobu, kterou znal, a přivřel oči. Za pár sekund je opět otevřel a prudce vydechl. Srovnal si myšlenky a mohl opět pokračovat. Další krok, ještě jeden. Jedna noha střídala druhou. S nesmírným úsilím jich udělal pět.

To už stál před svou maminkou, která na něj s obavami hleděla. Věděla, co bude následovat. Věděli to oba.

„Vždycky jsi byl to, co dělalo můj den lepším,“ sdělila mu. Chtěla toho říct víc, ale nebyla toho schopna. Hlas se jí zadrhnul. Víc už toho říct nezvládla.

„Taky tě mám rád, mami,“ odvětil syn a udělal poslední krok, který mu zbýval. Objal svou matku a ta s bolestivým výdechem padla k zemi.

Ze zad jí vytékala krev, která prosakovala skrz oblečení a rudě zbarvovala bílou halenku. Syn ji ještě chvíli pozoroval. Potom, když vydechla naposledy, ji opatrně zvedl a v náručí ji nesl někam pryč.

- - -

Další vize... Už ji to unavovalo. Měla je několikrát denně a jedna byla horší než druhá. Přátelé si ubližovali, rodiny se vraždily... Děla se spousta hrůzných věcí. A navíc, bezdůvodně. Aspoň jí to tak připadalo. Za poslední měsíc měla několik doopravdy hrozných vizí. Tato by byla jen slabým odvarem té nejhorší.

Jinak se toho ale moc nestalo. S Renem a Frédem se ještě neusmířila, Filip byl stále uvězněný... Jediná změna byla ta, že se začala přátelit s Benem – bouřkovým mužem. Byl vážně fajn, ohromně si spolu rozuměli. O vizích mu ale ještě neřekla, a tak si o nich neměla s kým povídat.

Uběhl už skoro měsíc od toho, co se s kluky pohádala. Ptala se jich, co se stalo, proč jsou na ni naštvaní. Ale odpověděli jí, že nejsou, že je všechno v pohodě. Nebyla s nimi kloudná řeč. Uvědomovala si, že asi něco pokazila. Akorát nevěděla co. Chtěla to vědět, omluvit se svým přátelům a zase se s nimi začít normálně bavit. Ale oni se chovali jak uražené holky. Po čase to vzdala s tím, že počká, jak se to vyvine, a nebude tlačit na pilu.

Čím míň se bavila s Renem a Frédem, tím víc se bavila s Benem. Jak už ho stihla poznat, byl to takový filozof, který nad vším dumal a viděl svět z jiného úhlu pohledu než ostatní. Bylo zajímavé se seznamovat s jeho názory, které se mnohdy lišily od ostatních.

Byl už začátek ledna, a tak bylo venku plno dětí, které si hrály ve sněhu. Některé sáňkovaly, jiné stavěly sněhuláky. Nechyběly ani ty, které by se koulovaly. Možná jich bylo i nejvíc.

Ernis jen zamrzelo, jak zákeřné a neohleduplné jsou. Házely si sních do obličeje, pod trička. Klidně se jich spolčilo i pět na jednoho. Jednoho nebožáka dokonce zkoulovali, když ležel na studené zemi a nemohl se hýbat.

Když se nad tím zamyslela, dávalo jí to smysl. Dospělí se k sobě taky nechovali zrovna hezky a děti měly vzor ve svých rodičích. Příklad toho, kdy se k sobě lidé nechovali pěkně, viděla taky v tom, že i když se snažila s kluky usmířit, nepřijali její omluvu, a ještě se i spolu ti dva rozhádali. Celkově jí přišlo, že je dnešní společnost příliš sobecká a rozhádaná. Dokonce se o tom spolu s Benem několikrát bavili. Říkal jí, že pokud chce něco změnit, má začít u sebe. Že se má usmířit s Renem a Frédem. Obhajovala se tím, že to několikrát zkoušela a že to už nemá smysl.

Tento argument Ben nepřijal a řekl jí ještě jednou svůj pohled: „To, že něco nevyjde napoprvé, neznamená, že bys to neměla zkusit znovu. Hlavně se tím nenech odradit. Zkus to znovu, třeba to už vyjde. Pokud ne, nevadí. Pouč se z toho a zkoušej to do té doby, než to vyjde. Když něco opravdu chceš, dělej všechno proto, aby to vyšlo. Zkoušej to klidně pořád a pořád dokola. Jednou to vyjít musí.“

Toho ale Ernis nebyla schopna. Příliš se jí dotklo, že ji předtím kluci tak odbyli. Bylo zvláštní s nimi nebýt, nepovídat si, nedělat blbosti. Byla na to zvyklá, a přestože si s Benem rozuměla a nebyla tak úplně sama, chyběli jí. Měsíc. Kolik to je, měsíc? Tak málo a tak hodně. Tak dlouho se spolu už nebavili. Celý měsíc. Zatímco se neviděli, byly Vánoce, Silvestr... Do roku 2017 rozhodně nevstoupila tou pravou nohou. Nebavila se s nimi. Doufala jen, že nebude platit přísloví: „Jak na Nový rok, tak po celý rok.“

Kdyby to platilo, asi by vypukla třetí světová. Politika byla vrtkavá, nestabilní. U moci se střídalo hned několik stran. Společnost se rozdělila do tří politických frakcí s rozdílnými názory, ale stejnou touhou být u moci a uplatňovat své požadavky do praxe a tvořit nové zákony. Poslední politická strana, ta čtvrtá, toužila hlavně po míru a po uklidnění vyhocené situace. To se ale nedělo, naopak se konflikty ještě vyostřovaly.

„Ernis?“ probral ji Ben z přemýšlení.

„Ano?“ zbystřila.

„Musím jít vyzvednout balík na poštu. Nechceš jít se mnou?“ zeptal se jí.

Přikývnutím hlavou dala najevo svůj souhlas.

Zaplatili proto svou útratu v kavárně a vyrazili do chladných ulic.

Cestou na poštu natrefili na skupinku dospělých, kteří se hádali a křičeli po sobě přes celou ulici. Jakmile zmizeli z jejich doslechu, spatřili čtyři chlapce, kteří kopali do jiného, jenž už jen rezignovaně ležel na zemi. Bylo to hrozné... Ale nejhorší ze všeho bylo, že takové události nebyly výjimkou, ale normou.

Nechtěla, aby se svět stával takovým místem, ale dělo se to. Nedalo se proti tomu nic dělat. Snad jen bojovat za správnou věc. Chovat se tak, jak by ona chtěla, ať se chovají ostatní. Nejen proto spolu s Benem zamířili ke klukům, kteří mlátili toho na zemi. Chtěla mu pomoci, musela mu pomoci.

„Nechte ho!“ přikázala jim.

Oni se na ni jen s opovržením podívali a opět začali hlava nehlava mlátit toho chudáka na zemi.

„Řekla jsem, ať toho necháte,“ vykřikla a přistoupila blíž.

„Nedáš si pokoj? Taky dostaneš!“ vysmál se jí ten černovlasý a vlepil jí facku.

Na to už se nemohl dívat Ben, a tak do chlapce hrubě strčil a oplatil mu facku.

Zatímco se otřesený kluk zvedal ze země, Ben vyřídil i ty ostatní a pomohl tomu zmlácenému klukovi na nohy.

„Ve čtyřech proti jednomu? To si říkáte chlapi? Když se chcete rvát, rvěte se. Ale se mnou! A teď!“ vychrlil na ně rozlíceně.

Jeden z nich to zkusil, ale po první ráně se skácel na zem, a když po něm Ben zařval, ať není srab a ať se zvedne, zvedl se a utekl za ostatními, kteří už byli dávno pryč.

„Bene, Bene, uklidni se,“ začala Ernis.

„Už mě to neskutečně vytáčí. To všechno. Podívej se kolem sebe, je to den ode dne horší. Lidi se mlátí, řvou na sebe a někteří se snaží i navzájem zabít! Přejde ti to normální? Jo? Přejde?“

„Bene, uklidni se. Po...“ začala opět Ernis, ale Ben ji opět přerušil.

„Jestli ti to přijde normální, tak už fakt nevím,“ vydechl frustrovaně.

„Není to normální, zatraceně není! Ale co my dva s tím tak uděláme? To chceš jako všechny zmlátit? Přejde ti to jako řešení?“ namíchla se už i Ernis.

„Ne, není. Začínámpak být jako oni. Ale nemůžu to nechat jen tak. Něco musím udělat. Akorát ještě nevím co,“ zamračil se, „ale musíme s tím bojovat. Nenechám to jen tak,“ dokončil myšlenku, se kterou došli na poštu, a na chvíli rozhovor utnuli.

Ben si šel vyzvednout balík a Ernis si mezitím sedla na židli a přemýšlela. Co by s tím asi tak šlo dělat? Nemohla by něco změnit? Když už má ty vize...

Z přemýšlení ji vyrušil muž ve středních letech, který prošel kolem ní, a aniž by se na ni podíval, natož to zastavil, položil jí do klína papírový lísteček.

Zmateně se na něj podívala a hledala vysvětlení. Žádné nenacházela, a tak udělala to, co by v její situaci udělal asi každý. Rozložila lísteček a přečetla si, co v něm je. Nezvykle rychle papírek zase složila a ukryla do bezpečí kapsy. Na tváři jí hrál zvláštní ostražitý výraz, obavy, nejistota, ale také odhodlání.

To už se k ní blížil Ben s balíkem. Usmála se na něj a s jiskřičkami v očích mu sdělila, že nenechá věci jen tak a že se postaví na stranu pravdy a bude za ni bojovat.

„Jdeš do toho se mnou?“ otázala se jej ještě na závěr.

„Že váháš,“ odpověděl, „co tě to teď tak najednou popadlo?“ zeptal se ještě.

„Sejdeme se zítra ve čtyři v parku. Dozvíš se to,“ řekla mu jen a radostně odběhla.

Chvilíčku ji pozoroval a už se také chystal jít. Všiml si ale, že má rozvázanou tkaničku, a tak si přidřepal a zavázal si ji. Na zemi si všiml malého lístečku, který se nacházel na místě, kde před chvílí stála Ernis... Asi jí vypadl z kapsy. Zvedl ho ze země a přečetl si ho.

Zítra za mnou přijď do cely, musíme něco probrat. O půl páté na náměstí tě vyzvedne vysoký, holohlavý muž v modré bundě. Spoléhám na tebe. Filip.

Už bylo pět minut po čtvrté, když čekala v parku, až přijde Ben. Rozhlížela se kolem sebe, ale nikde ho neviděla. Buď si z ní vystřelil a schovával se někde ve křoví jako nedávno Frédo, nebo měl doopravdy zpoždění.

Ach Reno, Frédo... Jak jen jí chyběli...

„Teď na to nesmíš myslet. Teď musíš být ve střehu. Může se stát cokoliv. Hlavně v klidu,“ přesvědčovala sama sebe. Nemohla už déle čekat. S tím plešounem se měla sejít v předem daný čas. Ani si netroufala odhadovat, co by se stalo, kdyby přišla pozdě. Vydala se proto směrem k náměstí, ke kterému dorazila asi pět minut před půl pátou.

Vykulila oči a s otevřenou pusou zírala před sebe. Ani ne dvacet metrů od ní seděl na lavičce Ben.

„Co tu děláš? A jak to, žes nebyl v parku, jak jsme se dohodli?“ spustila příval otázek.

„Tak zaprvé... Nedomluvili jsme se, tys to podala jako fakt a navíc, já neřekl, že tam budu,“ uchechtl se.

„Zadruhé... Myslel jsem, že bude stačit, když budu o půl tady,“ řekl a vytáhl z kapsy lísteček, který jí podal.

Překvapeně se na něj podívala a poděkovala mu, že lísteček našel a vzal. Kdyby ho našel někdo jiný... Ani nehodlala domýšlet, co se mohlo stát. Bylo už půl páté, a tak se oba rozhlíželi kolem a s napětím čekali na příchod „plešouna“, jak si ho interně pojmenovali.

„Hnáty křivé, pod plachetkou osoba, blíží se k nám pohroma!“ básnil zničehonic Ben.

Ernis jen otočila hlavu a podívala se tam, kam se díval i on. Měl pravdu. Nedaleko od nich šel plešoun. „I když ta nová přezdívka taky nebyla špatná. Hnáty křivé, pod plachetkou osoba, blíží se k nám pohroma,“ uchechtla se. Zvedli se z lavičky a vyrazili za ním. Popis seděl. Vysoký, plešatý, v modré bundě... Mohli se snad splést? Co kdyby oslovili někoho jiného?

„Pochybnosti stranou,“ proběhlo Ernis hlavou, když stála už jen metr od neznámého muže a chystala se ho oslovit.

„Dobrý den. My hmmm, máme se tu asi setkat,“ řekla mu.

On jen pokýval hlavou a se slovy: „Pojďte za mnou,“ vyrazil.

Šli za ním. Co jiného taky měli dělat? Kličkovali uličkami, s každou další se blížili víc a víc k cíli. Ale jaký byl vlastně jejich cíl? To nevěděli, věděl to jen plešoun. Nezbyvalo jim nic jiného než ho následovat. Asi po dvaceti minutách chůze se konečně zastavili. Nacházeli se před velkou šedou budovou.

Plešoun odemkl dveře a vedl je temnými chodbami. Po stranách chodby byly nejprve jen dveře s kancelářemi, ale s přibývajícimi metry se začínaly objevovat také zamřížované cely. Zatím byly všechny, kolem kterých prošli, prázdné. Netrvalo ale dlouho a už viděli i ty zaplněné. Někteří lidé v nich seděli klidně, jiní mlátili hlavou o zeď, naříkali, křičeli, modlili se... Cela od cely to bylo jiné. Někteří vypadali rozrušeně, jiní šíleně a někteří i smířeně.

Kráčeli beze slov, nebyla potřeba. Už jen to samotné místo mělo svou atmosféru, která na všechny návštěvníky působila. Nepůsobila jen na ně, ale i na Filipa, jak si všimla Ernis, když už byli u jeho cely. Seděl v ní shrbeně a sklíčeně, v očích měl smutný výraz. A bylo na něm vidět, jak je pohublý.

„Máte minutu,“ řekl plešoun, odemkl Filipovu celu a pustil Ernis s Benem dovnitř.

„Ahoj Ernis. Kohopak to s sebou máš?“ otázal se jí Filip.

Nevěděla, o čem s ním mluvit a proč tu vlastně je, a tak jen poslušně odpověděla na otázku. „To je Ben, můj kamarád.“

„Čekal bych, že tu budeš spíš s Renem a Frédem...“ spustil váhavě.

„No, my se teďka moc nebavíme,“ odpověděla sklesle.

„To je škoda... Může za to Pravidlo 17. Kdybych tak jen byl venku a mohl ho zrušit,“ povzdechl si.

„Co vy o tom víte?“ vystartovala.

„Všechno. Vzpomněl jsem si. Stejně tak ostatní, všichni si vzpomněli. Proto je mezi lidmi takový chaos. Pokud to nezastavíme, opět to vypukne. To, co je teď, je nic proti tomu, co bude, když to nezastavíme,“ sdělil jí.

„Vy, vy, vy jste si vzpomněl? Páni,“ vydechla ohromeně.

Ben, který neznal všechny souvislosti, se zničehonic plácl do čela. „Že mi to nedošlo rovnou!“ zvolal.

„Musíme je zastavit, musíme...“ spustil soused, ale když viděl přicházejícího plešouna, zmlkl.

„Dostaň mě odsud, spravíme to,“ zašeptal poslední slova.

Právě o nich přemýšlela celou cestu, co je plešoun mlčky vedl ven.

Dostaň mě odsud... To se snáze řekne, než udělá. Jak to jen ale? Jo, jo, potřebuju je, hlavou jí běžely myšlenky sem a tam, byly jako splašené. Dospěla ale k jedinému řešení. Sama to nezvládne, bude se už muset usmířit s Renem a Frédem a poprosit je o pomoc.

Sice byli pořád rozhádaní a ona nevěděla ani proč, ale věřila jim. Jen oni o ní věděli úplně všechno, věděli i o vizích, o Filipovi...

„Bene?“ obrátila se na chlapce.

„Ano? Rozhodla ses už, vid’?“ vyzvídala.

„Jo, půjdu do toho. A byla bych moc ráda, kdyby ses ke mně připojil,“ dodala.

„Moc rád. Bojovat za pravdu se musí. Už jen to, že seděl nevinný... Byl nevinný, že?“ ujišťoval se.

Ona jen přikývla, a tak pokračoval: „Už jen to je hrozné. A my ho můžeme dostat ven. A co víc, můžeme zachránit i všechny ostatní. Ať už ty neustálé boje, rvačky a hádky skončí. Takhle to nemůže pokračovat.“

Naprosto s ním souhlasila. Takhle to nemůže jít dál... Když mu řekla, že poprosí i Rena s Frédem, rozzářil se jako sluníčko.

„Já to věděl! Já to věděl! Ty ses s nimi chtěla usmířit, chtělas to. Ale potřebovala jsi nějaký super důvod. A tohle je dostačující. Dát svět zase dohromady.“

„Já už takhle dál nemůžu. Je to hrozné. Chodíme kolem sebe, jako bychom se ani neznali, nepromluvíme spolu jediné slovo. Proč ale vůbec? Proč? Frédo, proč?“ tázala se dívka hochy, když ho doběhla v parku.

„Nech mě být. Prosím, nech mě být,“ odpověděl jí.

„Tak mi aspoň řekni, co se stalo. Proč se se mnou nebavíš? A proč se nebavíte s Renem?“ zjišťovala.

„Prostě mě nech na pokoji. Copak je to tak těžké pochopit?“ obořil se na ni a odešel.

„Frédo! Frédo! Zastav, ty pitomče jeden!“ volala dobíhající ho.

I když ho už doběhla, on šel stále dál. Rázný, rozzlobený krok, naprostá ignorace ve tváři.

„Jde o Filipa. Musíme mu pomoci,“ zkusila to dál.

„Ten senilní stařec? Proč bych mu měl pomáhat?“ odfrkl si rozhořčeně.

„Vždyť je to Filip, náš soused. Musíme mu pomoci. A navíc, když mu pomůžeme, zruší Pravidlo 17 a všechno zas bude jako dřív,“ přesvědčovala ho dál.

„Když jsem mu pomohl dovnitř, proč bych mu měl pomáhat taky ven?“ uchechl se. „Zachovali jsme se špatně. Tím, že jsem jim řekl, kde je, jsem aspoň částečně odčinil svůj prohřešek. Něco podobného bys měla udělat i ty a Reno,“ poradil jí. „Nepráskl jsem vás. Měli byste si sami uvědomit, že jste udělali chybu. Sami si to uvědomte a napravte to, jako jsem to udělal já,“ dokončil Frédo dlouhý monolog, během kterého se na něj Ernis jen nevěřičně dívala.

„Tys, tys, tys to udělal? Tos byl ty? Ty jeden idiote! Ty bezmozku! Ty natvrdlá skořápko hnojiv! Proč? Proč jsi to udělal? To tě někdo zdrogoval a přinutil tě? Uplatil?“ Křičela na něj tak, že ji dokonce jedna paní s pejskem poprosila, ať se ztiší, protože ruší jejího Arnošta při kakání.

„S tebou už nechci mít nikdy nic společného! Užij si život. Nebo vlastně ne, neužívej si ho. Až do smrti pykej za to, cos udělal,“ zakončila už o poznání tišším hlasem a odešla.

Nechápala to, nechápala. Říkala si, že to není pravda, že to není možné. Že měla nějaké vidiny a slyšiny... Přesvědčovala se o tom, ale i tak v hloubi duše věděla, že to nebyla iluze, nýbrž realita. Nebyl to přelud, byla to skutečnost. Potřebovala to nějak zpracovat, a tak jen bezmyšlenkovitě bloumala ulicemi. Nevěděla, kam jde, nevěděla, proč tam jde, ale šla. Kde je, si uvědomila až ve chvíli, kdy stála přede dveřmi a její ruka zazvonila na zvonek.

„Ne, jen to ne. Proč jsem tady? Mohla jsem mít ještě nějakou naději, ale teď o ni přijdu. Druhé zklamání už nezvládnou. Proč jsem šla sem?“ probíhaly jí myšlenky hlavou.

„Co chceš?“ otevřely se dveře.

Nemusela ani zvedat hlavu, aby věděla, kdo s ní mluví. Poznala ho podle hlasu. Přesto hlavu zvedla a nabídla tak Renovi pohled na své červené uslzené oči a utrápený výraz. Bála se, co přijde dál. Jestli řekne něco podobného jako Frédo, nedá to. To věděla.

On ale až překvapivě změnil výraz a z pohledu: „Co tady děláš? Nechci s tebou mluvit,“ se stal pohled: „Co se stalo? Povídej.“ Stejná slova dokonce i vyslovil.

Nic ji nemohlo překvapit víc. To už by spíš čekala i to, kdyby na ni Reno práskl, že pomohla Filipovi.

„Frédo to udělal. To byl on, to on to udělal,“ říkala mezi vzlyky.

„Já vím. Já vím. To proto se spolu teď ne bavíme. Je to hrozné, ale trochu ho i chápu,“ odpověděl jí Reno pravdivě.

„Jak jako chápeš?“ vykulila oči.

„V poslední době mám pocit, jako by bylo všechno na světě špatně. Pořád jsem našťvaný. Na všechny. Na sebe, na tebe, na něho... Fakt na všechny. Víím, že k tomu nemám důvod, ale jsem našťvaný, prostě jsem. Ať chci, nebo ne. Kolikrát mám chuť s tím něco udělat, prostě impulzivně a ve vzteku něco udělat. Zatím se ale držím, což nechápu, když se mi to nedaří běžně... Ale teď je to jiné. Víím, že nemůžu nechat vztek, aby mě ovládl. Přijde mi totiž, jako by ani nebyl můj. A nechat se ovládnout svým vztekem? To ještě jde. Ale nějakým cizím?“ uchechtl se.

„Reno? Ty... Páni. Nikdy jsi takhle nemluvil,“ vydechla překvapeně.

„Jak? Rozumně?“ pousmál se.

„Ne, tak kontrolovaně. To, že ten vztek ovládáš... A že ani není tvůj... Páni. Je to divné,“ podotkla.

„Promiň, že jsem se choval jako blbec. Nechal jsem se ovládnout vztekem. No a potom, když jsem se chtěl omluvit, mi to už bylo blbé. Uznat chybu, přijít s prosíkem... Přiznat, že jsem blbec. Znáš to.“

A tak se stalo to, co by Ernis ani nenapadlo. Usmířila se s Renem, který ovládl svůj vztek (což jindy nedělal) a ještě více se rozhádala s Frédem, který udal Filipa.

Naprosto neočekávatelná kombinace. Dokázala si představit, že by se usmířila s Frédem a s Renem ne. Dokázala si představit, že by se usmířila s oběma. Ale že by se to naopak, to teda nečekala.

Vylíčila Renovi, jak se potkala s Benem a jak spolu navštívili Filipa ve vězení. Řekla mu i tu poslední větu, kterou jí Filip pošeptal do ucha a kterou si bude asi navždy pamatovat.

„Dostaň mě odsud, spravíme to.“

Všechno mu dopodrobna povyprávěla a poslechla si i to, co zažil on, jak bojoval se zlými démony. Někdy vyhrával, někdy zase ne. Zrovna byla ta chvíle, kdy vyhrával, a tak neváhal a slíbil Ernis, že jí pomůže a že ještě spolu s Benem souseda vysvobodí.

„Fuj, tu to ale páchne,“ stěžoval si Reno mezi kroky.

„Pššššt!“ klidnila ho Ernis, která svůj sotva slyšitelný zvukový projev doplnila nesouhlasným pohledem a ukazováčkem u úst.

„Koho to jenom napadlo? Snažit se tam dostat touhle odtokovou dírou?“ zamračil se Ben a upravil si batoh na zádech, aby se mu lépe šlo.

„Je to nejlepší řešení. Skoro nikdo o téhle chodbě neví. A že je tu smrad a brodíme se výkaly a podobnými sajrajty? Pro Filipa, pro tenhle svět... Stojí to za to,“ sdělila chlapcům svůj názor Ernis. Na její slova jen oba pokývali souhlasně hlavou a pokračovali dál. Už několik minut nikdo ani nepromluvil. Celé to ticho narušovaly jen jejich nohy brodící se vodou, jejíž kapky dopadaly v pravidelném rytmu zpátky na zem.

„Teď musíme doprava,“ promluvil až Ben, když stáli na křižovatce.

Zabočili tedy doprava a mlčky šli dál. Každý z nich si uvědomoval, že jsou blíž a blíž. Každým krokem se přibližovali k cíli a každým krokem v nich vzrůstalo napětí a obavy, aby je nechtyli. Čím blíž byli, tím pomaleji šli. Uvědomovali si, že když půjdou pomaleji, budou méně hluční. Nechtěli riskovat, a tak nikam nespěchali. Po další asi půlhodině chůze dorazili na konec chodby.

„Tak, a je to tady,“ proběhlo jim v myslích.

Na suchém ostrůvku se převlékli do čistého oblečení, které měli v baťůžcích. Chlapci si oblékli mundúr vězeňských strážných, který se jim podařilo v minulém týdnu ukrást, a Ernis se převlékla do svého obvyklého oblečení. Pak nasadili Ernis pouta, opřeli batůžky o zeď a vydali se zachránit Filipa a poté i celý svět. Zní to tak snadno, že ano? Zachránit Filipa a poté i celý svět... Jen při téhle myšlence se Ernis tak rozklepala nervozitou, že musela na chvíli zastavit a počkat, až třes ustane.

„Hej, dobrý, jo?“ obrátil se na dívku Reno.

Ta mu jen věnovala všeříkající pohled plný obav.

„Podívej se na to z té lepší stránky... Ty můžeš být roztřesená, nervózní a neklidná... To se přece od holky, co jde do basy, dá čekat,“ prohodil Ben. „Ale my, my musíme být ti jistí strážci. Musíme být v pohodě, nedát ani na chvíli najevo nejistotu... Nic. To nemůžeme. Kdežto ty? Od tebe se to přímo očekává,“ dokončil myšlenku chlapec.

„Jsem v klidu. Nebojte. Prostě tam přijdeme a všechno dáme zase do pořádku. Žádný stres,“ odlehčila situaci dívka.

Po jejích slovech už vyrazili. Z pochmurné zapáchající chodby vyšli do nového světa. Do pochmurné, ale už nezapáchající chodby místní věznice.

„Hybaj kostrou, ty děvko jedna!“ zařval na Ernis se sebezapřením Reno. Ta trochu zrychlila a se skloněnou hlavou uposlechla jeho rozkaz.

„Seržante Prokopczski?“

„Ano, pane?“

„Připravte celu.“

„Ano pane,“ srazil k sobě podpatky Ben a jako seržant Prokopczski se vydal splnit úkol.

„Jak jste mě to oslovil?“ tázal se Reno rozhořčeně.

„Pane,“ odpověděl Ben.

„Oslovujte mě tak, jak náleží – poručíku Caspere. Jste s tím srozuměn, seržante Prokopczski? Příště už by mohl následovat trest...“

„Ano, poručíku Caspere,“ odpověděl ponížený Ben se sklopeným zrakem. Kdyby nevěděl, že je to jen divadlo, asi by tomu i věřil. Být v armádě, takového poručíka by nad sebou mít nechtěl. „Fuj,“ otrpěl se při té představě. Neměl času nazbyt, a tak se rozběhl přímo do jámy llové – do hlavní budovy věznice, ve které měl získat klíč od Filipovy cely. Nelehký to úkol...

Vběhl do budovy a celý zadýchaný se zeptal první osoby, kterou viděl: „Hlavní sekretariát?“

„Tamhle,“ odpověděl mu někdo a rukou ukázal na dveře, na kterých byl do očí bijící nápis Hlavní sekretariát.

Já jsem tupec, proběhlo Benovi hlavou, když klepal na dveře, a následně, jakmile se ozvalo DÁLE, vstoupil do místnosti.

Přímo před ním seděl za stolem starší muž v uniformě a četl si časopis.

„Seržant Prokopczski,“ ohlásil se a srazil paty k sobě.

Starší muž na něj pohlédl, vstal, taky srazil paty k sobě a během toho na jeden nádech řekl: „Praporčík Nelin.“

„Potřebuji klíč od cely 1268. Pokud možno hned. Poručík Casper je hrozný pedant,“ pousmál se Ben.

„Samozřejmě. Chápu,“ pokýval hlavou souhlasně praporčík a otočil se k hromadě klíčů pověšených na háčcích na zdi za ním.

Chvilku hledal, ale po několika vteřinách klíč našel a s úsměvem ho podal Benovi.

„Na jméno?“ tázal se ještě.

„Už jsem vám to říkal. Seržant Prokopczski,“ odvětil nevrle Ben, když mu muž vkládal do ruky klíč.

„Vás ale v databázi nemám,“ zastavil pohyb své ruky.

„Sakra. Sakra. Sakra. A já si říkal, že jde zatím všechno až moc jednoduše,“ začal zmatkovat Ben.

Nedával to ale najevo, a tak jen suše odvětil: „To bude asi tím, že jsem tady nový. Ještě dva týdny zpátky jsem sloužil v Arhovezi.“

„Kolik vám je? Vypadáte mladě,“ pokračoval v dotazech muž.

Ben by nejraději utekl, ale jelikož ještě stále neměl klíč v ruce, nemohl.

„20. Arhovez bylo moje první působiště,“ lhal dál.

„Teď, pokud prominete, už budu muset jít. Jak jsem říkal, poručík Casper je pedant. Už tak mě seřve, kde jsem tak dlouho,“ povzdechl si Ben.

„Ach, ano. Samozřejmě. Nebudu vás už dále zdržovat. Kdybyste měl čas, stavte se někdy. Dobře se s vámi povídá,“ pousmál se stařík a konečně dal Benovi klíč.

„Ano, ano. Někdy se určitě stavím. Na viděnou,“ ukončil konverzaci chlapec, srazil paty k sobě a odešel.

Když vyšel z hlavního sekretariátu, měl samou radostí chuť vyskočit do stropu, ale usoudil, že by to mohlo vypadat nápadně, a tak to raději nedělal. Celou dobu mu přišlo, že všechno běží jako po drátkách. Zlomilo se to ve chvíli, kdy mu praporčík řekl, že ho nemá v databázi a začal se blbě vyptávat. V tu chvíli byl Ben vynervovaný jako nikdy a byl si skoro stoprocentně jistý, že bude prozrazen. Naštěstí se to nestalo, a tak mohl pokračovat v misi. Běžel směrem k cele 1268 a doufal, že tam bude Reno s Ernis, jak se domluvili.

„Snad se jim nic nestalo. Snad plán vyšel,“ říkal si. Mohl jenom doufat.

Po chvilce zběsilého běhu a kličkování mezi celami dorazil na domluvené místo. Jeho noční mūra se stala skutečností. Před celou nikdo nebyl.

Přemýšlel, co udělá. Měl několik možností. Mohl odemknout celu, vysvobodit Filipa a utéct s ním. To by pak ale nechal Ernis s Renem uprostřed věznice s tím, že nebudou vědět, co se stalo, budou zmatení a hrozilo by, že je chytí... Nebo mohl hledat své spolupracovníky a nechat Filipa v cele s tím, že ho vysvobodí až všichni dohromady. I tato varianta ale měla svá rizika. Mohli je chytit tak jako tak. Mohli by se navzájem hledat po věznici, ztratit se... Ještě by je chytili ani Filipa by nezachránili... Bylo to těžké, váhal. Věděl, že toto rozhodnutí je důležité a že toho může hodně změnit. Až čas ukáže, jestli k lepšímu, nebo k horšímu... Ale co měl dělat? Věděl, že nedělat nic je úplně to nejhorší, a tak to risknul a začal konat. Vyšel ze stínu, ve kterém se skrýval, a přistoupil ke dveřím cely. Vytáhl klíč a celu odemkl. Přistoupil k vězni, poklepal mu na rameno a se slovy: „Vstávat! Budete přemístěn do jiné věznice,“ ho probudil.

Filip se nejprve zmateně díval a snažil se pochopit celou situaci. Poté, když spatřil Bena, se pousmál a vrátila se mu jeho obvyklá jiskra. Přišla pomoc. Někdo ho přišel zachránit... Úlevně si oddechl, ale brzy zase nasadil ten výraz ztrápeného vězně. Ještě nebyl vysvobozen, ještě se mohlo něco pokazit... Proto chtěl vypadat co nejpřesvědčivěji, aby nikomu nepřišlo nic divné a aby se situace ještě nějak nezvrtla.

„Vstaňte! Ruce za záda! Jediný neobvyklý pohyb a je po vás!“ upozornil Ben a ukázal na pistoli, která mu visela u boku.

Filip vstal a vyšel z cely. Ben ji zamkl a šel spolu se staříkem směrem k oné zapáchající chodbě.

Jakmile tam došli, nenápadně poslal Filipa dovnitř s pokyny, ať na něj počká. Sám mezitím odběhl do hlavního sekretariátu vrátit klíč. Zaklepal na dveře a vstoupil dovnitř.

„Ale vy jste tu nějak brzy?“ podivil se praporčík.

„To víte, poručík Casper spletl číslo cely a ještě to hodil na mě, že jsem to zkazil já. No chápete to? Řekl mi, že si to zařídí sám, že mě už nechce dneska ani vidět,“ pokrčil rameny Ben a vrátil muži klíč.

„Ach, ti poručíci... Za mých mladých let... Drali se tam samí mladí, cílevědomí a rozumní muži... Ale dneska? Darmo mluvit,“ povzdechl si Nelin.

„Samozřejmě...,“ pokýval hlavou na souhlas Ben a přitom přemýšlel, jak rychle odejít.

„Vy, vy byste byl dobrým poručíkem,“ bleskla muži hlavou myšlenka, se kterou se okamžitě musel podělit.

„Navrhnu, aby vás povýšili,“ dodal ještě.

„Ne, ne. To nedělejte,“ pravil vystrašený Ben. Ještě by tak na něj mohli přijít... „Ještě na to nejsem připravený, prosím nedělejte to,“ domlouval praporčíkovi.

„Ach, ta skromnost... Hodíte se na to skvěle,“ usmíval se stále muž.

„Pokud nechci přijít o to místo, co už mám, měl bych jít. Nashle!“ Srazil paty a odešel, aniž by dal praporčíkovi Nelinovi čas na jakoukoliv reakci.

V hlavním sekretariátu strávil více času, než zamýšlel. Ale co měl dělat? Kdyby odešel dřív, bylo by to nápadné... Rychlým krokem mířil k Filipovi, když ho zastavil muž ve středních letech v uniformě.

„Kam jdete,“ podíval se na hodnost na jeho uniformě, „seržante?“

„Plním úkol od poručíka Caspera,“ odpověděl.

„Jaký úkol, seržante?“ tázal se opět muž.

„Mám zkontrolovat množství střeliva ve skladu, pane,“ odvětil rychle vymyšlenou lež.

„Aaa. Dobrá. To se mi hodí. Pojdte se mnou, pomůžete mi přenést pár věcí do skladu,“ zaúkoloval ho muž, jak stihl Ben vyzozorovat, major. Tiše zaklel, bortily se mu plány.

„Říkal jste něco?“ tázal se major přívětivě.

„Ne, nic.“

„Dobrá. Tak tedy... Vemte prosím tyto tři krabice,“ řekl mu muž, jakmile došli k věcem, které bylo potřeba přenést. Leželo tam celkem šest krabic. Tři vzal major a tři Ben. Byly setsakra těžké, ale to bylo to nejmenší, co Bena trápilo...

Sklad se nacházel mimo věznici, major šel s ním... Nemohl se jen tak otočit a vrátit se zpět. Namísto toho poslušně splnil úkol, a jakmile byl venku, přemýšlel co dál. Filip na něj čekal v oné zapáchající chodbě. Reno a Ernis byli bůhví kde... Rozhodně to nešlo podle plánu. Situace byla složitá a on nevěděl, co má dělat. Ale vydal se na misi, ze které nebyla cesta zpět. Otázkou tedy bylo, co bude dělat dál?

„Neflákej se, lemro líná! No hybaj, hybaj, hybaj!“ popohnal Reno Ernis. Ta, jako už po několikáté, zrychlila a dál se snažila hrát roli, která jí byla předeepsána.

Ani pro Rena to nebylo lehké. Musel se tvářit suverénně, měl být poručíkem, který si je jistý sám sebou... Měl vést svoji kamarádku do cely... Rozhodně to nebylo snadné. A když si představil, co všechno se mohlo pokazit... Zneklidnilo ho to a znervóznilo, neměl si to připouštět. Jako by snad i sám osud slyšel jeho myšlenky, a rozhodl se proto přetavit je v realitu.

„Poručíku?“ ozval se za ním hlas.

„Ano, majore?“ otočil se a vyčetl z uniformy mužovu hodnost.

„Kam vedete tuto osobu?“ otázel se muž a ukázal rukou na Ernis.

„Do její cely, majore.,“ odpověděl Reno.

„Předejte mi vězenkyni a vydejte se splnit tento úkol,“ poručil Renovi major a podal mu dokument s formulářem.

Ne, ne, ne, ne! Jen to ne! Proboha! Neeeeee!!!!!!! běželo Renovi hlavou.

Když se to má posrat, tak se to posere. To sedí, říkal si Reno, zatímco nechal majora, aby dovedl Ernis do cely, a sám mířil směrem k hlavnímu sekretariátu.

Nechtěl to udělat, ale musel. Jiné řešení nebylo. I Ernis mu pohledem říkala: „No tak, udělej to. Nech mě tu a zachraň Filipa. Víš, že není jiná možnost.“ Možná si to myslela, možná ne... Ale vyčetl to z jejího pohledu. A jak ji znal, bylo to tak.

Vešel do hlavního sekretariátu, srazil paty k sobě, pozdravil muže před sebou a spustil: „Poprosil bych klíč od cely 0289, 5571 a 2388.“

„Na jméno?“ tázal se muž.

„Casper,“ odpověděl jen.

Nechápal proč, ale muž naproti němu se zničehonic rozesmál a udiveně ho pozoroval. „Casper, Casper...“ říkal si a pochechtával se.

Reno se na něj jen nechápavě podíval a čekal, až mu muž dá klíče od cely.

„Vaše pověst vás předchází, pane,“ uchechl se ještě jednou muž, který se Renovi představil jako praporčík Nelin, a předal mu klíče od cely. Natolik ho rozesmálo jméno, které mu mladík řekl, že se ani nezajímal, jestli ho vůbec má v databázi a ani si jej nezapsal do seznamu lidí, kteří mají v držení klíče od cely.

Nechápavý Reno staříka neřešil a vydal se splnit úkol. „Čím rychleji to udělám, tím dřív budu moci jít za Ernis a za Filipem,“ říkal si.

Nejprve zamířil k celi 0289. Odemkl ji a do rohu místnosti položil informační leták o chodu věznice. Totéž pak udělal i s celou 5571 a 2388. Cely 2388, u které se právě nacházel, byla nedaleko Filipovy cely, a tak k ní zašel. K jeho překvapení byla prázdná. Ještě jednou si překontroloval číslo cely, ale ne, nemýlil se. Doopravdy byl u Filipovy cely. Kde jen mohl být? Nezdřoval se a rozhodl se, že najde Ernis.

Doběhl proto k hlavnímu sekretariátu, vrátil praporčíku Nelinovi, který se při pohledu na něj nemohl přestat smát, klíče a zeptal se ho, jestli tu nebyl před chvílí major a nebral si klíče od cely. Svůj zájem odůvodnil tím, že se s majorem potřebuje setkat.

„Ach, chlapče, chlapče... Marná sláva... Čekal bych, že jako poručík budeš vědět, že majori mají přístup do všech cely... Mají přece takový ten univerzální čip, kterým můžou odemknout všechny cely...“

Tato zpráva Rena rozhodně nepotěšila. Měl chuť vzteky kopnout do zdi, ale usoudil, že to není dobrý nápad. Místo toho odešel a vydal se na průzkum. Nevšímal si vyděšených pohledů vězňů ani zmatených vojáků, kteří se na něj zvědavě dívali, když kolem nich probíhal.

V tuto chvíli byla nejdůležitější Ernis. Jak by si jen vyčítal, kdyby se jí něco stalo... Více než deset minut běhal v uličkách kolem cely a hledal ji. Marně. Věděl, že už tomu obětoval hodně času a že se pořád zvyšuje riziko, že ho objeví... A navíc, musel ještě najít Filipa... Nebo že by se Benovi podařilo Filipa zachránit...? A tak se vzdal snahy na jeho nalezení a vydal se směrem k oné zapáchající chodbě.

Ulevilo se mu, když ho tam našel. Co ho však překvapilo, bylo to, že tam byl sám. Ben bohužel nikde.

Filip mu řekl, že ho Ben požádal, ať tu na něj počká, že za chvíli přijde. Čekal tu ale už více než půl hodiny... To Rena zarmoutilo. Určitě se mu něco stalo. Nejprve Ernis a teď i Ben.

Neváhal proto a urychleně se spolu s Filipem začal brodit pryč. Nemohl dopustit, aby dopadli jako Ernis. Ach Ernis... Nadosmrti si to bude vyčítat. Přemýšlel, jak na tom teď je a hlavně co se s ní bude dít dál...

Ernis mezitím seděla ve své cele a tupě zírala do zdi. Ne, nepřemýšlela. Ne, nespala. Jen seděla a zírala. Tak aspoň působila na kohokoliv, kdo ji viděl. Holka, co je tak mimo, že jen civí do zdi. Kdyby tak ale ti lidé věděli, co se doopravdy děje v její hlavě... Vize, další vize. Už zase...

- - -

„Upalte ji! Upalte!“, „Je to čarodějnice!“, „Do pekla s ní!“, zněly hlasy z davu. Zanedlouho se ale jejich názor sjednotil a všichni hromadně skandovali: „Upálit! Upálit! Upálit! Upálit!“ Vysoký muž v kápi dovedl ženu na okraj hranice a dopřál jí možnost se ještě naposledy pomodlit. Ona jen vzdorovitě zavrtěla hlavou a vyřkla svá poslední slova: „Jsem stejná jako vy, oči nejsou vše.“ Nikdo ji ale neposlouchal. Všichni skandovali: „Upálit!“ a ničeho jiného si nevšimli. Už jim bylo v podstatě jedno, kdo je to, či je to žena, popřípadě čím se provinila... To všechno bylo vedlejší.

Neřešil to ani její manžel, který se už na začátku připojil k davu. Neřešil to ani její otec, který ji právě vedl ke kůlu uprostřed hranice. Neřešil to nikdo. Doopravdy nikdo. Ona sama byla v situaci, ze které nebylo úniku. Proto jen zvedla hlavu a podívala se na modrou oblohu. Spatřila ptáka, který prolétal nad její hlavou.

„Aspoň ty máš volnost. Aspoň ty,“ pomyslela si a uvědomila si trpkost celé situace.

Ti, které měla ráda, ti, kteří měli rádi ji, ti ji teď popravovali. Věděla to a zoufale vykřikla. Nebyla to slova, ale spíše nelidský skřek, co z ní vyšlo. Hned poté se rozesmála. Smála se nahlas zoufalým smíchem, takovým, který nedokážete sami od sebe spustit, ani zastavit. Když je na něj ta pravá chvíle, tak se prostě objeví... Tak jako teď.

- - -

„Jak to myslíš, že tam zůstala? Jak? Jak? Jak? Jak je to možné?“ tázal se rozhořčený Ben Rena.

„Prostě nevyšel plán... Všechno šlo do kytek. Nešlo nic dělat,“ vysvětloval chlapec nově vzniklou situaci.

„Dokážeš si představit, jak mi bylo? Bál jsem se, jestli je všechno v pohodě, přijdu tam a vy nikde... Vůbec jsem nevěděl, co dělat. A teď se ještě dozvím, že tam zůstala. Sakra. Sakra. Sakra,“ vířily se v Benovi emoce.

„Hej, klid, klid. Myslíš, že jsem z toho šťastný? Myslíš? Však je pro mě jako sestra... Nejsi jediný, kterého to rozhodilo. Musíme ji zachránit. Prostě musíme,“ spustil odhodlaně Reno.

„To víš, že musíme. To je přece jasné,“ odpověděl druhý chlapec.

„Uvědomte si, že tady nejde jenom o ni, ale o nás všechny... Teprve, až tu bude, řeknu vám, jak je to s Pravidlem 17. Bez ní to nemá smysl,“ zapojil se do debaty Filip.

A tak bylo rozhodnuto. Zachrání ji. Děj se, co děj. O jiné možnosti ani neuvažovali. Stejně jako v předchozím případě, i tentokrát museli zjistit číslo cely. Předchozí postup byl úspěšný, a tak ho zopakovali.

Ben, jehož otec pracoval ve vojenské samosprávě, z otcova počítače „ukradl“ citlivé údaje a použil je pro konání vyššího dobra – pro záchranu Ernis. Jakmile znali číslo cely, bylo to už jednoduché. Do věznice se dostali již tradičním způsobem, skrz onu tajnou chodbu, a dohodli se na obyčejném, leč (snad) účinném plánu.

Ben, kterého si major Nelin tak oblíbil, půjde získat klíč od Ernisiny cely a Reno tam bude jako záloha, kdyby se to nepovedlo. Po zkušenosti z minula si uvědomovali, že se plán může kdykoliv zhortit, a proto raději ani nic složitějšího nevymýšleli. Dohodli se spolu, že kdyby jednoho z nich zajali, úkol dokončí ten druhý a dostane Ernis do bezpečí. To bylo to hlavní. To byl jejich cíl.

Neotáleli a vyrazili. Ben se vydal na Hlavní sekretariát, Reno se schoval na místo nedaleko centrální budovy, kde měli s Benem domluvený sraz poté, až bude mít klíč.

„Dobré ráno, Neline,“ pozdravil Ben a srazil paty k sobě.

„Rád tě zase vidím, hochu. Co tě sem přivádí tentokrát?“ tázal se praporčík.

„Potřebuji klíč od cely 9125,“ odpověděl upřímně Ben.

„Samozřejmě, samozřejmě... Máš teď čas mluvit?“ zajímal se stařík.

„Bohužel ne. Možná později. Omlouvám se,“ odpověděl mu Ben a vzal si klíč, který mu Nelin podával.

Zase to jde až moc snadno. Zase... A zatím... Jak to dopadlo předtím, že? Zamračil se Ben a snažil se zastavit neposedné myšlenky. Bohužel se mu to ale příliš nedařilo. Stát se může cokoli. Stejně jako předtím. Náš plán... My skoro ani nemáme plán! Stop! Stop! Mlč už konečně! Mlč! Mlč! Mlč! Stop! Tohle nikam nevede. Do mysli se mu vkrádaly pochybnosti, které se snažil zahnat.

Klíč od její cely ale už měl, to bylo hlavní. Teď jen neusnout na vavřínech... Došel na místo srazu a spolu s Renem zamířil k dívčině cele. Ta seděla v rohu na zemi a opírala se o zeď. Netvářila se šťastně, rozhodně ne. Ale nějak utrápeně, nebo zmučeně taky nevypadala. Benovi se ulevilo, byla v pořádku.

Odemkl celu a se slovy: „Vstávejte, budete přesunuta do jiné věznice.“ vzbudil Ernis. Ta se zpočátku, stejně jako o den dřív Filip, tvářila zmateně, ale po chvíli si uvědomila, co se kolem ní děje, a s úlevou zašeptala: „Vy jste přišli...“

„Poručíku Caspere, mohu teď vrátit klíč od cely na Hlavní sekretariát?“ tázal se Ben Rena.

Oba dva věděli, co ta otázka znamená. V překladu to bylo asi toto: „Půjdeš teď s Ernis pryč, já vrátím klíč a pak se sejdem, jo?“

„To je samozřejmost, seržante,“ utvrdil ho v jeho slovech Reno a poručil Ernis, aby ho následovala.

Dívka spolu s Renem tedy odešli. O pár minut později už byli v útrobách oné zapáchající chodby a s pocitem zdánlivého bezpečí pomalu mizeli z nebezpečné oblasti, kde hrozilo, že je zatknou.

A Ben? Ten byl rád, že se záchranu Ernis povedla, ulevilo se mu.

Sebejistým krokem mířil k centrální budově. Jako už poněkolkáté zaklepal na dveře Hlavního sekretariátu, vstoupil dovnitř, srazil paty k sobě a pozdravil praporčíka Nelina.

Ten se na něj ale už neusmíval tak, jak bylo u něj zvykem... Místo toho jen zvolal: „Kristiáne! Už je tady!“ Po jeho slovech do místnosti vstoupila pětice vojáků, postavila se do kruhu kolem Bena a namířila na něj zbraněmi. Ten jen s hrůzou v očích sledoval celou situaci a přišlo mu, jako by v ní ani nebyl, jako by byl jen pouhý pozorovatel, který nemůže nic ovlivnit...

„Seržante Prokopczski, osobo ve vojenském světě neexistující, jsi zatčen za znevažování vojenských hodností, za nepovolený vstup na území věznice, za odcizení majetku a za velezradu. Z těchto zločinů, kterých ses dopustil, je nejzávažnější napomáhání k útěku největšímu nepříteli celé země, vynálezci Pravidla 17, Janu Filipu Doubovickému. Za zločiny již zmíněné jsi odsouzen jedenkrát k trestu smrti a dvakrát k doživotí.“

Na tato slova, která snad až moc formálně pronesl jeden z vojáků, neměl Ben co říct. Paralyzovala ho. Z jeho mozku se stala želatina, nedokázal nijak zareagovat. A tak se ani nevzpouzel, ani neprotestoval, když ho vedli do cely, kde měl strávit zbytek svého života. Kdy že ho popraví? To nevěděl. Možná mu to říkali, možná ne... Jeho mozek, naprosto neschopný jakékoliv akce, reagoval dočista jako už zmíněná želatina.

„Situace je taková, že...“ spustil Filip.

„Počkejte. Řekněte nám to, až tu bude i Ben,“ zastavila ho rázně Ernis.

„Ale děvče moje zlaté... Ben? Ten tu jen tak nebude,“ povzdechl si Filip.

„Jak jako nebude? Bez něho nemůžeme pokračovat. Prostě nemůžeme. Vždyť to byl on, kdo mě zachránil!“ oponovala muži dívka. Po jejích slovech se Reno trochu zamračil a podotkl, že to byl teda on, kdo se s ní brodil výkaly a že se na její záchraně taky podílel.

„Jo, jo. To jo. Taky díky... Ale Ben měl tu hlavní roli, tak nemůžeme začít bez něho. Nebylo by to vůči němu fér,“ odvětila Ernis.

„Kéž by to bylo tak jednoduché,“ podotkl Reno a pokrčil rameny.

„Co proti němu máš?“ vyjela na něj dívka.

„Já? Nic... Jen, že nám teď asi úplně nepomůže... Nechtěli jsme ti to říkat, ale chytili ho. Říkali to ve zprávách. Prý je jako spolupachatel a Filipův únosce z vězení odsouzen k smrti...“

Ernis se opět zhroutil svět. Sotva to Reno dořekl, zvedla se z chladné země a odběhla z místnosti polorozpadlého hradu, ve kterém se právě ukrývali. Běžela. Běžela rychle. Sprintovala. Nohy ji pálily, v očích měla slzy. Už nemohla. Běžet tak rychle a tak dlouho? To prostě nešlo...

Ale nemohla přestat, zastavit se. Nemohla, nemohla. Musela běžet dál. I když nemohla, běžela ze všech sil, z posledních sil. Přímou se vyžívala v té bolesti, v té fyzické bolesti, kterou prožívala. Kdyby zastavila, přišla by bolest psychická. A tu by neunesla, věděla to. A tak jen běžela, běžela dál. Její běh už se ani nedal nazývat během, ale spíše unaveným klopýtáním. I tak neustávala, nemohla. Klopýtala, co to jen šlo.

Až přišel okamžik, kdy se to zlomilo, kdy zastavila. Samým vyčerpáním se svalila na zem a snažila se popadnout dech. Stejně tak jako předtím nešlo zastavit, teď se nešlo nadechnout. Klečela na kolenou, hlavu sklopenou k zemi. Přerývaně dýchala. Chvíli ano, chvíli ne. Až to došlo tak daleko, že vydechla a už se nenadechla. Nešlo to. A tak jen ležela na chladné zemi a nevěděla o světě.

„Ernis! Počkej!“ volal na dívku Reno. Nejprve se za ní rozběhl, ale po chvíli se zastavil, když viděl, že to nemá smysl. Potřebovala čas na to, aby všechno vstřebala. Tak jí ho dopřál.

„Filipe, my už ho nemůžeme zachránit, že?“ tázal se s obavami chlapec.

Starý muž jen zachmuřeně zavrtěl hlavou.

„Ale ona ho bude chtít zachránit,“ podotkl hoch.

„Ano, bude,“ ozvala se odpověď.

Po těchto slovech nastalo ticho, během kterého se oba ponořili do vlastních myšlenek. Situace nebyla příznivá. Ale bylo potřeba s ní bojovat, už to všechno ukončit.

Reno sám na sobě pociťoval, jak na něho Pravidlo 17 působí. Snažil se tomu zabránit, zvítězit nad tím, ale nebylo to lehké. I na ostatních viděl, jak s tím bojují. Někdo úspěšněji, jiný méně... Jenže si nikdo z nich neuvědomoval, že je něco špatně, že s něčím zápasí... A proto bylo třeba to zastavit.

„Filipe, kdy už nám to řeknete? Musíme s tím co nejdřív skoncovat, ale když nevíme jak, nemůžeme...,“ spustil Reno.

„Řeknu to Ernis,“ zabručel v odpověď Filip.

„Proč jenom Ernis? Proč? To je sakra tak důležitá?“

Kdybys, chlapče, tušil..., proběhlo muži hlavou, ale navenek nedal nic najevo a odpověděl mu jen, že se vše dozví, až přijde ten správný čas.

„Tak to pěkně děkuju,“ vstal Reno a odešel.

Soused ho už s tím svým tajnůstkářením pěkně štval. Vysvobodili ho z vězení, tolik při tom riskovali, ztratili Bena... Všechno to dělali jen proto, aby se od něj dozvěděli patřičné informace. A on pořád jen mlčel a vymlouval se. Doopravdy ho to štvalo. Málem ztratili i Ernis!

...A sakra. Kde vlastně je? Už by měla být dávno zpátky, ne? Nestalo se jí něco? zvonilo v Renovi na poplach.

„Ernis! Ernis! Ernis!“ volal za běhu a rozhlížel se kolem sebe.

Doopravdy se o ni bál, měl takové zlé tušení... Nevnímal čas, nevnímal nic. Celou svou bytostí byl ponořený do hledání a do vlastních obav. Po minutě, dvou, pěti, nebo po hodině? Nevěděl kdy, nevěděl jak, ale našel ji.

Ležela na zemi zády k Renovi, nehýbala se. Pod hlavou, kolem níž se rozrůstala loužička krve, uviděl kámen.

A sakra. „Ernis?“ tázal se s obavami chlapec.

Nedostalo se mu odpovědi.

A sakra. „Ernis?“ přibližoval se k dívce hoch.

Ať to není vážné, proběhlo mu hlavou, když už stál skoro u ní.

Přidřepł si k ní tak, aby jí viděl do obličeje. Překvapeně se na ni díval, nevěřil vlastním očím. A ona mu pohled opětovala.

„Proboha, co blbneš?“

„Už dlouho jsem si nebyla zaběhat.“

Ošetřil jí zranění a pomohl na nohy. Podíval se na hodinky a zamračil se.

„Zaprvé, za chvílku začne seminář. Musíme si pospíšet, abychom tam byli včas. Nemůžeme na sebe upoutávat pozornost. Zadržte, před chvílí bylo čtvrt...“

- - -

„Jechechecheché! Jechechecheché!“ smál se hlas uprostřed temnoty.

„Už je to blízko, blizoučko. Vyjde to. Odplata bude dokonána! To, co má být jen chvíli, bude trvat věčně. Ach, jaká to slast. Utrpení věčné!“ pochechtával se dále hlas.

„Nepokazít, neudělat chybu! Pak by utrpení porazilo rybu! Nebásni, když ti to nejde, E, Emile,“ zarazil se hlas.

„Vypadni, vypadni! No tak, jdi pryč!“ krákorál hlas tak nepříjemně, že ji z toho až bolely uši. Navíc ji nějaká neviditelná, ale silná ruka tlačila z mužovy mysli pryč.

- - -

Co to sakra bylo? Tahle vize byla úplně jiná než všechny ostatní. Dala by se přirovnat leda k té, v níž se s ní „soused za mlada“ snažil navázat spojení skrz představu.

„Tahle byla úplně jiná,“ řekla hned Renovi, který ji ale přerušil s tím, že teď spěchají, a tak mu to řekne za pochodu.

Bohužel jí nepomohl. Taky z toho byl zmatený. Neměli ale čas nad tím hloubat, jelikož právě vcházeli do místnosti, ve které se konal seminář. Bohužel přišli na poslední chvíli, a tak poslední volná místa našli vedle toho zrádce, vedle Fréda.

Nemohla se na něj ani podívat, natož s ním mluvit. To, co udělal, bylo neomluvitelné, neodpustitelné... Myslela si o něm, že je to její kamarád, dobrý kamarád, spolu s Renem dokonce ten nejlepší... A on ji takhle zradil. Opět, jako v tomto semináři už po několikáté, nedávala pozor a opět se jí to vymstilo.

„Co si o tom myslíš ty, Ernis?“ tázal se jí John Parklewski, učitel semináře.

Kdyby jen věděla, na co přesně se jí ptal... Podívala se na Rena, ten ale pouze bezradně zavrtěl hlavou na znamení, že taky neví. Skoro ze zvyku se podívala i na Fréda. Ten se jen pousmál a řekl jí, že měla dávat pozor. Jak jen ji rozzuřil... John Parklewski, který sledoval tuto výměnu názorů, se pousmál a zopakoval Frédova slova: „Měla jsi dávat pozor.“

„Omlouvám se, pane.“

„Poslední varování, Ernis. Stane se to ještě jednou a končíš. Jasně? Myslel jsem, že jsme si to už ujasnili,“ připomněl, jak jí promlouval do duše na lavičce v parku.

„Dobrá... Někdo jiný. Třeba ty, Frédo. Co si o tom myslíš?“

„Myslím si, že se Ben zachoval špatně, když ho zachránil. Taky za to bude pykat...“ pohlédl na jediné volné místo, které v místnosti zbývalo a které taky patřilo Benovi.

„Ten lotr, ten lotr!!!!“ Frédovi se opět podařilo Ernis rozzuřit. Měl na to vsutku neobvyklý talent.

To už se Reno neudržel a vlepil Frédovi facku. Rázem všichni utichli. Nikdo ani nedutal, všechny pohledy směřovaly na dva chlapce, kteří si naopak nevšíkali všech okolo.

„Však ti to taky dojde. Jsem kámoš, nebonznu vás. Ale taky ti to dojde. Pochopíš mě. A sám budeš litovat, cos udělal,“ zašeptal Renovi do ucha Frédo.

„Tohle kámoši nedělej, to dělej jen práskači a ty největší svině!“ odpověděl rovněž šeptem Reno a odešel z místnosti. Hned po něm odešel i Frédo, který si to s Renem musel vyříkat, a taky Ernis, která u něčeho takového prostě nemohla chybět.

„Copak to nevidíte? Jen pomáháte zlu! Já byl taky slepý, ale prozřel jsem. Můžete i vy! Ještě to půjde spravit. No tak. Víím, že jste ho osvobodili vy. Tak ho zase vraťte do rukou spravedlnosti. Pomůžu vám. Zahrajem to tak, že jste ho našli, a vám se nic nestane. Vykonáme dobro. Vrátime ho tam, kam patří,“ spustil Frédo a kladl při tom důraz na každé slovo.

„Styd' se! Být sebou, hanbou se propadnu! To, cos udělal, je neodpuštitelné. Je to ohavnost. Největší ohavnost! Fuj!“ odpověděl mu Reno, a přestože chtěl říct ještě něco dalšího, odešel. To Ernis ho dotlačila ven. Už to muselo skončit. Nevydržela by se dál dívat, jak ti dva po sobě štekají. Nebo hůř, připojila by se k nim taky.

„Reno, Reno... On ti za to nestojí, debil jeden,“ sdělila chlapci Ernis, i když věděla, že ten Frédo, kterého oba znali, ten by za to rozhodně stál.

„Já víím. Nevěřila bys, jak mě vytáčí. Zrádce, zrádce...,“ chrčel chlapec.

„Já víím. Já víím. Cítím to stejně,“ přikyvovala dívka.

Odcházeli a společně, pěkně týmově, nadávali. Nadávali na Fréda, jaký je zrádce. Nadávali na svět, na Pravidlo 17... Nadávali na cokoliv, co je napadlo. Nadávali dokonce i sami sobě nebo Benovi, že se nechal chytit. Nadávali a nadávali a nadávali. Potřebovali to, ulevit si, zanaříkat, zanařávat...

Celou cestu až k sousedově „obydlí“ v podobě zříceniny hradu si stěžovali, hořekovali, lamentovali a proklínali všechno a všechny. Přestali s tím až těsně před místností, kterou Filip obýval.

„Pojďte dovnitř. Myslím, že už je čas vám říct, jak spasit svět,“ vyzval je muž v evidentně dobré náladě.

Jak by taky ne, jeho spasitelé byli tady a byli připravení poslechnout si jeho rady a pomoci jak jemu, tak všem ostatním. Laskavě se na ně usmál, až mu zasvítilo v očích, a spustil.

„A tu hůl musí pak o úplňku zabodnout do země a něco u toho říkat?“ ujišťoval se Reno.

„Ano. Hůl z ghanového dřeva musí nositelka poznání zahrabat do hlíny tak, aby ze země čouhala do stejné výšky jako nositelka poznání. U toho pak musí pronést jednu zaříkavadlo. A to celé za úplňku. To je všechno,“ shrnul to Filip.

„A vy myslíte, že tou nositelkou poznání jsem já?“ pochybovala Ernis.

Soused jen přikývl, a tak pokračovala: „Proč myslíte, že zrovna já? Jak jste na to přišel?“ Následně se zamračila a podezřívavě ho sledovala. Čekala na odpověď.

„Víš, holčičko, já si vzpomněl,“ pousmál se, „to já vyřešil Pravidlo 17. A musíme ho zase zastavit. Vždyť tohle je jen začátek. Bude to jen a jen horší.“

Ani Reno, ani Ernis si nevšimli, že soused neodpověděl na dívčinu otázku. Místo toho zpracovávali obsah mužových slov.

„Nejbližší úplněk je za pět dní. Stihneme to? Pokud ne, jak moc se to za měsíc zhorší?“ ptal se s obavami chlapec.

„Musíme to stihnout,“ odpověděl mu jen stařík.

Bylo rozhodnuto. Museli to stihnout... Času měli málo, a tak hned začali plánovat. Měli pět dní. Nic víc, nic míň. Dohodli se, že souseda nechají tam, kde je, a s Renem to zvládnou sami. Starý muž by je jen zdržoval.

Vzhledem k tomu, že černé, ghanové dřevo bylo velmi vzácné a nerostlo na mnoha místech, museli na čas opustit své rodiny, školu a celý svůj dosavadní život a vydat se na cestu do Faschovického lesa. O tomto lese kolovalo hodně legend. Údajně měl nějakou magickou atmosféru. Údajně v něm strašilo... Co bylo ale jisté, bylo v něm ghanové dřevo. Rozloučili se se sousedem, který jim ještě předal kousek papíru, na němž byla napsána slova, která měla Ernis v tu správnou chvíli pronést.

Kráčeli po lesní pěšině a blížili se k městu. „Tady za hodinu. S batohem a se vším potřebným. Hlavně nezapomeň jídlo, nějaký nůž a kolo,“ sdělil jí chlapec a odběhl.

„Tady za hodinu... To se mu to řekne,“ odfrkla si dívka a zrychlila krok, aby vše stihla. Musela dojít domů, sbalit si batoh, rozloučit se s rodiči a vrátit se zase zpátky. A to celé do hodiny... První dva body zvládla celkem zdárně. Přijít domů a sbalit si batoh, to ještě šlo. Pak ale přišlo na řadu loučení s rodiči. Měla jenom štěstí, že byli doma. I tak to ale nebylo nic lehkého, to rozhodně ne.

„Mami, tati... Já teď budu muset jít,“ vypustila do vzduchu slova, kterými upoutala pozornost drobného plešatého mužika s modrýma očima a poměrně vysoké ženy, jejíž hnědé vlnité vlasy rámovaly obličej a zvýrazňovaly její hnědé oči.

„Jak jako jít?“ mračil se na ni hned otec.

„Když to dobře dopadne, tak na pár dnů,“ odpověděla mu pravdivě jeho dcera.

„Jak jako když to dobře dopadne?“ zvyšoval s každým slovem svůj hlas.

„Tati... Já... Musím...,“ blekotala Ernis.

„Nic nemusíš, doma zůstaneš! Víš, jak je tam venku nebezpečno, co všechno se tam děje? Víš to? No víš?“ zdůrazňoval.

„Právě proto, že se děje tohle všechno, tam musím. Víím, jak to zastavit. Můžu to udělat jenom já. Chápeš?“ odpověděla mu.

„Kdyby to nebylo důležité, nedělala by to. Věřím jí. Souvisí to nějak s těmi vizemi, dceruško?“ obrátila se matka na svou dceru.

„Jak? Jak? Jak to víš?“ nechápala dívka.

„Slyšela jsem tě, jak jsi ze spaní naříkala a brečela. Chtěla jsi, ať už to skončí. Ať už ty vize skončí... Tak jsi to říkala. Chtěla jsem ti pomoci, ale nevěděla jsem jak. A myslela jsem, že by ti mohlo být trapně, když bys věděla, že to vím,“ řekla jí upřímně mamka.

„Děkuju. Mám vás ráda. Ale už budu muset jít. Dávejte na sebe pozor. Jestli po vás budou kvůli mně pátrat... Omlouvám se,“ zaleskly se Ernis v jejích bouřkových očích slzy. Ještě své rodiče objala a rozloučila se s nimi, jako by to bylo naposledy. Což taky mohlo být...

„To zvládneš. Jsi chytrá, šikovná, vždycky si poradíš. Už jako malá jsi taková byla. Vymýšlela jsi různé skopičiny, vždycky jsi nás dokázala...“ spustila mamka.

„Mami...“ přerušila ji Ernis, „už musím jít. Brzy se uvidíme,“ dodala ještě optimisticky, než odešla.

Opravdu neměla čas. Za deset minut měla být na smluveném místě. Bylo sice celkem vzdálené, ale jelikož jela na kole, stihla to.

„Kde jsi tak dlouho?“ otázal se jí hoch.

„Promiň. Musela jsem se ještě rozloučit,“ vysvětlila pravdivě.

Na to Reno jen nadzvedl obočí a celý překvapený odpověděl: „Tak to tě obdivuju. Já to nedokázal. Nechal jsem jim jen dopis na stole.“

To překvapilo zase Ernis. Ona se se svými rodiči musela rozloučit. V následujících několika dnech se můžou dívat celkem nebezpečné věci. Nevěděli, co všechno je čeká... A proto se s nimi prostě rozloučit musela. Naposledy. Rozhlédli se kolem, nasedli na svá kola a vyrazili. Nemohli přece ztrácet čas... Špatná zpráva přišla naneštěstí už na samém počátku jejich cesty. Na autobusové zastávce byla Renova fotka s popisem: „Hledá se zločinec, který pomohl Filipu Doubovickému při útěku. Nálezci připadne štědrá odměna.“

To rozhodně nebyla dobrá zpráva... Ale co se dalo dělat? Jen šlápnout zase do pedálů a co nejrychleji ukončit šílenství, které panovalo všude kolem. Čím dřív to celé skončí, tím líp.

Jelikož ten den vyrazili až večer, nestihli ujet moc kilometrů. Konkrétně jen dvacet. Potom se už začalo stmívat, a tak se utábořili, postavili stan a zapálili oheň. V jeho teple se navečeřeli a chvíli si povídali. Oheň je sice mohl prozradit, ale vzhledem k tomu, že byl teprve začátek jara, potřebovali ho, aby nezmrzli. Kolem nich už panovala tma, kterou narušovaly pouze nezbedné plamínky. Ty vesele tančily svůj vlastní tanec a utvářely tak příjemnou atmosféru, která kolem ohně panovala.

„Reno?“ přerušila ticho dívka.

„Hmmm?“ zabručel nazpátek.

„Měli jsme ho zkusit zachránit... Takhle ho popraví. A to jen kvůli mně. Kdybych se předtím nenechala chytit...“ začala se Ernis pohybovat po tenkém ledě.

„Všichni to děláme proto, aby všechno už skončilo... Ne každý má možnost to zastavit. My jo. Ty jo! A proto jsme tě museli zachránit. Proto jsme museli předtím zachránit i Filipa... Však to víš. Ty za to nemůžeš. To jen tenhle zsranej svět. Ty ne! Rozumíš?“ pravil rázně.

„I tak jsme ale mohli aspoň zkusit něco udělat. Zachránit ho. Aby ho nepopravili...“

„Ernis! Tím, že jsme tady, něco děláme. Tím mu pomáháme. Po úplňku už to bude zase v pohodě, svět se dá do kupy a pustí ho. Jo?“ přesvědčoval ji stále chlapec o její nevině.

„Co když ho ale do úplňku popraví?“ položila znovu otázku, která Renovi poslední dobou také běhala hlavou.

„Nepopraví,“ řekl jediné slovo, kterému ani on sám nevěřil. I tak se ale stále přesvědčoval... Co jiného taky mohl dělat?

Celá tahle konverzace zničila příjemnou atmosféru, která u ohně panovala. Oba dva se zase na chvíli zabývali svými myšlenkami, což možná ani neměli dělat, protože pak byli oba

posmutnělí. Na zítřek měli v plánu ujet hodně kilometrů, a proto zalezli do stanu, zachumlali se do spacáků a pokoušeli se usnout.

Zatímco se oni snažili usnout (což se jim popravdě moc nedařilo), v jedné z mnoha cel, zhruba dvacet kilometrů vzdálené věznice, ležel Ben. Ležel na zádech na chladné zemi a přemýšlel. Věděl, že zemře... Jen nevěděl kdy. Nikdo mu to neřekl. Ne že by to pro něj byla nějak důležitá informace. Doufal, že to bude co nejpozději, že mezitím Ernis, Reno a Filip stihnou zrušit Pravidlo 17... A především doufal, že se ho nebudou snažit zachránit.

Potěšilo by ho to, to ano, vlastně by si to i přál... Ale rozum byl silnější, a tak si uvědomoval, že důležitější než ho zachraňovat, je zrušit Pravidlo 17 ...

Mnoha lidem může připadat neobvyklé, že nechtěl, aby ho zachraňovali, ale takový on zkrátka byl. Myslel nejprve na dobro všech ostatních, až potom na to své. Byl nesobecký jako málokdo. Dokázal lidi pochopit, byl empatický a zamýšlel se nad věcmi jinak než ostatní, a dokonce je mnohdy i viděl jinak. Chápal Ernis s Renem, že jsou na Fréda naštvaní, ale neviděl to tak černobíle jako oni. Uvědomoval si, že na Fréda asi působí Pravidlo 17, že ho ovlivnilo, že se snažil zachovat v danou chvíli správně a udělat to nejlepší. Sám ho sice osobně neznal, ale nechtěl soudit lidi jen na základě jednoho rozhodnutí. Chtěl mu dát ještě šanci napravit svou chybu a ukázat, že není tak špatný, jak ho jeho přátelé vidí.

Když tenhle názor říkal Ernis a Renovi, nechápali ho. Ale to mu bylo jedno. Měl svůj názor a za ním si stál. A to dokonce i v tuhle chvíli, kdy ležel ve vězení a věděl, že za to může Frédo. Kdyby neudal Filipa, nezachraňovali by ho a při záchraně by nechytli Ernis. A při záchraně Ernis by pak nechytli jeho... Frédo za to mohl. Ale Ben by mu i tak dal druhou šanci. Snílek, blázen, dobrák... Udělejte si na něj názor, jaký chcete. Ale běžné to rozhodně nebylo.

A co dělal Frédo?

Nic moc zajímavého. Nezpytoval myšlenky. Nevymýšlel, jak se omluvit, ani jak napravit svou chybu. Dokonce ani nepřemýšlel nad tím, jak Bena zachránit... Pouze spal. To bylo všechno.

Kdežto Ernis s Renem měli mnohem zajímavější program. Hned následujícího dne časně z rána vyrazili. Neřešili, že by normálně šli do školy, že měli být někde úplně jinde... Měli poslání. A to bylo důležité. Do Faschovického lesa to bylo nejkratší cestou dohromady okolo 80 kilometrů. Včera urazili 20, a tak se dohodli, že zkusí za ten den ujet zbytek, aby pak večer už mohli začít s přípravou hole z ghanového dřeva.

Po noci strávené pod stanem byli oba trochu rozlámaní, ale jak Ernis řekla, oproti vězení to byl nanejvýš příjemný nocleh. Touto poznámkou si oba vzpomněli na Bena, a tak neměli problém s motivací. Celá cesta jim poměrně rychle ubíhala. Sem tam se zastavili, odpočinuli si a najedli se. Právě při jedné takové zastávce, konkrétně při obědové pauze, měla Ernis nepříjemný pocit.

„Reno? Nemůže nás někdo sledovat?“ tázala se chlapce s obavami.

Rozhlédl se kolem, zamyslel se a odpověděl jí: „Nemyslím si.“

Mělo ji to uklidnit, ale ona měla divný pocit. Ten pocit, u kterého víte, že je naprosto iracionální a nesmyslný, ale i tak se ho nemůžete zbavit a je velmi těžké mu nevěřit.

„Tak snad to bude v pohodě,“ pravila s obavami v hlase a s tím nepříjemným pocitem v mysli. Červíček pochybností byl zaset. Své rozladění se snažila nedávat najevo. Stačilo, že byl neklidný jen jeden z nich. Sotva si oprášili ústa od drobků chleba, nasedli na kola a opět vyrazili.

Kromě toho, že jim cesta příjemně ubíhala, i na krajinu okolo byl pěkný pohled. Jaro bylo v rozpuku a vše kolem kvetlo, rostlo a hrálo všemi barvami. Projeli přes několik lesů a luk, přebrodili několik řek a viděli také pár rybníčků a jezer. Připadali si skoro jako na nějakém výletě. Do reality je vrátilo až to, když vjeli do lesa. Stromy byly vysoké a štíhlé, ale jejich kmeny a kořeny byly dočista černé. Ani jeden z nich nic takového ve svém životě ještě neviděl. Bylo to jasné. Dorazili do Faschovického lesa.

V lese panovala vskutku neobyčejná atmosféra. Přesně taková, jak se vyprávělo. Černé kmeny, kořeny a větve utvářely zajímavý kontrast se světle zelenými listy, které se srocovaly podél větví a v korunách stromů. Skrz listy prostupovalo do lesa neobvykle nažloutlé světlo, které se na černých kořenech zbarvovalo do šeda. Kdo tam nebyl, nepochopí. Z celého lesa vyzářovala jakási prazvláštní aura, celá tato oblast byla výjimečná... Mělo to v sobě kapku tajemna, ale i skryté temnoty, která byla paradoxně všem na očích.

Celá tato podívaná Rena rozhodila natolik, že nedával pozor na cestu, najel na kořen a skácel na zem. Jeho počínání se smíchem sledovala Ernis, která ho však brzy napodobila, jelikož nastal čas její vize.

A tak oba zůstali ležet na zemi. V tu chvíli neřešili nic jiného, nemysleli na žádné své problémy (a že jich bylo) a žili jen tím okamžikem. Nic ale netrvá věčně, a tak i tato chvíle skončila. Narušila ji Ernis, která se jako první zničehonic přestala smát. Zase se dostavil ten „divný pocit“. Renovi ale nic neříkala, nechtěla ho zbytečně zneklidňovat. Určitě byla jen paranoidní...

Netrvalo dlouho a ustal i Renův smích. Oba dva se už vrátili zpátky do reality. Nastal čas řešit, co dál... Bylo jasné, že musí vyřezat tu hůl, a jelikož nechtěli zbytečně ztrácet čas, odložili si kola, sundali ze zad batohy a vydali se hledat to správné dřevo na opracování. Kráčeli lesem a ať chtěli, nebo ne, nasávali jeho jedinečnou atmosféru. Dýchala na ně ze všech stran, a tak se jí nešlo vyhnout.

„Co tohle?“ navrhl Reno a ukázal na jednu z větví.

„No to nevím... Radši bych zkusila najít už něco na zemi, ať to nemusíme osekávat ze stromu,“ odpověděla mu dívka.

On souhlasil, a tak pokračovali v hledání... Asi hodinu bloudili lesem a oba došli ke stejnému závěru. Tenhle les je tak divný a magický a zároveň, tak jiný než všechny ostatní lesy, že nikde nebyla ani jedna jediná větev spadlá na zemi. Proto se vrátili k té úplně první, na kterou Reno ukázal, a tu si vybrali jako tu „osudovou“.

Chlapec odběhl pro sekyru, kterou měl schovanou v batohu, začal odsekávat větev ze stromu. Dával si při tom pozor, aby zůstala dostatečně dlouhá. Přínejmenším aby dosahovala výšky Ernis. Dívka ho při tom pouze pozorovala. Nabídla mu sice, že mu pomůže, ale on s díky odmítl.

Den se už pomalu blížil ke konci, a tak si postavili stan, připravili dřevo na oheň a posadili se na zem, aby povečeřeli. Jakmile se začalo ochlazovat, zapálili oheň. Poté si povídali a při tom se střídali při opracovávání dřevěné hole. Musela být přece dokonalá, že

ano? Zrovna když měla hůl v ruce Ernis, Reno vstal a odešel si odskočit. Zanechal tak dívku u ohně samotnou. V tu chvíli to opět přišlo. Zase ten divný, svíravý pocit...

Nedaleko zapraskala větvička. Dívka strnula. Opět jí hlavou proběhla myšlenka, že tam možná někdo je a sleduje je. Vzápětí dorazila další myšlenka: „No tak, neřeš to. Určitě se ti jen něco zdálo. Nebo to byla třeba srnka...“ Sice se přesvědčovala, že to určitě není žádný člověk, který by je sledoval a chtěl by je udat, ale i tak stále nebyla úplně v klidu. Ten divný pocit v ní stále zůstával...

„Tos to tu beze mě nemohla vydržet? Sedíš tu jak zařezaná,“ pousmál se Reno, jakmile se vrátil zpátky k ohni.

„To víš, že jo. Bez tebe nevydržím ani minutu,“ nadhodila žertovně dívka ve snaze setřást ten „divný pocit“.

„Na, podej mi to. Vystřídáme se,“ prohodil zase hoch a vyžádal si tak skoro hotovou hůl.

„Zase chceš být ten, co to dokončí, co?“ pousmála se Ernis, ale přesto mu hůl předala. Nevadilo jí, že to nebude ona, ale on, kdo udělá poslední úpravu. Když ji dokončil, předal hůl dívce, aby si vyzkoušela, jak jí sedí.

Tam dam, ta da dam dam, ta da dam,“ broukala a se vztyčenou hlavou šla hrdě kupředu. To už to Reno nevydržel a rozesmál se na celé kolo. Ona se na něj vyčítavě podívala a pobídla ho, ať se teda předvede on, když se směje jejímu umění. Chlapec nezaváhal a převzal od ní hůl.

„Tak se to dělá, dívej se a uč se,“ dodal ještě, než začal holí mávat jako koštětem.

Jeho marným snahám se teď zasmála naopak dívka, a tak to oba uzavřeli s tím, že se do dalších krací raději nebudou pouštět, jelikož by mohli puknout smíchy. To by pro dobro celé výpravy nemuselo být úplně nejlepší... Zanedlouho se uložili ke spánku, ale museli ještě probrat jednu důležitou věc. Co dál?

„Máme tři dny. To se do úplňku stihneme vrátit zase zpátky. Proč tady zbytečně čekat?“ nadhodila Ernis.

„A navíc by to bylo i fér vůči Filipovi. Zasloužil by si být u toho, jak to zrušíme,“ doplnil ji chlapec.

Dokonale se shodli, a tak bylo rozhodnuto. Vráti se zpátky.

Dalšího dne ráno opět vyrazili. Tentokrát opačným směrem. Vzhledem k tomu, že je předchozí dva dny hodně vysílily, jeli pomaleji a tento den ujeli „pouze“ 40 kilometrů. Byli celí rozlámaní ze spaní ve stanu a náročné jízdy na kole. Zadky je bolely, nohy pálily jako čert... Už po necelých 40 kilometrech museli zastavit a odpočinout si. Sice by rádi jeli dál, aby byli doma co nejdříve, ale nešlo to. Už ani nevtipkovali jako předchozí dny. Všechna únava a stres z posledních dnů se sečetly a dolehly na ně. Byli rádi, že se mohli natáhnout do trávy a jen ležet. Dokonce při tom i usnuli, což nebylo v plánu, ale odpočinek si už zasloužili.

Probudila je zima. Když otevřeli oči, nic moc neviděli, už byla tma. Shodli se, že postaví stan, zachumlají se do spacáků a budou pokračovat v spánku. Spali dlouho, probudili se až kolem poledne...

Zbýval jim zhruba den a půl a 40 kilometrů. Svůj cíl zvládli ten den relativně úspěšně, jelikož ujeli dalších 20 kilometrů. Stále byli sice rozlámaní, ale sil už měli více, a tak se ani netrápili tak jako včera. Dokonce už se ani Reno tak nepral s holí s ghanového dřeva, kterou

měl uvázanou na batohu. Den předtím s ní při jízdě hodně válčil, ale dneska už mu takový problém nedělala. Taky Ernis se jelo lépe. Občas sice měla zase ten „špatný pocit“, ale už si na něj skoro i zvykla a celkem se jí dařilo ho ignorovat.

Večer si pak zpestřili sledováním hvězd a hádáním, které souhvězdí je které. Viděli dokonce i měsíc, který už dorůstal do své úplnosti. Zářil jako rozsvícená žárovka a připomínal jim, že je čeká poslední den. Zítra už bude úplněk... Oba dva si tu chvíli užili, a tak později usínali s příjemným pocitem a s úsměvem na rtech.

Další den se nesl ve stejně pohodovém duchu jako předchozí večer. Všechno běželo jako po drátkách. Všechno, doopravdy všechno... A když se nad tím tak zamysleli, běželo to tak vlastně po celou dobu jejich „výletu“.

Dalo se očekávat, že to nevydrží, ale to si nepřáli. Osud se ale neptá na to, co si přejete a co ne. Prostě se to stane a vy se s tím musíte smířit. Nic jiného vám nezbyvá. Už nezměníte, co bylo. Změníte jen to, co teprve bude...

A tak se i oni museli smířit se situací, která nastala. S tou situací, kterou si nepřáli a která jim naprosto bořila všechny plány. Jejich ghanová hůl zmizela. Hledali ji všude. Doopravdy všude...

Zastavili kolem poledne, aby si na chvíli odpočinuli a něco málo pojedli. V tu chvíli hůl ještě měli. Odložili si ji ke kolům a batohům, to si pamatovali. Pak ale poodešli zhruba 50 metrů a sedli si k rybníku, na který se dívali, když svačili. Do té doby bylo všechno v pořádku, bez problémů. Zbývalo jim asi 10 kilometrů a bylo teprve poledne. Jaký by taky mohli mít problém? Počasí bylo rovněž hezké. Ani moc teplo, ani zima. Jaro v rozpuku, kolem nich všechno jen kvetlo. Ptáci cvrlikali... Všechno se jevilo tak idylicky...

Pak se ale vrátili zpátky ke kolům a hůl tam nebyla.

Všechno se jim rozpadlo. V tu chvíli měli zpátky do Faschovického lesa asi 70 kilometrů. A to rozhodně nebylo v jejich silách do půlnoci ujet. Natož pak ještě vyřezávat novou hůl... Museli najít tu starou.

Pamatovali si, kde ji nechali, ale tam nebyla. Bylo jasné, že ji musel někdo vzít. V tu chvíli si Ernis vzpomněla na své opakované „špatné pocity“. Svěřila se proto Renovi, čímž ho dočista rozzuřila.

„Myslela si, že je paranoidní! Myslela si, že je paranoidní! A co my teď s tím? Co sakra budeme dělat?“ pěnil chlapec.

„Nehysterči, tím si nepomůžeme. Musíme zachovat chladnou hlavu,“ zavelela dívka. A tak se oba pokoušeli uklidnit, aby mohli celou tu situaci nějak vyřešit. Museli vymyslet nějaký spásný nápad. A to hned! To si aspoň mysleli...

Brzy však svůj názor změnili. Za jejich zády se totiž začaly ozývat kroky. Někdo tam byl! Kroky se přibližovaly a bylo jasné, že ten někdo jde k nim! Byl to ten, kdo jim odcizil ghanovou hůl!

Když uslyšela kroky, ztuhla. Bylo to tady, přišli si pro ně. Horvati... Ale nedokázala udělat nic. Jen stála, nehýbala se a už vůbec se neotáčela, aby zjistila, kdo za ní stojí. Předpokládala, že to budou horvati, ale mohla se taky mýlit...

Kdežto Reno? Ten se otočil. Vykulil oči. Zalapal po dechu. A vydechl: „Ernis! To musíš vidět.“

Automaticky se otočila, aby viděla to, na co Reno upozorňoval. Pak i ona vykulila oči, zalapala po dechu a nevěřicně zakroutila hlavou.

„Vy?“ zmožla se na jediné slovo. On jen přikývl a nechal je oba, aby zpracovali nové informace. Aby zpracovali, kdo před nimi stojí a vědouce se na ně dívá.

Hleděli na muže, asi čtyřicetiletého, který je pozoroval se svým obvyklým mírným úsměvem. Říká se, že z očí jde strašně moc vyčíst... Z těchto očí obvykle přímo sršela laskavost. Tentokrát tam sice byla taky, ale byla ochucena lehkým nádechem pobavení a ... obavami? Ano. Zdá se, že i obavami... Uplynula krátká chvíle ticha. Během ní se oba mladí lidé vzpamatovávali z překvapení, že před nimi stojí učitel jejich semináře John Parklewski.

Ano, čtete dobře. John Parklewski.

„Co tu děláte?“ ptal se hoch, který se už částečně oklepal z šoku.

„To, co vy, Reno. Správnou věc,“ odpověděl mu muž s úsměvem.

„Můžete to nějak upřesnit, prosím?“ požádala ho trpce dívka.

„Myslím, že všichni víme, co děláte vy dva, o co vám jde... Jak jsem vás stihl poznat, tak věřím, že to myslíte dobře. Ale není to tak. Doslechli jste se, že „nositelka vědění“, což myslíte, že je Ernis, může zrušit Pravidlo 17 pomocí ghanové tyče a jednoho zaříkávadla o úplňku...? Nebo ne?“ tázal se John.

Oba na jeho slova jen přikývli, a tak pokračoval.

„To je ale lež! Když to uděláte, Pravidlo 17 nabere na síle jako nikdy předtím! Už nebude cesty zpět. Pravidlo 17 pak ovládne dění na zemi. A tak to pak bude už navždy. Pokud to tedy uděláte,“ poznamenal.

„Nepovídejte nám tady pohádky. A řekněte, kde je ta hůl?“ vyostřil situaci Reno, který Johnovým slovům evidentně nevěřil.

„Chápete, že tímhle uděláte přesný opak, než chcete?“ zdůrazňoval John.

„Vy si myslíte, že tímhle nás přesvědčíte? Že kvůli pár větám, a navíc lživým, necháme všechno být? Že přestaneme, když máme cíl na dosah ruky?“ divila se Ernis.

„Když nemáte hůl, těžko to stihnete o tomhle úplňku. A potom, za měsíc... Může být už pozdě. Dejte mi prostor vám vše vysvětlit. Dřív, než uděláte něco, čeho byste pak mohli litovat,“ poprosil je.

„Tak teda mluvte, když si to přejete,“ odsekla pohrdavě dívka.

„V mojí rodině se z generace na generaci předává takový příběh... Zkusím vám ho ve stručnosti shrnout.

Celý příběh začíná v roce 1717. To se jednomu čaroději mělo narodit dítě. To ale porod nepřežilo, stejně jako čarodějova žena Kaetlin. Pro čaroděje to byla obrovská rána. Svou ženu miloval a spolu s jejich nenarozeným dítětem pro něj byla vším.

Když je ztratil, zbláznil se z toho. Byl rozzlobený na celý svět. Záviděl lidem jejich štěstí a štválo ho, že on ho mít nemůže. Vzhledem k tomu, že byl velmi mocný, nedopadlo to dobře. Svou zlobu, vztek a bolest uvrhl na celý svět. Proklel ho.

Začalo to rokem 1717. V tu chvíli se lidé začali mučit, vraždit a zabíjet. Přišly války, bolest, umírání. Bojovaly proti sobě tři rasy. Celé to bylo hodně krvavé a hodně, hodně špatné. Boj trval 17 let. Potom spor zničehonic přestal a na vše se zcela zapomnělo. Lidé byli zase stejní jako předtím. Všechna ta zášť zmizela.

Od té doby se celá situace opakuje každých 100 let. Tedy roku 1817, 1917 a teď v roce 2017. Má se to opakovat po dobu sedmnácti století... Pokaždé to trvá 17 let a pak se na vše zapomene. A pokaždé je to stejně hrozné... Ale to není všechno.

Čaroděj, Feldin, je po celou dobu u toho. Nějakým způsobem přežívá, všechno pozoruje a směje se tomu. Má z neštěstí radost, požitek. A celou tu dobu hledá někoho, kdo by mu pomohl Pravidlo 17 uzavřít. Nechce, aby vše trvalo „jen“ sedmáct století. Chce, aby to bylo napořád. Každý den, každou hodinu, minutu, vteřinu. Navždy.

Proto si mohl v každém století vybrat jednoho člověka narozeného 17 let předtím, než spory začnou. Vyvolený člověk je poté nositelem poznání. To on má být tím, kdo Pravidlo 17 uzavře. To on ho může učinit věčným.

Hádám, že si vybral tebe, Ernis. A ty jsi chtěla dneska o půlnoci Pravidlo 17 uzavřít. Chceš to stále?“ dokončil John svoje vyprávění a položil dívce otázku. Po jeho slovech zavládlo ticho. Jak Reno, tak Ernis zpracovávali informace, které jim John řekl, a přemýšleli, zda jsou pravdivé.

„Vy myslíte, že tím čarodějem, tím Feldinem, je Filip Doubovický?“ zeptal se Reno.

„Jsem o tom přesvědčen,“ odpověděl mu s jistotou John a vyčkával na další otázku.

Ty na sebe nedaly dlouho čekat. Hned po Renovi se zeptala také Ernis: „Proč bychom vám měli věřit? Jak máme vědět, že si to nevymýslíte?“

Po těchto slovech John povytáhl obočí a vydechl: „Takové otázky jsem očekával. Jak máte vědět, jestli si to nevymýslím? Vědět to nemůžete. Ale můžete se o tom přesvědčit ještě předtím, než uděláte to, co chcete udělat.“

„Můžete se jít podívat do archivu, co se tam píše o Pravidlu 17,“ navrhl ještě. Jakmile domluvil, Ernis ho poprosila, jestli by nemohl jít na chvíli stranou, že s Renem potřebují na chvíli mluvit v soukromí.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se jí chlapec.

„No... Filip je přece Filip. Však nemůže být Feldinem. Známe ho. On takový není. On by něco takového neudělal. Je to přece takový hodný a milý člověk. A navíc už na tom není dobře s pamětí a tak... Ani nevím, jestli by něčeho takového byl při svém věku schopen. Nevěřím prostě, že by to Filip udělal. Tenhle člověk pouze chce, abychom nezrušili Pravidlo 17, a tak si navymýšlel tuhle historku, aby tomu zabránil. Chápeš, jak to myslím, ne?“ odpověděla mu dívka.

Přikývl a sdělil jí, že chápe. „Takže do toho archivu nechceš?“ otázal se jí ještě.

„Popravdě... Ani nevím...,“ váhala dívka.

„Já chápu tvůj pohled, ale neviděl bych to tak jednostranně... Všichni tvrdí, že Filip Pravidlo 17 vymyslel. Všichni! Proč by si to ale vymýšleli? A navíc, jak by věděl o ghanovém dřevu a o holi?“ přemýšlel chlapec.

„Takže mu nevěříš? A věříš někomu, koho sotva známe?“ vyjela na něj dívka.

„Tak bych to úplně neřekl,“ odpověděl jí.

„Kouzlo ghanového dřeva znal proto, že Pravidlo 17 rozluštil. Přišel na to, jak se ho zbavit. Chápeš?“ stála si za svým Ernis.

„Nevíme, na čem jsme. Nevíme, co je pravda a co ne. A když půjdeme do archivu, tak to zjistíme, ne?“

A navíc tu hůl teď stejně nemáme a do úplňku bychom ji nestihli sehnat,“ oponoval jí na oplátku Reno.

„Dobře. Tak půjdeme do archivu a uvidíme, co zjistíme,“ souhlasila po velkém boji Ernis.

Zavolali na Johna, že se může vrátit zpátky, že se už dohodli.

„Moc mě těší, že nejste hloupí a chcete se tam podívat,“ pravil s úsměvem.

Na to jen Reno zakoulel očima a odfrkl si. Uvědomoval si, jak těžké bylo Ernis přesvědčit, aby se do archivu šli podívat. Ne, že by Johnovi úplně věřil, ale chtěl mít jistotu, že to, co dělají, je správné. Do smrti by si neodpustil, kdyby měl John pravdu a oni by vše zjistili až poté, co by uzavřeli Pravidlo 17. A tak se rozhodli, že dají archivu šanci. Možná to byla past a oni se do ní právě nechali chytit, ale museli to zkusit. Touha znát pravdu byla tak silná...

„Bylo by fajn stihnout to ještě dneska. Když tak vám pak tu hůl vrátím, pokud se ukáže, že se mýlím,“ sdělil jim John.

To určitě říká jen proto, aby si získal naši důvěru. Ale já mu na to neskočím, pomyslela si Ernis. Přesto ale Johnovi poděkovala, bylo by přeci nezdrovité nepoděkovat... John vytáhl své kolo ze křoví, a tak mohli vyrazit. Zbývalo jim necelých 10 kilometrů k archivu.

„Vy jste jel celou tu dobu za námi?“ tázal se rozhořčeně Reno.

„No, ano. Musel jsem se přesvědčit, že jedete opravdu pro ghanovou hůl. Nechtěl jsem vás vyrušovat, kdyby to nebylo nutné,“ odpověděl muž.

Opět jeli stejnou krásnou jarní krajinou. Rádi by si vychutnávali jízdu a s úsměvem pozorovali vše kolem, ale tentokrát to nešlo. Byli ztraceni ve svých myšlenkách. Jak je to s Filipem? To nám celou dobu lže? To by přece nemohl udělat, zrovna on... Chystá na nás John nějakou past? A my se nechali nachytat? Kde je vlastně pravda? Ať už všechno skončí! Takové a mnohé jiné myšlenky probíhaly Ernis i Renovi hlavou.

Ani ne za hodinu byli na místě. Zastavili v nedalekém lese, ve kterém se schovali. Nesmíme zapomínat, že byl na Rena vydán zatykač... A vlastně i na Ernis, jak brzy zjistili, když se zběžně podívali směrem do ulice. Byly v ní vyvěšené plakáty s Renovou podobiznou, ale i s portrétem dívčiny. To jim tak ještě scházelo...

Následovala chvíle, kdy museli vymyslet plán. Bylo potřeba, aby se dostali do archivu, pokud možno nenápadně a potají. Tam si přečetli něco málo o Pravidlu 17 a rychle zase zmizeli. Ernis Johnovi stále nevěřila, a tak pochybovala, jestli ho do plánu má taky zapojit. Mohl by je přece zradit... Nakonec, po debatě s Renem, který Johnovi věřil evidentně víc, se shodli, že bude lepší, když jim John pomůže.

Debatovali a vymýšleli. Debatovali a vymýšleli... Až došli k jednomu společnému závěru, kterému bychom mohli říkat krycím jménem třeba „plán“. Ne, že by byl jejich plán bůhví jak složitý, ale byl tím nejlepším, jaký měli. Čím jednodušší plán, tím méně se toho může pokazit. S tímhle tvrzením naprosto souhlasili a doufali, že bude platit i v jejich případě.

Shodli se, že bude nejlepší jít večer, až tam nikdo nebude. K jejich štěstí archiv nebyl zrovna hlídaným místem. Rozhodně ne tolik jako věznice, kterou už také „potají“ navštívili. Počkali tedy do večera. A potom, až se trochu setmělo a lidé pracující v archivu šli domů, vyrazili.

John, který jako jediný z této trojice nebyl v hledáčku horvatů (aspoň ne oficiálně), šel k zadnímu vchodu budovy, jejíž součástí byl archiv. Vytáhl paklíč z kapsy a jedním plynulým pohybem otevřel dveře.

Vzpomínal si ještě, jak se ho Ernis s Benem odpoledne ptali, kde se to naučil. „Každý má svá tajemství,“ řekl jim tehdy a pousmál se. Oba dva zmiňovaní za ním brzy přiběhli a vstoupili dovnitř. Dveře ze sebou přivřeli, aby se nikdo nepodíval tomu, že jsou otevřené. Rozhlédli se kolem sebe. Chvíli trvalo, než se jejich oči přizpůsobily tmě.

Před nimi byla chodba, která se zhruba po deseti metrech rozvětvovala do dvou směrů. Ještě před křižovatkou ale byly na každé straně chodby troje dveře... Tolik možností tu bylo, tolik! Neměli na výběr a museli se rozdělit. Kdyby šli společně, nestihli by obejít všechny místnosti a hrozilo by, že archiv nenajdou. John se vydal na průzkum prvních šesti dveří před křižovatkou, Reno si zvolil levou chodbu a Ernis pravou.

Brzy po rozvětvení následovaly první dveře. Do nich dívka vstoupila a prozkoumala místnost. K jejímu zklamání v ní byly uloženy jen čisticí prostředky, žádné dokumenty. První nezdar ji ale rozhodně nemohl odradit, a tak ve svém pátrání pokračovala. Druhá místnost vypadala už nadějněji. Jednalo se o kancelář. Prohledala všechny šuplíky a skříně, očima proletěla, co je napsané na nástěnce... Nic, nic tam nenašla.

Další dveře vedly směrem na toalety. Tady to ani nějak důkladně neprohledávala. Nevěřila, že by někdo schovával staré dokumenty právě zde. Proto zkusila další místnost. A další. A další...

Nikde zatím nebyla úspěšná. Skutečně prošla už spoustu místností, otevřela spoustu dveří. Mohla by tu dělat klidně i průvodce, tak to tu už znala! Bohužel ale archiv nenašla. Už skoro přestávala doufat... Čekaly na ni ještě poslední dveře. Za nimi už chodba končila a s ní i její naděje. Stále ale žila, stále tu zbývaly právě ty jedny dveře. Doufala, doopravdy doufala, že za nimi bude archiv. Bohužel měla opět, stejně jako ve všech předchozích případech, smůlu. Vztekla dveře zavřela, až to prasklo.

V tu chvíli se rozeznělo hlasité řinčení. Asi poplach, nebo co... Ale co bylo jasné, byli prozrazeni!

To Renovi šlo hledání o poznání lépe než Ernis. Prošel jednu místnost, druhou, třetí... A v té čtvrté byl archiv. Jednalo se o velkou místnost, která svým vzhledem v mnohém připomínala knihovnu. Bylo v ní plno abecedně seřazených knih... Mimoto se v archivu nacházely ještě i vedlejší chodbičky a několik menších přidružených místnůstek. Jakmile Reno do místnosti vstoupil a rozhlédl se kolem sebe, zůstal stát s otevřenou pusou a s vytrěštěnými očima pozoroval celou tu nádheru kolem. Svým způsobem to bylo nádherné. Každý by to tak neviděl, ale Reno ano. Monstrózní, šílené... Ale právě proto byl uchvácen...

Dobrých pár minut si jen prohlížel všechny ty uličky, místnůstky, regály a objemné, zaprášené a pravděpodobně i staré knihy. Jen tak se procházel a vychutnával si sílu okamžiku. Vůbec ho nenapadlo, že by si měl pospíšet a že by měl hledat jakoukoliv zmínku o Pravidlu 17.

Úplně zapomněl, že je na něj vydán zatykač a že kdyby ho našli, bude asi po něm... Jen si vychutnával ten daný okamžik.

Naštěstí, pro úspěch celé téhle akce, si po chvíli uvědomil, kde je a co má za úkol. Stále si nějakým podivným způsobem užíval daný okamžik, ale zároveň hledal písmeno P a pod ním titul s názvem: „Pravidlo 17“.

Ve tmě se mu špatně hledalo, a tak rozsvítil baterku, kterou měl pro případ potřeby s sebou. Tenký paprsek světla šmejdil po regálech s písmenem P a dával tak svému majiteli možnost přečíst si názvy jednotlivých titulů.

„Památky staré i nové“... Ne!

„Po stopách středověkých poddaných“... Ne!

„Poddanství a jeho podoby“... Ne!

„Průvodce přes hory a lesy“... Ne!

Postupně projel pohledem všechny tři police, ve kterých byly tituly začínající na písmeno P. Nikde mezi nimi ale nenašel titul, který hledal. Napadlo ho tedy, že by tak „choulostivá“ a důležitá věc jako Pravidlo 17 mohla být na nějakém speciálním místě. Proto začal prozkoumávat menší místnosti, které byly k celému archivu přidružené. Jakmile vstoupil do první, rozezněl se alarm.

„A sakra,“ napadlo ho, „tak to jsem tady asi správně.“

Ve spěchu začal prohledávat místnost, pročítal spisy. Všechny, všechny do jednoho byly o Pravidlu 17.

„Bingo,“ proletělo mu hlavou.

V rychlosti si něco málo přečetl. Jakmile usoudil, že ví všechno potřebné, vrátil spisy zase na své původní místo a úhledně je tam srovnal. Nechtěl, aby se dalo poznat, že ten někdo, kdo se do téhle budovy „vloupal“, se zajímal o Pravidlo 17. Přišlo mu důležité, aby to nikdo nevěděl. Když už byla jejich přítomnost známá, nemusel být známý i její důvod. Nehodlal se dále zdržovat, a tak otevřel okno, podíval se dolů a poděkoval všem přirozeným i nadpřirozeným silám, že je archiv v přízemí. Následně z okna vylezl a opatrně ho zavřel tak, aby se nedalo poznat, že z něj někdo utíkal. S baterkou v ruce a s hlavou plnou nově načerpaných a pěkně důležitých informací utíkal pryč směrem do lesa, kde měl schované svoje kolo.

John taky nemohl nic najít. Prohledal už všechny místnosti před rozvětvením, ale nic nenašel. Z toho usoudil, že archiv musel najít Reno nebo Ernis. To ho dokonce i potěšilo. Věděl, že by mu nemuseli věřit, kdyby s takovými informacemi přišel sám. Zrovna když prohledal poslední místnost a rozhodoval se, kterou chodbou se vydá, se rozezněl alarm. Ten hnusný, otravný zvuk, který za žádnou cenu nechtěl slyšet...

V první chvíli nevěděl, co dělat. Zpracovával nově vzniklou situaci, a tak jen chvíli stál na místě. Poté se rozhodl pro netradiční řešení. Vběhl do jedné z těch místností a převrátil v ní stůl na zem. Potom ještě otevřel dveře od skříněk, vyházel z nich nějaké listiny a opustil místnost.

Stejný postup zopakoval ještě ve zbývajících místnostech před křižovatkou. Poté odbočil doprava a v několika dalších místnostech svůj čin zopakoval. Neztrácel čas, a tak vše dělal ve velké rychlosti. Snažil se v co nejkratším čase udělat nepořádek na co nejvíce místech.

Když už „rozneřádl“ několik místností v pravé chodbě, všiml si Ernis, která běžela jeho směrem.

„Pojď, musíš utéct!“ přikázal jí, zatímco se vraceli do levé chodby.

„Našel jste to?“ tázala se ho zvědavě.

Zavrtěl hlavou a dodal: „Snad Reno.“

Jakmile doběhli do chlapcovy chodby, brzy objevili archiv. Ernis hned začala hledat jakoukoliv zmínku o Pravidle 17, ale John ji zastavil s tím, že na vyhledávání není čas. Dívka chtěla protestovat, ale muž ukázal na pootevřené okno: „Byl tady už Reno.“

„Běž za ním,“ dodal ještě a popostrčil dívku.

Ta neváhala a vylezla ven a zeptala se ještě, jestli už půjde i John.

„Utíkej! Běž, rychle pryč!“ řekl jí jen, než zavřel okno. Sám z něj nevyskočil. Místo toho udělal nepořádek i v archivu. Pak z něj rychle odběhl a začal dělat nepořádek i v dalších místnostech. Většinu lidí by jeho jednání nedávalo smysl. Mysleli by si, že se zbláznil. Mohl taky utéct, ale on místo toho raději pobíhal a dělal chaos...

Ale on si tím byl jistý. Přišlo mu to jako to nejlepší řešení. Brzy tady budou, věděl to. Měl ještě chvíli, chvilíčku na to, aby přehodnotil svůj postoj a utekl, dokud je čas. Ale on nemohl. Musel zůstat. Jak odhadoval, tak se i stalo. Ani ne za minutu uslyšel kroky. Byli tady, šli si pro něj. Vyčkával ještě chvíli. Potřeboval pro ně získat co nejvíce času. Proto čekal, dokud nebyla ta pravá chvíle, aby se horvatům zjevil.

Vyběhl zpoza zatáčky a ukázal se tak mužům v uniformách. Trefil se, byli to horvati! Jakmile je spatřil, otočil se a rozběhl se opačným směrem a mohlo začít pronásledování. Jak hádal, dlouho netrvalo.

Uběhl pár metrů. Pak zabočil a schoval se do jedné z místností. Musel horvaty udržet v budově, nesměli je chytit! K jeho štěstí si muži nevšimli jeho náhlé změny směru a běželi dále chodbou. Teď zbývalo jen čekat. Věděl, že ho objeví, museli ho najít! Ale taky platilo pravidlo: „Čím později, tím lépe.“ Proto jen seděl v místnosti a čekal. Dokonce na stole objevil trochu jídla. Jablko a namazaný chleba. Uvědomoval si, že se brzy ocitne v místech, kde bude mít pravděpodobně ukrutný hlad a že bude asi dlouho bez jídla. Neváhal proto, vzal jídlo ze stolu a schoval si jej do kapsy. Udělal to na poslední chvíli. Hned poté totiž do místnosti vběhl obrněnec a zařval: „Mám ho!“ Silně do Johna praštil, ten se až odporoučel k zemi a ztratil vědomí.

Ernis ho nechápala. Řekl jí, ať uteče... Jo, to ještě dávalo smysl. Ale pak za ní zavřel okno a sám tam zůstal... Takové chování už postrádalo jakoukoliv logiku! Doopravdy Johna nechápala. V hlavě jí běžely různé teorie. Od té, že John spolupracuje s horvaty a teď jim všechno řekne, až po tu, že je John blázen, který utekl z ústavu. V této teorii jí ale nesesedělo, že by mu dovolili učit v semináři... Byla to doopravdy záhada. Ale pro Ernis nebylo nejdůležitější jí teď rozluštit. Daleko důležitější bylo odsud rychle zmizet a najít Rena.

Proto utíkala. A to pěkně rychle. Potřebovala co nejrychleji zmizet z rizikové oblasti. Do lesa zbýval už jenom kousek. A v lese měli kola a dohodli se, že kdyby se něco stalo, dají si tam sraz. Reno byl jeden z mála, komu věřila.

A teď tu byla možnost, že by její soused, takový druhý děda, byl tím největším záporákem v celé téhle hře... Věřila taky Frédovi a pak... jemu a Renovi věřila snad nejvíc. A jak to dopadlo, zradil ji. Ten prašivý pes... Nemohla věřit snad nikomu a ničemu. Všechno

mohlo být jinak, než jak to vypadalo. Každý mohl být jiný, než jaký se zdál... To ji vážně štvalo. A vhánělo do ní obavy a nejistotu, zda věřit těm, kterým věřila.

A Reno, ten se mezi tuto smetánku stále řadil. A tak věřila, doufala, že ji nezradí a že se její „kroužek důvěrníků“ ještě více neztenčí. Jakmile doběhla na místo srazu, pousmála se. Reno tam byl a čekal na ni. Tak moc si oddechla, spadl z ní obrovský kámen. Jednak ji nezklamal, jednak byl naživu a nechytli ho. Samé dobré zprávy... Celé to kazil jen fakt, že Johna zajali. Otázkou ale stále zůstávalo, jestli je John zradil, nebo ne...

„Cos zjistil?“ otázala se Rena dívka.

„Počkáme na Johna a pak vám to řeknu. Ať to nemusím říkat dvakrát...“ odpověděl jí.

„Víš to ale, ne?“ zjišťovala.

Přikývl.

„Tak mi to řekni hned, John nepřijde. Zůstal v budově,“ dodala.

„Tak to musíme hned zmizet!“ sdělil jí nekompromisně, zvedl své kolo ze země, nasedl na něj a začal šlapat do pedálů, aby ho rozjel.

Dívka nemohla zůstat pozadu, a tak taky nasedla na kolo a vyjela hned za ním. On na ni ale nečekal, ba naopak. Zrychloval.

„Musíme zmizet! A to hned! Je to tu nebezpečné,“ prohodil jen na vysvětlenou a šlapal dál do tmy.

Jeli minimálně půl hodiny docela intenzivním tempem. Nejrychlejším, jakým po předchozích dnech strávených v sedle svého kola byli schopni. Až pak, po půlhodině se zastavili.

„Už jsme docela daleko. Tady už je v pohodě,“ sdělil jí chlapec, který s ní za celou cestu nepromluvil ani slovo.

„Tak už mi to řekneš?“ otázala se ho rozhořčeně.

On proto upustil od svého jinak obvyklého chování a neptal se, co jí má říct, když to tak dobře věděl...

Bylo to naprosto jasné. Co jiného by taky mohla chtít vědět... On sám jí to za celou cestu neřekl z jednoho dobrého důvodu. Nebyl toho schopen. Stále vše zpracovával. Proto s ní ani nemluvil. Nejjednodušší pro něj bylo šlapat do pedálů ze všech sil, unavit se a na nic nemyslet. Teď ale přišla chvíle, kdy už myslet zase musel. A navíc, musel to říct i nahlas!

„Ernis, mrzí mě to,“ řekl jí jen, zatímco hledal další slova.

„Co? Ne! Řekni mi, že ne! No tak! Řekni, že ne!“ nabádala ho.

Zavrtěl hlavou: „To nemůžu, lhal bych. Bohužel...“ vydechl. „Je to pravda.“

„Třeba se jen blbě chápeme. Třeba to je jen chyba v komunikaci, tak to přece bývá ve všech filmech...“ doufala Ernis.

„Ne, není to chyba v komunikaci. John měl pravdu. Ve všem... Filip je ve skutečnosti Feldin,“ vydechl rezignovaně.

„Ne, není. Nemůže být. On nemůže být Feldin!“ oponovala mu se slzami v očích dívka.

„Je,“ opakoval zarmouceně Reno.

„Ne, není! Kdo říká, že v archivu musí psát jen pravdu? No tak! Reno! Chtějí nás jen odradit od našich snah. To John! Nejprve dal do archivu tyhle zprávy, pak přišel za námi a řekl nám ten příběh, co si vymyslel. Prej rodinné tajemství! Pfff... Vymyslel si to a chtěl nás rozhodit!

Potom se nechal chytit, aby vypadal věrohodně, že nám chce pomoci! Ale přitom mu jde jen o to, abychom Pravidlo 17 nezrušili! Chápeš to? Celé je to jen nahané proti nám!“ vysvětlovala mu svou teorii a odmítala se smířit s tím, co jí Reno říkal.

„Ernis!“

„Ne! To prostě nemůže být pravda! Filip a Feldin? Vždyť je to úplný nesmysl!

Myslela jsem si, že když půjdeme do toho archivu, ukáže se, že nám John lhal a ty s tím dáš pokoj! Přece nemůžeš věřit jemu, a ne Filipovi! On by to neudělal! Chápeš to?“ naříkala stále.

„A to si myslíš, že by v archivu byla lež?“ tázal se opatrně.

„John tam ty lživé papíry podstrčil. Chápeš?“ stála si za svým.

„Ale vždyť...“ začal chlapec.

„Ty jsi taky na jeho straně, jo? Tak si buď! Já to prostě ukončím! Musí to už přestat! Ukončím Pravidlo 17. S tebou, nebo bez tebe!“ dodala na závěr, zvedla své kolo ze země a odjela.

Jakmile zmizela z jeho dosahu, zastavila se, odložila kolo. Sedla si na zem a nechala na sebe všechno spadnout. Dolehlo to na ni. Jen tak seděla a nechávala slzy téct po tváři. Nikdy moc nebrečela, ale v poslední době... Stávalo se jí to čím dál tím častěji.

Ben už v té cele trčel snad věčnost. Neměl moc představu o čase, ale podle přidělů tušil, že uplynul zhruba týden od doby, co ho zatkli. Život ve vězení byl poměrně stereotypní. Celý den byl zamčený v prostoru velkém zhruba 2x3 metry. Když měl smůlu, tak ho nějaký vynervovaný voják zmlátil. A když měl naopak štěstí, dostal o trochu větší porci jídla, kterého tu bylo vskutku poskrovnu.

Ráno a večer přiděl jídla. Zpravidla kus starého chleba, popřípadě vodová polévka. Ale měl hlad, a tak jídlo snědl, i když bylo dost hnusné. A byl rád, když se nad ním voják smíloval a dal mu o půl naběračky víc.

Přestože život tady nebyl příjemný, nebyl protivný. Snažil se udržovat aspoň v „neutrální náladě“. Vzhledem k tomu, že celý den neměl co dělat, hodně přemýšlel, spal a taky cvičil. Sice nevěřil v to, že by se ho někdo pokusil zachránit, ale nemohl tu přece shnit zaživa, ne? A taky, stát se může cokoliv... Kdyby se mu naskytla příležitost k útěku, chtěl být ve formě. Chtěl být připraven. Na cokoliv. Život tady byl stereotypní, a tak ho překvapila jakákoliv změna. A co teprve změna tak obrovská, k jaké se schylovalo!

Dvojice horvatů táhla do vedlejší cely bezvládné tělo muže. To byla teda změna! Ben měl nového souseda! Ne, že by s ním byla kdovíjaká řeč, když byl v bezvědomí, ale přece... Přemýšlel, proč toho muže vůbec zajali. Co mohl udělat? Nevěděl to, ale rozhodl se, že to zjistí.

Muž byl nějakou dobu mimo, ale mrmlal si ze spaní. Nejprve mu Ben nerozuměl, ale pak se zaposlouchal a slyšel každé jeho slovo.

„Věř mi. Prosím. Já nelhal. Prosím. To nesmíš udělat. On je Feldin. Věř mi. Věř mi, prosím,“ úpěnlivě prosil muž.

Celou dobu byl otočený k Benovi zády, a tak mu neviděl do obličeje, což ho mrzelo. Tento muž ho totiž začal zajímat čím dál tím více.

„Ernis, věř mi prosím! Já nelžu. On je doopravdy Feldin,“ skuhral dále muž.

To jméno upoutalo Benovu pozornost. Ernis? Vážně řekl Ernis? V tu chvíli ho ten muž začal zajímat dokonce enormně! Znal Ernis! A prosil ji, aby mu věřila, že nelže... Ben napínal uši, co to šlo, ale nic nového se nedozvěděl. Muž pořád dokola opakoval totéž. Pořád ta stejná slova... Věř mi. Feldin, prosím. Ernis. Nelžu. Nedělej to... Tohle byla zatím ta nejzajímavější věc, kterou ve vězení zažil. A to tomu muži ani neviděl do tváře, ani s ním nemluvil. Dokonce ani nebyl při vědomí!

Už se těšil, až se probere a nečekal ani moc dlouho. Stihl udělat 50 dřepů a 50 kliků. Jakmile se začal probouzet, hned cvičení nechal a nespustil z něj zrak. K svému překvapení zjistil, že se jedná o jeho učitele ze semináře. To ho doopravdy udivilo. Co tu dělá? Jak se sem dostal? A co to vůbec říkal o Ernis?

Další věc, která ho zarazila, byla ta, že se jeho učitel netvářil vůbec udiveně. Vypadal tak smířeně s tím, kde je. Skoro jako by to očekával...

„Co tu děláte?“ zeptal se ho hned.

„Jsi to ty, Bene?“ podivil se John Parklewski.

„Jaké to štěstí, že jsem zrovna v téhle cele. Musíš odsud utéct. A říct Ernis, že jsem jí nelhal. Že Filip je doopravdy Feldin. Je to moc důležité. Uděláš to pro mě?“ prosil ho.

„Důležité? To věřím. Říkal jste to ze spaní. Ale o co vůbec jde? Vysvětlíte mi to?“ vyhnul se chlapec slibu.

A tak se dal John do vyprávění. Řekl mu všechno, doopravdy všechno.

Začal příběhem, který se v jeho rodině předává z generace na generaci. Potom mu pověděl o ghanové holi, kterou by Pravidlo 17 zpečetili. A ukončil to návštěvou archivu.

„Johne, já vám věřím,“ sdělil mu po chvíli ticha Ben.

„Tak tedy chápeš, proč se musíš dostat ven a Ernis přesvědčit?“ otázal se.

„Za žádnou cenu nesmí zpečetit Pravidlo 17. Pak by bylo věčné. Všichni ti lidi by na sebe byli zlí, ubližovali si, zabíjeli by se... Stupňovalo by se to, byly by války... A neskončilo by to za 17 let. Trvalo by to věčně,“ shrnul celou situaci chlapec.

„Přesně tak. Proč mi vlastně věříš? Nemáš žádný důkaz. Jenom moje slova...“ podivoval se John.

„Slyšel jsem vás, když jste spal. A zněl jste tak upřímně...“ vysvětlil Ben.

„A teď, taky jste zněl upřímně. Mám z vás takový pocit, že vám můžu věřit. A svým pocitům věřím. Kvůli nim jsem skončil tady ve vězení. Ale i když jsem skončil tady, vím, že dělám dobrou věc. A to mě drží nad vodou,“ odpověděl mu pravdivě.

Po jeho slovech John jen pokyvoval hlavou: „Jsi hodný kluk. Dostanu tě ven a ty jim pomůžeš. Já ať tu klidně shniju, ale tebe dostanu ven,“ slíbil mu.

„Sakra,“ pomyslel si, když Ernis odešla. Věděl, že ji to sebere, ale říct jí to musel. Když i ona sama chtěla znát pravdu, ale svoji pravdu. Tu chtěla slyšet. Uvědomoval si, jak je pro ni ta zpráva šokující, sám ji ještě zpracovával. Ale na rozdíl od Ernis jí věřil. V archivu našel tyto informace. A shodovaly se s tím, co jim řekl John. A ten mu nepřišel jako typ člověka, co by lhal... Filipovi sice také vždycky věřil, ale něco se mu na něm nezdálo. A to, že byl v Ernisiných vizích... Úplně to jeho důvěryhodnost nezvyšovalo.

Nechal Ernis chvilku času, aby vstřebala všechny informace a nějak se s nimi popasovala. Teprve po pár minutách se ji vydal hledat. Jel stejným směrem jako ona a doufal, že bude mít štěstí a najde ji. Pravděpodobně bude někde blízko...

Nemýlil se. Asi po 200 metrech ji našel. Seděla na zemi, hlava sklopená, pláč... Ne, že by to nečekal, ale nepotěšilo ho to. „Ernis?“ oslovil ji proto opatrně. Zvedla hlavu a ukázala mu svůj zoufalý pohled. Že si není ničím jistá. Moc ráda by tvrdila, že je Filip nevinný, ale říct to nedokázala. Nemohla. Nevěděla by, jestli nelže. Bylo by to spíš doufání než tvrzení.

„Jsi si tím jistý?“ znovu se ho zeptala.

„Rád bych nebyl. Ale tak na 90 % jsem...“ pravil.

„Co kdybychom ho navštívili a zjistili, jakto je?“ optala se s nově nabytou nadějí dívka.

On zprvu zaváhal, povytáhl obočí, ale nakonec souhlasil. Půjdou za ním a zkusí zjistit, jak to je. To bude asi nejpříjemnější řešení...Ale kolem byla tmavá a studená noc. Proto si postavili stan a vydali se do říše snů.

Ráno je probudila celkem příjemná melodie. Ernis to připomnělo chvíli, když se sprchuje. Nebyla daleko od pravdy, jak brzy zjistila. Venku pršelo a dešťové kapičky v pravidelném rytmu narážely do jejich stanu a vytvářely tak uklidňující hudbu.

„Co mu řekneme?“ začala „spacákovou“ debatu Ernis.

„Že jsme to nestihli do úplňku. Že se nám ghanová hůl poškodila při pádu z nějaké velké výšky. A že jsme už neměli čas shánět novou. A že nás tedy zajímá, co se stane, když se to o měsíc odloží...No a pak už se budeme snažit nenápadně zjistit víc. Jestli je Feldin a tak...“ nastínil Reno svou představu dívce.

„To zní dobře,“ souhlasila.

Usoudili, že by nebylo vhodné, aby k Filipovi dorazili ještě dneska. Že by bylo lepší pár dnů počkat... A navíc dneska pršelo, a tak se jim jít nechtělo. Celý den prolonošili. Venku bylo pořád škaredě, a tak skoro nevyšli ze stanu. Jenom když si zahráli na honěnou. Nebudete tomu věřit, ale to se doopravdy stalo... Nejprve to zkusili ve stanu. Jenom seděli a plácali se. To je ovšem po chvíli omrzelo, a tak vylezli ven a zahráli si tam. V dešti měla hra vskutku neobyčejnou atmosféru.

Ale i to je po chvíli omrzelo. Když už ale byli celí mokří, šli se alespoň projít. Zní to možná trochu neobvykle, ale proč ne, že? Provětrali se a nemuseli být celý den zavření v tom stísněném prostoru. Navíc v tu chvíli nemysleli na nic z toho, co se poslední dobou dělo, ale žili přítomným okamžikem.

Nemysleli na to, co bylo včera a co bude zítra. Mysleli jen na to, co bylo v tu chvíli. Teď a tady...A to je někdy i nejlepší.

Poslední dny měli hodně hektické, a tak si teď mohli plně odpočinout. Čekali tři dny, než usoudili, že už je čas Filipa navštívit. Z tábořiště navíc vyjeli až k večeru, jelikož se jim, jakožto dvěma lidem, na které je vydán zatykač, zdálo bezpečnější cestovat v pozdějších

hodinách. Když dojeli k Filipově skryši, slunce právě zapadalo. Ideální chvíle... Nejistě vstoupili dovnitř. V tomto polorozpadlém hradu bylo relativně chladno.

Nevypadal zrovna dvakrát šťastně. Byl celý pobledlý a pokašlával. „Co se stalo?“ otázal se jich hned, když vstoupili.

„Jste v pořádku?“ zeptala se ve stejnou chvíli Ernis.

„O mě se nestarejte. Co Pravidlo 17? Podařilo se?“ ptal se nedočkavě stařík.

„Bohužel ne. Když jsem jel na kole, měl jsem ghanovou hůl přivázanou k batohu. Nějak se uvolnila a spadla na zem. Bohužel se zlomila. A my pak už neměli do úplňku čas sehnat novou,“ odpověděl mu Reno.

„Ach, to je špatné... Velmi špatné... Ale tušil jsem to. Kdyby se vám to podařilo, vycítil bych to,“ prohlásil muž.

„Jak moc se vše za ten měsíc zhorší?“ ptala se Ernis.

„To nevím, děvče. Nikdy jsem nic takového nezažil,“ odpověděl jí starý muž.

„Vážně ne?“ ujišťovala se.

Filip vypadal, jako by ho taková otázka rozčílila. „To vypadám tak staře?“ tázal se jedovatě.

Okamžitě ho ujišťovali, že vůbec ne. A následně zjišťovali, co to má společného s Pravidlem 17.

„Nic,“ odbyl je neklidně.

Brzy se ale vrátil zpátky do své kůže a do své obvyklé pohody. Povídal jim, jak se mu stýská po domě, po pejskovi. Byl to zase on. Opět ten upovídaný stařík... Vzpomínal s nimi na „staré časy“, vyprávěl jim o svém mládí... Nikde ale nebyla ani zmínka o Pravidle 17, ani náznak. Bylo jasné, že z něj už nic nedostanou. Třeba o tetičce Hildě se toho dozvěděli hodně, ale to je v tu chvíli zas tak nezajímalo.

„Přijde ti, že by někdo jako on mohl vymyslet Pravidlo 17? On? Vždyť nedokázal u tetičky na statku zabít ani myš, která jim vyjídala spíž.“

Musel si kvůli tomu půjčit kočku z vedlejšího statku,“ doplnila dívka.

„A pak ji zase nenápadně vrátit majiteli, než to zjistí,“ dokončil Reno s úsměvem historku, kterou jim Filip před chvílí povídal.

„Přesně tak,“ usmála se taky.

„Asi máš pravdu. Ne, že bych si tím byl úplně jistý, ale on nemůže být Feldin,“ pousmál se Reno.

On sám si tím ale nebyl tak jistý jako Ernis... Dokázal však Ernis přesvědčit, aby mu věřila, že to tak myslí. Ale šel do toho s ní. Skoro až za měsíc bude úplněk. A v tu chvíli se to stane. Zruší Pravidlo 17.

Brzy potom, co John Benovi všechno vysvětlil, nastal ten čas, na který se vůbec netěšil. Měli ho vyslýchat. Už během té chvíličky mu ale probleskl hlavou nápad. Nápad, jak se odsud může dostat ven. Ne on sám, ale Ben. Řekl si, že to riskne. Ztratit nemá co, může jenom získat. A tak si nasadil tu masku. Masku blázna. Bylo důležité, aby si ho tak pamatovali už od začátku.

Dvojice vojáků ho vedla chodbou, zatímco on si brumlal: „Okurka! Okurka! Jedině ona může porazit rajčata!“ Nedávalo to sice smysl, ale o to přece šlo... Vstoupil do místnosti. Tam už ho vojáci nechali samotného. Celý vyděšený čekal, co přijde. Otázkou nakonec nebylo „co“, ale „kdo“? Do místnosti vstoupil plešatý muž s krutým pohledem, jemným strništěm a holí v ruce.

„Ty hajzle jeden! Cos tam chtěl?“ vyjel na něj hned.

„Jen okurka může porazit rajče!“ začal svou oblíbenou větou. Muž ho ale přerušil ranou, která mu dopadla na záda. Nebylo to příjemné, to rozhodně ne. Ta hůl sice vypadala celkem neškodně, ale záda po ní bolela jako čert.

„K věci! Mluv!“ poručil zase muž.

„Jen okurka ho může porazit. A já to musel dokázat,“ odpověděl mu John.

„Nehraj tu na mě divadlo a řekni mi, cos hledal v archivu!“ dožadoval se seriózní odpovědi stále muž a ušetřil Johnovi další ránu.

„Dokumenty,“ odvětil opět John.

Zdálo se, že tato odpověď už muže zaujala víc, a tak Johna dokonce ani nepraštil holí jako v předchozích případech.

„Jaké dokumenty?“ ptal se zvědavě a plný zájmu.

„Dokumenty, které by dosvědčily, že mám pravdu,“ odpověděl pravdivě.

„Pravdu v čem? Mluv!“ zdůraznil poslední slovo plešoun.

„V tom, že rajče může porazit jenom okurka. Nikdo mi to nevěří,“ dařilo se Johnovi nesmát.

„Ze mě si tu nikdo srandu dělat nebude! Pravdu chci slyšet! Pravdu! Mluv!“ rozhněval se už muž. Dával to pak najevo tím, že Johna udeřil po každé své větě.

„Já... Já... Já ale mluvím pravdu,“ vykoktával ze sebe se slzami na krajíčku učitel. Ani nadechnout se nestihl a už mu na tvář dopadla facka doplněná jediným slovem: „Pravdu!“. Svezl se na kolena a v kleku prosil: „Prosím, neubližujte mi. Já nic neudělal. Já za nic nemůžu. Chtěl jsem jen ukázat pravdu. To ty okurky! Prosím!“

Toto pro něj už ale bylo doopravdy těžké zahrát. Stále se tvářil jako nevinnost sama a blázen v jednom. V dětství chodil do dramatického kroužku. Moc ho to sice nebavilo, ale do konce roku vydržel. A teď za to všemožným silám děkoval. Naučili ho tam totiž metodu vciťování. A právě díky této metodě se mu zatím dařilo tak dobře hrát.

Vypadalo to, že znejistil i muže, který ho vyšetřoval. Zavolal totiž skrz dveře, ať přivedou psychologa. Nebo psychiatra? John si nebyl jistý. Byl tak ve stresu, že mu občas některá slova v hlavě splývala. V této situaci to ani tak nevadilo, protože se to pro jeho roli hodilo. Byla to ta největší herecká role, kterou za svůj život měl. A to, že zavolali psychi... Koho? To, že ho zavolali, byl důkaz, že se mu zatím dařilo hrát svou roli skvěle.

Po pár minutách, během kterých neustával ve svém hereckém výkonu, přišla do místnosti žena staršího věku, jak dokazovaly její šedivé vlasy, a ve světle hnědém svetru. Ten Johna zaujal na první pohled. Takový totiž vždycky nosila jeho žena, která mu před rokem zemřela. Jakmile očima zabloudil až k ženinu obličej, zbledl. Ano, ten svetr ho upozornil, že by to mohla být ona. Ale i tak, nedokázal tomu uvěřit. Přímou před ním jakožto psycholog, který ho má vyšetřit, stála Elvíra. Ano, Elvíra. Matka jeho zesnulé ženy.

Chvíli na ni jenom nevěřičně zíral, než se odhodlal k prvnímu slovu: „Vy, vy, vy vypadáte jako... Okurka.“ Nejprve chtěl místo slova „okurka“ říct „Elvíra“, ale usoudil, že by to nemusel být ten nejlepší nápad. Radši bude dělat blázna a předstírat navíc, že ji nezná. Byl si jistý, že ho poznala. A dle její reakce, empatie a záblesku plného pochopení v očích mu došlo, že chápe, a začal doufat, že jim zalže.

„Nechte mě tu s ním o samotě. Provedu vyšetření,“ vyžádala si žena. Rázem byla místnost prázdná. A on s ní zůstal o samotě. Bylo to vlastně poprvé od pohřbu, co se viděli. Nedokázal s ní pak už ani mluvit. Nedokázal se jí podívat do očí. Cítil se příliš vinen za to, co se stalo. Byl to on, kdo řídil, když do nich ten nákladník naboural. Neudělal sice nic špatně, neudělal chybu, ale byl to on, kdo řídil. Pořád si to vyčítal. Díky téhle bouračce zemřela jeho žena. A on řídil. Kdyby... kdyby... Tolik si to vyčítal. I když vlastně neměl co. To proto se od té doby nedokázal Elvíře podívat do očí. Ani před rokem, ani teď. Jen se na ni rychle koukl a hned zase sklopil pohled. Ona k němu přistoupila blíž, uchopila ho za bradu a hlavu mu povytáhla vzhůru. On se ani nebránil. Až dosáhla toho, že se jí díval do očí. Neviděl v nich ale žádnou nenávist, nýbrž pochopení. Laskavě se na něj usmála a řekla mu: „Říkala jsem ti to předtím, říkám ti to i teď. Ty za nic nemůžeš.“

„Já vím. Ale nejde to. Stále si to musím vyčítat,“ odpověděl jí.

„Nabízela jsem ti, že bys ke mně mohl chodit na sezení... Ale na to už je, jak vidím, asi pozdě, že... Co se děje?“ tázala se jej starostlivě.

Vždycky ho měla ráda. To, že se za poslední rok tak uzavřel do sebe, na tom nic neměnilo.

„Jsem blázen. Prosím, řekni jim to. Je to moc důležité. Možná jde o všechno,“ obrátil se na ni s prosbou. Odpovědi se ale nedočkal. Do místnosti totiž vstoupil muž, který ho před chvílí vyslýchal.

„Tak co?“ zeptal se Elvíry.

Ta jen přikývla a odešla z místnosti. Brzy ji následovali i ostatní. John Elvíře v duchu děkoval a navenek se dál tvářil jako blázen. Stalo se to teď jeho přirozenou součástí. Muselo. Kvůli Benovi.

Netrvalo dlouho a John s Benem vymysleli plán útěku. Bylo docela pravděpodobné, že uteče jenom Ben, ale s tím se John smířil už dávno. Ještě předtím, než ho chytili, si uvědomoval, že ve vězení bude až do konce života. To Ben se přes to stále nedokázal přenést. Že John pomůže jemu, aby utekl, ale sám tu zůstane, bylo pro něj nepřijatelné... Ale co měl dělat, že? Nezbyvalo mu nic jiného než na vše přistoupit. Rád by utekl co nejdříve, aby stihl Ernis zastavit, než zpečetí Pravidlo 17. K tomu se schylovalo zhruba za měsíc.

Čas však neúprosně běžel a do úplňku už zbýval necelý týden. Musel začít jednat. Už nebylo na co čekat. Jejich plán vlastně už začal, ale museli ho teď dotáhnout do konce. Po celou dobu, co byl John zavřený, ze sebe dělal blázna a vystrašeného hlupáka. Tvářil se, že rozumu moc nepobral. Ze spaní křičel, občas se mu podařilo i plakat. Všechno to byl ale jeho záměr a snaha. Snažil se předstírat hlupáka co nejlépe, jelikož si uvědomoval, jak je to důležité.

Dozorci se už ani nedivili jeho pomatenému jednání. Ale jako tomu „hloupému chudákovi“ mu to trpěli a byli vůči němu mírnější. Takže když mu jednou voják nesl jídlo a John ho požádal, aby otevřel dveře jeho cely, protože se potřebuje na chvíli projít po chodbě, povolil. Samozřejmě, že ho důkladně hlídal a že byl v poutech, ale dovolil mu to. A to už tedy bylo privilegium! John situace využil a ohromnou silou praštil vojáka do hlavy. Ten se skácel

k zemi a John mu tak mohl prohledat kapsy. Ke své velké úlevě našel, co hledal. Klíče od Benovy cely.

Odemkl ji a nechal ho jít. Naštěstí ani neměl na ruku pouta, a tak se mu dobře utíkalo.

„Díky, Johne,“ stačil na něj ještě zavolat.

„Pamatuj na to, co jsem ti řekl. A pospíchej!“ odpověděl mu na oplátku John.

Neměli čas se vybavovat. To rozhodně ne. Jejich cesty se právě rozdělily. Pravděpodobně nadobro... Ale snad to k něčemu bude...

Teď nastala chvíle, kdy musel být John trpělivý. Vyčkával, až si někdo něčeho všimne. Zatím tomu tak, díky bohu, nebylo. John využil čas, který mu zbyl, k procházce. Nejprve kráčil jen chodbami věznice, ale jakmile se přiblížil k východu, probleskla mu hlavou jediná myšlenka: Ven, třeba naposledy. Nadechnu se čerstvého vzduchu. A tak šel.

Nikam nespěchal, neohlížel se za sebe. Nemělo to smysl. Stejně věděl, že ho chytí. Možná i zabijí... Ale byl s tím smířený a chtěl si tu chvíli vychutnat. Užival si daný okamžik a nestresoval se tím, co bude. Jen šel, ani rychle, ani pomalu. Usmíval se u toho. Skoro si i pískal... Blížil se už k východu, blížil se ke světlu a vzduchu. Konečně vypadne z téhle kobky. Jedno na jak dlouho, ale neumře tam. Bylo až s podivem, že se dostal až sem, aniž by si ho někdo všiml... Už otevíral dveře. A pak to spatřil. Denní světlo.

Venku se zhluboka nadechl a vychutnával si vůni, která kolem něj panovala. Zavřel oči, zaklonil hlavu a roztáhl ruce. Pak zničehonic otevřel oči. Hlavu měl stále zakloněnou, a tak se právě díval na oblohu, která se nad ním rozkládala. Přesunul se o pár metrů a lehl si do trávy. Nejprve si k ní přičichl, poté se převalil na záda a opět pozoroval oblohu.

Z tohoto zasnění ho vyrušil až hluk, který kolem panoval. Vojáci pobíhali sem a tam. Do toho se občas připletl i horvat. Volali, křičeli, přeřvávali se. On ale dál zasněně pozoroval oblohu. Ta pro něj teď byla vším.

„Tady je! Vidím ho!“ volal zrovna jeden z mužů a ukázal Johnovým směrem.

„Kdyby utekl z vězení, tak by prchal, ne? To není on,“ oponoval mu druhý.

„Ale je,“ nesouhlasil se svým kolegou voják a namířil na Johna svou pistolí.

„Jestli hned nevstaneš, zastřelím tě!“ pohrozil mu.

John na jeho výzvu už nereagoval. Věděl, co bude následovat a byl s tím smířený. Konečně bude zase se svou ženou. Ještě naposledy se podíval na oblohu. V očích měl slzy, a tak ji viděl trochu rozmazaně. To mu ale nevadilo. Pro něj byla obloha, nebe stejně jen symbol. A tam, tam nahoře byl někdo, kdo na něj čekal. Ona. A on už ji nemohl nechat déle čekat. A tak, když se ozval výstřel, odcházel spokojený, že posloužil dobré věci. Teď nastal čas, aby se setkal se svou ženou a vysvětlil jí, kde poslední rok byl a proč ji nechal čekat tak dlouho.

Znáte ten pocit, když něco uděláte a jste si jisti, že jste udělali tu správnou věc? Ano? A znáte ten pocit, když později začínáte pochybovat, jestli jste doopravdy udělali správnou věc, nebo ne? Pokud ano, asi si dokážete živě představit, co se odehrávalo ve Frédovi...

Zprvu byl přesvědčen, že učinil dobře. Později ale začal pochybovat. Přemýšlel a pochyboval a přemýšlel a pochyboval. Dostal se i do fáze, kdy si nebyl vůbec ničím jistý. To bylo v tu chvíli, kdy se dozvěděl, že Ben pomohl sousedovi v útěku a že ho za to odsoudili k smrti. V tu chvíli si nebyl ničím jistý... Vygradovalo to okamžikem, kdy na Ernis a Rena, jeho

nejbližší přátele, vydali zatykač. A pak, když zatkli i učitele jeho semináře, se ty pomyslné ručičky vah začaly přesouvat.

Uběhly necelé tři týdny, nejdivnější tři týdny v jeho životě. S nikým se moc nebavil, pochyboval o sobě a uvažoval, jak to všechno napravit. Ale uvědomoval si, že tohle moc napravit nejde a že pro to snad ani neexistuje omluva. Byl z toho zdrcený...

Hodně času teď trávil se svou rodinou, s rodiči a mladší sestrou Sophií. Ale ani ti nedokázali odlehčit jeho utrpení a výčitkám. Rád by pomohl. Rád by svou chybu napravit... Ale nevěděl jak. Ben byl zavřený. Učitel semináře taky... A kde byla Ernis nebo Reno, to nevěděl...

Zrovna procházel městem, mířil do obchodu na nákup, když spatřil toho, koho by tam vůbec nečekal. Zhruba dvacet metrů od něj stál Ben. Ano, Ben!

Měl na sobě vězeňské šaty a vypadal docela vyhuble a unaveně. Rozhodně nebyl ve své kůži. Bylo naprosto jasné, odkud právě přišel.

„Bene!“ zavolal na něj.

Chlapec na jeho zavolání zareagoval hned. Otočil se a rovněž překvapeně na něj pohlédl. Přesto vykročil jeho směrem. Možná to byl risk, ale v jeho situaci spíše zisk. Už neměl moc co ztratit.

„Pojď,“ mávl rukou onen blondák, díky kterému se toho tolik, slušně řečeno, pokazilo.

Ben ho následoval. Pokusili se spolu co nejrychleji a pokud možno nenápadně zmizet z města.

„Kolikátého je?“ otázal se s obavami během chůze ještě nedávný vězeň.

„Osmadvacátého,“ odpověděl mu Frédo.

Ben zaklel. To Fréda překvapilo, hned se pídil po příčině.

„Zítra už je úplněk,“ odpověděl mu.

Po této větě nebyl Frédo o nic moudřejší, a tak se zeptal znovu: „Co to znamená?“

„Zítra o půlnoci Ernis asi zpečetí Pravidlo 17. Udělá přesný opak, než ona sama chce,“ vysvětlil mu Ben.

Následně Frédovi odpověděl ještě na pár otázek. Než došli k jeho domu, věděl už vše a celou situaci chápal. Uvědomoval si závažnost toho všeho, co se kolem něj dělo. Ale po přívalu nových informací mu taky došlo, že díky němu nechytily nevinného. Chytili Filipa, ale ten byl doopravdy tím špatným. Takže vlastně udělal i dobrou věc. I když to tak v tu chvíli ani nevypadalo... Stále ale platilo, že jeho čin pomohl rozjet ten řetězec událostí, který se na něj řítí.

„Nikdo teď není doma, pojď se mnou dovnitř. Převlečeš se. V tomhle bys byl nápadnej,“ instruoval Bena a vedl ho do domu.

Benovi poskytl nějaké oblečení a sám mezitím šel vytáhnout kola. Budou je totiž potřebovat. Do Faschovického lesa je to celkem daleko. A neměli dost času. Bez kol by to určitě nezvládli. Jakmile se Ben převlékl, zabalili do batohu pár věcí, pořádně se najedli a vyrazili. Nastal čas, aby Ernis překazili její plány a zabránili jí udělat tu největší pitomost v jejím životě.

Nebylo na co čekat... Před sebou měli 90 kilometrů... Jediným štěstím bylo, že John předtím Benovi všechno řekl. Kde vůbec Ernis bude, kdy tam bude, a dokonce i to, jak se tam dostat. Bez Johna by to nezvládli.

Vzhledem k tomu, že si Ben vybral pro svůj úprk z vězení poměrně pozdní hodinu, byla už tma, když vyrazili. Jelikož před sebou ale měli kus cesty, jeli i po tmě. Nic moc neviděli, a tak nespěchali. Každou chvíli se ujišťovali, že jedou dobře.

Nedokázali ani odhadnout, kolik kilometrů už mají za sebou. Zastavili ale zhruba po dvou až třech hodinách jízdy. V tom spěchu si nevzali stan. Byli rádi za ty dva spacáky, které s sebou vezli. I tak se jim nedařilo v té zimě usnout, a tak si chvíli povídali. Konečně nastal čas, aby se Ben zeptal na něco, co mu už dlouho vrtalo hlavou.

„Proč jsi to udělal?“ otázal se Fréda.

„Co myslíš?“ odpověděl otázkou hoch. Přece jen Ben se ho mohl ptát na více věcí. Za poslední dobu se toho stalo tolik...

„Proč jsi ho udal?“ vyřkl Ben onu otázku.

„Přišlo mi, že dělám správnou věc... A přitom jsem se choval jako ten největší hlupák. Sice jsem udal toho čaroděje, Feldina, ale pro mě to byl v tu chvíli Filip, můj soused a skoro děda...

„Co se stalo, nezměníš. Nemá smysl si to vyčítat. Změníš jen to, co bude,“ pousmál se Ben.

„Tak moc mě štvě, jak jsem se choval. Nechápu to... Ani bys nevěřil, jak moc jsem na sebe naštvaný a jak moc si to vyčítám,“ spustil opět Frédo.

„Ale věřil. Věř mi,“ přerušil ho Ben. „A teď chceš svou chybu napravit. Chceš odčinit, cos způsobil. A nejen kvůli všem, ale i kvůli sobě. Aby ses sám sobě mohl podívat v zrcadle do očí. Že jo?“ ujišťoval se Ben. Frédo přikývl.

„Rozumím ti,“ dodal ještě Ben na závěr této rozpravy.

„Díky,“ pousmál se ještě Frédo. Což byla taky ta poslední věc, kterou udělal, než usnul. To Ben ještě chvíli přemýšlel. Přemýšlel nad tím, kým vlastně Frédo je, co to je za člověka... Rád se nad věcmi zamýšlel a dokázal je vidět jinak než ostatní. Rád dumal. Zajímal se o příčiny a o důsledky, ale taky o to, jak to vidí a prožívají ostatní...

Dalšího dne ráno se probudili celkem promrzlí, a tak se moc nezdržovali, dokonce ani nesnídali a vyrazili. Usoudili, že se zahřejí šlapáním. Přece jenom zbývalo jim ještě relativně hodně kilometrů... Ale museli to za každou cenu stihnout. Zhruba po dvaceti minutách jízdy zastavili, aby se konečně nasnídali a Ben si uvědomil jednu důležitou věc. John mu říkal, že by měl už na začátku trasy, zhruba v prvních pěti, deseti kilometrech, jet kolem nějakého rybníka. Problém byl, že za celou cestu neměli ani jeden rybník.

Svůj postřeh sdělil Frédovi. Ten nakrčil čelo a řekl: „Asi sedm kilometrů od věznice je Tvolecký rybník. Možná myslel ten. O žádném jiném tak blízko ani nevím.“

Na to se odmlčel, zachmužil se ještě více a dodal: „Ten je ale úplně opačným směrem, než jedeme.“

Po těchto slovech nastalo ticho.

„Chceš říct, že dneska musíme urazit nějakých 120 kilometrů, abychom to stihli? 120 kilometrů?“ vyslovil první slova Ben.

Frédo jenom nepřítomně přikývl.

Oba dva si uvědomovali, že tolik kilometrů je prostě moc a nemají šanci to stihnout. I tak to ale nevzdali a shodli se, že to aspoň zkusí. Je to téměř nemožné, ale nikdy by si neodpustili, kdyby to nezkusili. A tak neztráceli čas a vyrazili. Svůj vztek směřovali do pedálů. Jeli rychle. Jinak to ani nešlo. To, co včera večer (po tmě) ujeli za dvě hodiny, teď ujeli za hodinu. Nebylo ještě ani poledne a byli u Tvoleckého rybníka. Zbývalo jim odhadem osmdesát kilometrů. Tolik... Ale oni se přesto nevzdali. Dokud žila naděje, šli za ní.

Jeli a jeli. Byli ztrhaní jako koně a už nemohli dál, když bylo asi šest večer. Zbývalo jim možná čtyřicet kilometrů, možná třicet... Bylo to tolik, kolik rozhodně nebyli schopni ujet. A tak se museli smířit s tím, že už nic nezmění. Co se má stát, stane se. Možná Ernis Johnovi uvěřila a nechce to dneska provést... Nezbyvalo jim nic jiného než doufat...

Necelé tři týdny strávili „doma“. Tam sice úplně nebydleli, jelikož nechtěli ohrožovat své rodiny, když na ně byl vydán zatykač... Ale se svými rodinami byli v kontaktu a chodili si k nim pro jídlo. Jinak žili spíše s Filipem ve zřícenině starého hradu. Čím více s ním trávili času, tím více byli přesvědčeni, že Filip nemůže být Feldinem.

A tak, když odjížděli dva dny před úplňkem do Faschovického lesa, byli si jistí, že dělají správnou věc. Na každý den si naplánovali něco kolem čtyřiceti pěti kilometrů. Cesta jim poměrně příjemně ubíhala. Pojali to skoro výletnickým tempem. Nikam nespěchali a užívali si jízdu a výhledy, které ji doprovázely.

Během prvního dne ujeli zhruba tolik, kolik si předsevzali. Všechno šlo bez problémů. Všechno bylo v pořádku. Skoro si ani neuvědomovali, do čeho se pustili a jak důležité to celé je. Vlny výčitek oběma proběhly už mockrát, za posledních několik měsíců si to museli vybrat snad do konce života... Proto byli rádi, že mohou v klidu spát.

Ráno je ale čekalo nepříjemné překvapení.

Ernisino kolo, nezbytně důležitá věc, bylo poničené. Duše byly děravé. Vypadalo to, jako by se do nich v noci pustilo nějaké hladové zvíře. Na tom kole se už nedalo jet.

„Sakra. Co teď budeme dělat? Úplněk je už dneska v noci,“ přemýšlela nahlas dívka.

„Musíme to stihnout. Další měsíc už čekat nemůžeme,“ doplnil ji chlapec. Oba usilovně přemýšleli.

„Půjč si moje kolo. Dojed tam a ukonči to. A já mezitím půjdu pěšky. A cestou zpátky se sejdem. Jo?“ navrhl.

Po krátkém váhání souhlasila, a tak bylo rozhodnuto. Nasnídali se, rozloučili a jejich cesty se rozdělily. Reno Ernis věřil. Věděl, že to zvládne. Nebyl to žádný těžký úkol. Ona taky neviděla žádný problém. Věděla, že to dokáže. A tak vyjela směrem do Faschovického lesa. Reno se tím stejným směrem vydal taky. Ale na rozdíl od Ernis šel pěšky.

Čtyřicet pět kilometrů rozhodně nemohl ujít, a tak ani nespěchal. K ničemu by to nevedlo. Šel tak, jak mu to bylo příjemné. Občas se zastavil, sedl si, nasvačil se. Jindy se zase pokochal nějakým hezkým výhledem nebo si lehl do trávy a díval se na nebe. Zkrátka a dobře, nikam se nehnal. Za ten den mohl ujít možná patnáct, dvacet kilometrů. Ale víc určitě ne. Byl už pomalu večer a on se rozmýšlel, kde si ustele. Hledal nějaké místo, kde to bude příjemné. Po chvilce hledání to místo našel. Na kraji lesa, bez kořenů, na lehké vrstvě jehličí. Ideální.

Sedl si na zem a odložil si batoh. Na chvíli si chtěl odpočinout, než se dá do stavění stanu. Ten, jak se dohodl s Ernis, nesl on, aby se jí lépe jelo a aby to neměla tak těžké. Tu jednu noc to holt bez stanu bude muset zvládnout. A pak se zase s Renem uvidí. Seděl na zemi, na nic nemyslel a poslouchal ptáky. Tento duševní oddech ale netrval dlouho. Jak byl zaposlouchaný do zvuků lesa, uslyšel i něco, co do něj nezapadalo. Lidské hlasy. Slyšel je sice trochu vzdáleně, ale snažil se zjistit, kdo tu je, nebo alespoň proč. V těchto místech totiž lidé obvykle nebývali. A byla by to tedy opravdu velká náhoda...

„Myslíš, že je nějaká šance, že to neudělá?“ uslyšel povědomý hlas.

Byl dokonce natolik povědomý, že Reno dokázal určit, čím je. A toto zjištění ho docela znepokojilo.

„Nevím. Rád bych jí v tom zabránil, ale na to je už pozdě,“ odpověděl druhý, rovněž povědomý, hlas.

I tento hlas Reno poznal. A nedá se říct, jestli ho to více překvapilo, nebo znepokojilo. Všechno totiž naznačovalo tomu, že Ben s Frédem chtějí zabránit Ernis ve zrušení Pravidla 17. Takový podraz od Bena rozhodně nečekal. Už Frédo ho předtím zklamal, ale že i Ben? To ho překvapilo. Dokonce více než to, že se nějakým záhadným způsobem dostal z vězení. Doopravdy by to od něj nečekal. Zajímalo ho, co si ti dva zrádci budou říkat dál, a tak popošel o několik kroků blíž, aby je lépe slyšel. Bohužel u toho byl asi moc hlasitý, jelikož hovor na moment ustal.

„Co to bylo?“ otázal se Ben.

„Co?“ odpověděl mu otázkou Frédo.

„Přijde mi, jako by...Reno!“ vyjekl překvapeně, když chlapce spatřil.

Ten vylezl ze svého úkrytu a šel za nimi. Sice nevěděl, co od toho čekat, ale přišlo mu to jako nejlepší řešení. Nic jiného dělat ani nemohl...

Nic nenasvědčovalo tomu, že by dnešek měl být nějak důležitý a zvláštní den, který všechno změní.

Ale dneska, právě dneska, měla Ernis zrušit Pravidlo 17. Zbývalo jí k tomu jen pár kroků. Ujet zhruba 45 kilometrů na kole, vyřezat hůl z ghanového dřeva a o půlnoci zamumlat ta správná slovíčka.

Neztrácela čas a začala hned tím prvním krokem. Jízdou na kole. Zhruba v pět odpoledne dorazila do ghanového lesa, kde se následně vrhla na krok druhý. Vyřezat hůl z ghanového dřeva. Nějakou tu chvíli jí sice trvalo, než našla vhodné dřevo, ale i to se podařilo. Následovala fáze opracovávání. Nejprve odměřila délku dřeva. Muselo být tak dlouhé, jako ona byla vysoká. Zaznačila si do dřeva rysku a v tom bodě pak klacek sekerou rozřala. Následně osekala drobné větvičky, které ze dřeva trčely. A nakonec si sedla na zem a s nožem v ruce se dala do posledních, teď už estetických úprav. Tak důležité dřevo, jako je tohle, přece nemohlo vypadat jinak než dokonale. Kdo ví, jestli by to pak celé fungovalo, kdyby to dřevo bylo nedokonalé... Jakmile s tím byla hotová, mohla si konečně na chvíli vydechnout.

Jen tak seděla, dívala se do prázdna a přemýšlela. Odted' se všechno změní. Stačí počkat do půlnoci a dokončit to. Žádný problém, to zvládne. Uvědomila si, kolik lidí se podílelo na tom, aby se dostala až sem. Na všechny si vzpomněla a představila si, co si museli vytrpět, aby se to podařilo. Třeba Filip...

Stíhali ho horvati. Nakonec musel dokonce uprchnout ze svého domova. Pak ho díky Frédovi chytili a on šel sedět. Pak se mu sice podařilo uprchnout, ale musel se skrývat ve zřícenině hradu.

Tohle všechno a v jeho věku... Chudák. Mohl v pohodlí domova dožít posledních pár let, ale on se zamotal do celé téhle situace, a tak mu to bylo znemožněno... Pak třeba Ben... Chtěl jí jenom pomoci a taky ho chytili. Když bude mít štěstí, zůstane ve vězení ještě dalších šedesát let. Když bude mít smůlu, popraví ho. Ať to bude jakkoliv, nedopadl dobře. Ale udělal to pro úspěch této „mise“. A na to Ernis nezapomínala.

Stejně tak nezapomínala ani na Rena. Zkázil si život tím, že na něj byl vydán zatykač. Takhle bude celý život na útěku. Stejně tak jako ona, pomyslela si hořce. A to ovlivní její rodiče. Ti do toho svým způsobem byli namočení taky. Stejně tak rodina Fréda. Rodiče a jeho bratři Jacob a Thomas.

Do této záležitosti se zapojil i John Parklewski, učitel jejího semináře. Ale jeho mezi „oběti“ nepočítala. A to i přesto, že ho nakonec chytili a zavřeli do vězení. Snažil se jim totiž zabránit v ukončení celé situace. Nejprve jim sebral tu první ghanovou hůl a poté jim nalhal historku o Filipovi jako zlém čaroději Feldinovi. Ernis mu sice nikdy úplně nevěřila, ale přinutil ji o Filipovi pochybovat. Rozhodně ho nemohla řadit mezi „oběti“. Zapojil se také Frédo i na něj si vzpomněla.

Býval to její nejbližší kamarád. On a Reno. Věděl o vizích, věděl o všem. Dokonce jí i pomáhal. Ale pak, pak ji zradil. Udal Filipa. Ona to nechápala. Nedokázala to vstřebat. Jak to jen mohl udělat?

Bylo pro ni důležité si připomenout, kdo všechno za tím stál. Díky komu se Pravidlo 17 zruší. Nebyla to totiž jen její zásluha. Jen se nějakou náhodou stalo, že to zůstalo na ní. Bylo jí líto, že tu teď nikdo z nich nebyl. Zasloužili by si to. Být u toho. Sdílet spolu s ní tu radost, až se věc povede. Ale bohužel, stála tu sama.

Jak si v tu chvíli ale uvědomila, už se docela setmělo. Přemýšlela docela dlouho. Podívala se na hodinky a zjistila, že už je devět večer. To ji docela překvapilo. Zbývaly už jen tři hodiny. Tři hodiny! Kolik to je času? Málo, ale zároveň i hodně. Tak to aspoň Ernis v tu chvíli připadalo. Už nevěděla, co dělat. Pořád musela myslet na to, co ji čeká. Byla z toho tak nervózní... A to ji přitom nečekalo nic složitějšího. Ale zároveň to bylo tak důležité!

Už několikrát se zamýšlela nad tím, co všechno se změní. Snažila si to představit. Problém byl, že nevěděla úplně přesně, jak svět „po Pravidlu 17“ bude vypadat. Bylo jasné, že bude lepší. Ale nakolik?

Zmizí všechno zlo, zášť a nenávisť? Ernis si to nemyslela. Byla toho názoru, že zmizí jen to, co se začalo objevovat v posledních několika měsících. Přišlo jí, že to, co v lidech bylo předtím, to v nich i zůstane. Přemýšlela dál. Teď na to měla perfektní příležitost. Každou chvíli kontrolovala hodinky, aby nepromeškala ten správný okamžik. Zhruba do jedenácti se jí ještě dařilo jakžtakž udržet emoce na uzdě. Nervozitu dokázala potlačit a namísto toho přemýšlela. Po jedenácté večer se to ale začalo zhoršovat.

Navíc jí začalo být chladno. Měla ještě hodinu, a tak ten čas využila k tomu, aby se zahřála. Rozdělala oheň. Bylo půl dvanácté. Půlnoc už byla blízko. Doopravdy blízko. A s tím i konec Pravidla 17.

V tu chvíli už Ernis začala odpočítávat minuty. Čas se vlekl. Ale přitom ubíhal stejně rychle jako obvykle. Pro ni se ale vlekl. 30, 29, 28, 27, 26, 25, 24... Však to znáte... Někdy se čas tak vleče, že si říkáte, že to snad ani není možné. A přesně tak se cítila Ernis.

Jakmile zbývalo pět minut do půlnoci, do úplňku, do zrušení Pravidla 17, nahmatala Ernis papírek, který stále měla v kapse. Formulka s neznámými slovy, která měla říct. Přečetla si je v duchu. Nesměla to potom pokazit a vyslovit je špatně. V následujících pár minutách si zkoušela výslovnost. Pilovala tu jedinou větu, těch pár slov skoro až k dokonalosti. Když už zbývala poslední minuta, vzala hůl do ruky a postavila se. Podívala se na hodinky. Ano, minuta. Pak se rozhlédla kolem.

Ne, to ne. Zarazilo ji, co před sebou uviděla.

Jako netopýr ze tmy se vynořila trojice mužů v oděvu tak typickém pro horvaty. Šli jejím směrem. Každým krokem byli blíží a blíží. Nic neříkali, jen šli. Pohledy měli upřené jen a jen na ni. Dívali se na ni, jako by nic jiného neexistovalo. Podívala se na hodinky. Zbývalo jí ještě 30 sekund. Nevěděla moc, co dělat. A tak jen stála na místě a pozorovala trojici mužů, která se k ní přibližovala. Náhle, zničehonic, se zastavili. To Ernis zmátlo, to nečekala. Ani to, co přišlo hned vzápětí. Prostřední z trojice, ten s dlouhým plnovousem, vytáhl pistoli a namířil ji přímo na Ernis. Ta ztuhla. Nebyla schopna pohybu.

A tak se to stalo.

Muž vystřelil a ona ztratila kontrolu nad svým tělem a po náhlém zásahu do hrudi upadla na zem.

„Reno? Pojď za námi!“ zavolal na něj Ben.

Uposlechl ho a vylezl ze svého úkrytu. Moc nevěděl, co si o tom všem myslet. Ben s Frédem se spolu asi spojili a chtěli Ernis zabránit ve zrušení Pravidla 17. Nebo... Co když měl John pravdu? Tuto myšlenku ale rychle zahnal. Rozhodl se, že půjde za nimi a zjistí, co se dá. Přece jen vzájemnou konverzací toho může zjistit víc, než kdyby je jen odposlouchával.

„Co ty tady, Bene? Vždyť tě zavřeli,“ oslovil chlapce a nedával ani najevo, že by si všiml Frédovy přítomnosti.

„Podařilo se mi utéct. To John mi pomohl. Bez něho bych to nedokázal.“

Řekl mi o všem, co se stalo. Otevřel mi oči. Díky něj jsem venku. Díky němu vím, co se děje, a díky němu znám i pravdu. A on říká pravdu. Věřím mu. Zněl tak opravdově. Dokonce křičel ze spaní, že nelže a že mu má Ernis věřit. A pomohl mi utéct, abych jí mohl říct pravdu já,“ odpověděl Ben.

„A tenhle? Ten tu dělá co?“ ukázal Reno na Fréda.

„Uvědomil si, že se zachoval jako blbec a chce to napravit,“ odpověděl místo Bena Frédo.

„To si uvědomil teda setsakra pozdě!“ pravil rozhořčeně Reno a zhluboka vydechl.

„Proč? Řekni mi, proč?“ položil další otázku Reno.

„Přišlo mi to jako správné řešení,“ odpověděl blondák.

„Myslím, že v tom hrálo svoji roli Pravidlo 17. Že ho to nějak ovlivnilo. Skoro na všechny působí. Na někoho víc, na někoho míň... Vlastně nepůsobí jenom na šedooké. Na ty ostatní jo.“

A na každého jinak silně. Myslím, že se dá pochopit, že to udělal. Nemůže za to,“ bránil ho Ben, který se vmísil do debaty.

„Nemůže? Kvůli němu zatkli Filipa a on za to nemůže?“ vyostřil situaci opět Reno.

„Filip je Feldin. A když Ernis o půlnoci udělá to, co asi udělá, nezruší Pravidlo 17. To vůbec ne. Jen se díky ní stane věčným. Nebude to 17 let ze století, bude to každý rok, už napořád,“ oponoval opět Ben.

„Já už doopravdy nevím, čemu věřit,“ vydechl frustrovaně Reno.

„Nejprve jsem Filipovi věřil. Pak přišel John a vnesl do mě pochybnosti. Už v tu chvíli jsem nevěděl, čemu věřit. Pak jsem zjistil v archivu, že asi říká pravdu. Ty informace odpovídaly. No ale pak mě zase znejistěla Ernis. Nemohla tomu uvěřit. Tak jsme šli za Filipem. A potom, co jsem byl s ním, co jsem s ním mluvil, jsem zase nedokázal uvěřit, že by to mohl být on, že by udělal něco takového. A teď? Přijdete zase vy s úplným opakem. Tak co je pravda?“ tázal se bezradně Reno.

„To už je stejně jedno. Jakmile bude půlnoc, Ernis to udělá a ukáže se pravda,“ pravil zkroutěně Ben.

„Ty tomu Johnovi fakt věříš, že?“ podíval se Reno.

„Vždyť kvůli mně asi i zemře. Pomohl mi, abych se dostal ven,“ vysoukal ze sebe sklesle.

„Cože? To mi musíš vysvětlit,“ poručil Reno.

A tak se Ben dal do vysvětlování. Vypověděl celý svůj příběh. Od začátku do konce. Nevynechal jediný detail. Zkusil to říct tak, jak to cítil. Po něm začal mluvit i Frédo. Svěřil se, proč to udělal, jak se kvůli tomu cítil, a dokonce i o tom, jak ho to pak trápilo. Vyprávění uzavřel konstatováním, jak se mu ulevilo, když uviděl Bena a uvědomil si, že snad bude moci odčinit svou chybu. Zkrátka a dobře řekl všechno.

Když skončil, Reno se pousmál a řekl: „Tak třeba bych ti mohl odpustit.“

„Uvidíme, co na to řekne ještě Ernis,“ dodal smířlivě a poplácal Fréda po rameni.

„Odpouštím ti, starý brachu,“ tak by se toto gesto dalo přeložit a Frédo poděkoval.

Když se ráno probudili, padla první otázka: „Udělal to?“

Nevěděli.

Snažili se to nějak vyčíst ze svého chování a myšlenek. Ale k žádnému závěru nedošli. Možná to udělala, možná ne. Pravdu neznali.

Do Faschovického lesa jim zbývalo něco kolem dvaceti kilometrů. Reno se ale s Ernis dohodl, že mu pak půjde naproti a že se sejdou někde po cestě. A tak doufali, že se brzy potkají.

Celou dobu cítili lehké napětí. Nevěděli, jak to dopadlo. A čekali, kdy se na ně vyřítí Ernis, aby jim vše řekla.

Mohlo to být skoro kdykoliv. Teď, nebo za hodinu. Ale brzy. Neustále dávali pozor, jestli se před nimi nezjeví dívka na kole. Předpokládali, že vyjela ráno. Došli proto k názoru, že by tu měla být co nevidět.

Když už bylo poledne a Ernis stále nikde, znejistěli. Kde jen mohla být? Vrtalo jim to hlavou.

„Třeba si trochu přispala. Včerejšek pro ni byl asi náročný,“ uvedl možnou příčinu Frédo.

„Možná,“ odpověděl zamyšleně Ben.

„Snad,“ dodal ještě Reno.

Napadla je i možnost, že se Ernis něco stalo. Ale nechtěli si to připouštět, a tak to nikdo z nich nahlas nevyslovil.

Kdyby to řekli nahlas, udělali by tak z toho další možnost. A to opravdu nechtěli. Bylo příjemnější se držet té varianty, že se trochu prospala a nevyrazila hned časně ráno jako oni. Mlčky šli. Nikdo nic neřekl. Nálada byla napjatá. Ale ne proto, že by chlapci byli rozhádaní, to ne. Včera si už všechno vyříkali. Spíš se báli o Ernis.

Už byli ani ne pět kilometrů od lesa tak známého svým černým dřevem a neobyčejnou atmosférou, ale Ernis stále nikde nebyla. Jako by se snad do země propadla.

„Třeba se rozhodla, že na tebe počká v tom lese,“ navrhl opět Frédo.

„Možná,“ zopakoval svoji odpověď Ben.

„Snad,“ nezůstával pozadu ani Reno, ze kterého už byl cítit pesimismus.

Poté se snažili chvíli konverzovat, ale nešlo to. Do řeči jim nebylo, hlavu měli plnou starostí. Následující hodinu nepadlo jediné slůvko. „Už jsme tady,“ zazněla po dlouhé chvíli první věta, jakmile dorazili na okraj Faschovického lesa. Ano, byli tady.

Jako po celou dobu, i teď je Reno vedl přesně tou cestou, jak se s Ernis předtím dohodli. Takže jejich kroky směřovaly k místu, kde předtím s Ernis stanovali a kde si rozdělali oheň. Přišlo mu pravděpodobné, že by mohla být právě tam. Večer si tam mohla rozdělát oheň a zahřát se. Ano, to mu přišlo nejpravděpodobnější. Ke kruhu z kamenů jim zbývalo asi dvacet kroků.

Vtom ji uviděli.

Ernis.

Ležela na zemi, hned vedle toho kamenného kruhu a nehýbala se.

„Nedivím se, že ji to unavilo. Asi si schrupla,“ pravil odlehčeně Frédo.

„Ty idiote! Ona nespí!“ vykřikl Reno a rozběhl se směrem k dívce.

Oba dva chlapci ho rychle následovali. A tak všichni tři brzy uviděli to, co nechtěli vidět.

„Nee,“ vydechl Reno.

Ben přistoupil k dívce a přiložil jí ruku na krk. Snažil se nahmatat její tep. Brzy ruku sundal a zavřel oči a pevně je tiskl k sobě, jak se snažil zahnat slzy. Nebyl schopen slova, a tak jen pozvolna zavrtěl hlavou. V tu chvíli se na jeho tváři objevila první neposedná kapka.

„Ne! Neeeeee!“ vykřikl Reno a klekl si k dívce.

I on jí sáhl na krk a snažil se nahmatat její tep. Potřeboval si to ověřit.

„Neeeeeeeeee!“ křičel přes celý les. Bylo mu jedno, jestli ho někdo slyší, nebo ne. Potřeboval to ze sebe dostat.

Ben stále klečel vedle dívky a tváře měl schované v dlaních. A Frédo se na ni jen konsternovaně díval. Stál, nebyl schopen pohybu. Z očí se mu valily slzy jako dva velké vodopády. Skoro přes ně ani neviděl, ale pohled měl stále upřený na ni.

Každý z nich se z překvapivého zjištění vypořádával po svém. Ale pro všechny to byl obrovský šok a ztráta. Nečekali to.

Nemysleli na Pravidlo 17. Nemysleli na to, jestli to udělala, nebo ne. Tohle všechno, celá ta záležitost s Pravidlem 17, jim teď přišla úplně nepodstatná a zanedbatelná. Jediné, co bylo v tuhle chvíli důležité, byla ona. Ležela na zemi, nehýbala se, nedýchala. V hrudi měla ránu, která to všechno zapříčinila. Kolem ní byla obrovská kaluž krve, která jim jen dokazovala, že je to všechno pravda.

Stále tomu nedokázali uvěřit, přijmout to. Mohli si nalhávat cokoliv, ale fakt, že je Ernis mrtvá, změnit nemohli. Brečeli, vyčítali si to a ptali se, proč právě ona. Proč se to stalo? Proč zrovna ona? Proč ne radši já?

Frédo byl zdrcený. Pohádali se, udělal volovinu... Dobře. Ale to nebyl důvod, aby ji přestal mít rád, aby mu na ní přestalo záležet. To vůbec. A navíc, vyčítal si, že se s ní neusmířil, než se to stalo. Stále to ale nedokázal pochopit. Ben a Reno na tom byli obdobně. Nikdo z nich to nechápal, nikdo to nepřijal. Všichni byli zdrcení a nevěděli, co dělat. Jen ten pohled na ni jim přinášel utrpení, byla to pro ně muka. Ještě před chvílí byla živá a zdravá. A teď...

Reno si pamatoval, jak se s ní ještě včera loučil. Ani by ho nenapadlo, že se může něco pokazit, že se něco může stát. A už vůbec ne tohle. Loučil se s ní s tím, že se brzy zase uvidí. Jak si taky uvědomil, byl tím posledním, koho asi viděla, než umřela. Kromě vraha, pomyslel si hořce.

Ben byl ten typ člověka, co se dokázal nad věcmi zamýšlet a vidět je jinak. Vždycky se snažil najít to pozitivní. Ale tady, tady to neviděl. Co sakra mohlo být pozitivního na tom, že zemřela? Co, sakra, co? Pak ho to ale napadlo. Jedna jediná pozitivní věc. Tedy snad to tak bylo...

Klekl si k ní a vyhrnul jí rukáv mikiny, kterou měla na sobě. Podíval se na hodinky a vydechl si úlevou. Byly rozbité. A ukazovaly přesně ten okamžik, ve kterém se rozbily. A ten byl, naštěstí, ani ne minutu před půlnocí.

Nestihla to.

To byla ta pozitivní věc. Nestihla to. A tak nezpečetila Pravidlo 17 a ono se nestalo věčným.

Rozhlédl se kolem sebe, aby se o tuto novinu mohl podělit. Spatřil Rena, jak zoufale a plný zlosti ryje klackem do země.

„Co děláš?“ zeptal se ho.

„Musíme jí vykopat hrob,“ dostalo se mu odpovědi.

„To ti ale bude trvat věčnost,“ podotkl Ben.

„Tak ať! Ale musí mít hrob,“ sdělil mu skálopevně Reno.

„Kde je vlastně Frédo?“ zjišťoval zase Ben.

„Sbírá kytky na věnec,“ odpověděl mu Reno zadýchaně.

„Vystřídám tě,“ nabídl mu Ben a převzal od Rena klacek.

Ernis prostě musí mít hrob. Musí. Na tom se shodli. A tak nebylo na co čekat a pustili se do jeho vykopávání. V práci se střídali. Zapojoval se i Frédo, který dorazil s náručí plnou sedmikrásek. Z nich jí upletl věnec. Jak teď byl rád, že ho to jeho sestra Sophie naučila...

Do kopání vnášeli všechnu svoji zlost, vztek a bezmoc. Nadávali u toho, občas i brečeli, litovali a vzpomínali. Byli zářným příkladem toho, že z kopání hrobu je možné udělat nezapomenutelný rituál, prostřednictvím kterého se všichni zúčastnění se zemřelým rozloučí, zavzpomínají na něj a opláčou ho.

Svou činnost v tu chvíli nevnímali jako něco hezkého. To rozhodně ne. Byli zdrcení, zklamaní, smutní... Byla to snad ta nejtěžší chvíle, kterou zatím zažili. Ten pocit sounáležitosti, který mezi nimi panoval, byl ale zjevný. Stal se z toho zážitek, který v sobě ponese do konce života. Budou si ho pamatovat navždy.

Byl už večer, slunce právě zacházelo. Oni skončili a byli připraveni celou záležitost uzavřít. Alespoň oficiálně. Osobně jim bude ještě nějakou dobu trvat... Umyli si ruce zašpiněné od hlíny v nedalekém potoce. Upravili se trochu a pročísli si rukou vlasy. Na takový okamžik člověk nemůže být připravený snad nikdy. Ale bylo slušné, aby u smutečního aktu aspoň nějak slušně vypadali. Chtěli Ernis prokázat úctu a se špinavýma rukama by to nebylo úplně ono.

Reno ji chytil za nohy, Ben za pravou ruku a Frédo za levou. Pozvolna ji spustili dolů do jámy. Poté se postavili před tento provizorní hrob a chvíli se na ni dívali. Nikdo nic neříkal, všichni se uzavřeli do svého nitra. Jedinou známkou emocí byly slzy, které se jim všem kutálely po tvářích.

„Mám tě rád. Jsi úžasný člověk s úžasným srdcem. Nikdy na tebe nezapomenu. Rád bych řekl víc, ale nedokážu to, promiň,“ pravil směrem k Ernis Reno a hodil na ni hrst hlíny.

„I když jsem provedl pitomost, vždycky mi na tobě záleželo. Mrzí mě to. A navždy si to budu vyčítat a ptát se sám sebe, co by se stalo, kdybych to neudělal. Navždy,“ pravil Frédo přes občasná vzlyky. „Mám tě rád. Promiň,“ uzavřel svou řeč a stejně jako Reno hodil hrst hlíny.

„Neznáme se, vlastně neznali jsme se,“ polkl Ben. „Neznali jsme se sice příliš dlouho, ale i tak jsi mi přirostla k srdci. Nezapomenu na tebe. Nikdy. Na tvoji odvahu. Na tvůj humor. Na to, kým jsi byla a kým v našich srdcích a vzpomínkách navždy budeš,“ skončil Ben a hodil na Ernis rovněž hrst hlíny.

Potom vzal Frédo do ruky ten sedmikráskový věnec a položil jí ho do náruče. Ještě naposledy se na ni podívali. Pak jen házeli hlínu. Plni bolesti a vzteku zasypávali hrob, ve kterém ležela jejich kamarádka.

„Za sto let se to bude opakovat,“ prohlásil najednou Ben.

„Takže vstane z mrtvých a jedeme nanovo?“ ptal se sarkasticky Reno.

„Ne, Filip si vyhlídne někoho dalšího, kdo by to měl udělat. A my mu v tom musíme zabránit,“ upozornil Ben.

„Jak? Vždyť už budeme dávno mrtví,“ zmínil tento podstatný detail Frédo.

„Tak jako John. Z generace na generaci si v jeho rodině předávali příběh o Feldinovi. Uděláme to stejně,“ prohlásil.

Oba chlapci s ním souhlasili a dohoda tak byla na světě.

„Na mě je ale vydán zatykač. Já nemůžu mezi lidi,“ upozornil Reno.

„Neboj, já mám být taky ve vězení. Počkáme, než to skončí. Za sedmnáct let se na to zapomene a my se budeme moct vrátit mezi lidi,“ sdělil mu Ben.

„A teď?“ otázal se Frédo.

„Teď? Postavíme si tady nějaký přístřešek a naučíme se tady žít. Jdeš do toho s námi?“ zeptal se ho Ben.

„Do normálního světa bych teď nemohl. Zůstanu,“ uzavřel debatu Frédo.

A tak tito tři zlomení chlapci, mezi kterými panovalo neobvyklé přátelství, začali svůj život ve Faschovickém lese. Postavili si tam přístřešek, pokusili se něco málo vypěstovat. A tak žili sedmnáct let. Poté se rozešli do světa. Vrátili se zpátky mezi lidi, a dokonce založili rodiny. Na Pravidlo 17 ale nikdy nezapomněli. Ani na Ernis.

Pokaždé se jednou za rok sešli, navštívili její hrob a zavzpomínali. Svým dětem pak vyprávěli příběh o čaroději Feldinovi a prosili je, aby ho pak zase pověděly svým dětem a ty pak zase svým.

A tak si celý příběh předávali z generace na generaci. A Reno, Ben a Frédo jenom doufali, že to bude stačit a že to za dalších 100 let vyjde a že se Pravidlo 17 zruší. Nebo že se alespoň nestane věčným.